

Slovenska izdaja

Zakonodaja

Zvezek 58

23. december 2015

Vsebina

I Zakonodajni akti

UREDBE

- ★ Uredba (EU) 2015/2365 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o preglednosti poslov financiranja z vrednostnimi papirji in ponovne uporabe ter spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 ⁽¹⁾ 1

DIREKTIVE

- ★ Direktiva (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES ⁽¹⁾ 35

II Nezakonodajni akti

SKLEPI

- ★ Sklep Sveta (EU) 2015/2367 z dne 30. novembra 2015 o stališču, ki se ga v imenu Evropske unije sprejme v okviru Skupnega veterinarskega odbora, ustanovljenega s Sporazumom med Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o trgovini s kmetijskimi proizvodi glede Sklepa št. 1/2015, kar zadeva spremembo dodatkov 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 in 11 Priloge 11 k Sporazumu 128

⁽¹⁾ Besedilo velja za EGP

I

(Zakonodajni akti)

UREDBE

UREDBA (EU) 2015/2365 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 25. novembra 2015

o preglednosti poslov financiranja z vrednostnimi papirji in ponovne uporabe ter spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽²⁾,

ob upoštevanju mnenja Odbora regij ⁽³⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽⁴⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Svetovna finančna kriza, do katere je prišlo v letih 2007 in 2008, je razkrila prekomerne špekulativne dejavnosti, pomembne zakonodajne vrzeli, neučinkovit nadzor, nepregledne trge in preveč kompleksne produkte v finančnem sistemu. Unija je sprejela številne ukrepe za zagotovitev zanesljivejšega in stabilnejšega bančnega sistema, vključno z okrepitevijo kapitalskih zahtev, pravil za boljše upravljanje in nadzor ter režimov reševanja ter za zagotovitev, da finančni sistem izpolni svojo nalogo pri usmerjanju kapitala k financiranju realnega gospodarstva. V tem okviru je odločilnega pomena tudi napredek pri vzpostavljanju bančne unije. Vendar je kriza razkrila tudi potrebo po izboljšanju preglednosti in spremljanju ne le v tradicionalnem bančnem sektorju, temveč tudi na področjih, kjer poteka kreditno posredovanje, podobno bančnemu kreditnemu posredovanju, to je v t. i. „bančništvu v senci“, katerega obseg je zaskrbljujoč, saj po ocenah znaša skoraj polovico reguliranega bančnega sistema. Katere koli pomanjkljivosti v zvezi z dejavnostmi, ki so podobne tistim, ki jih opravljajo kreditne institucije, bi utegnile vplivati na preostali finančni sektor.

⁽¹⁾ UL C 336, 26.9.2014, str. 5.

⁽²⁾ UL C 451, 16.12.2014, str. 59.

⁽³⁾ UL C 271, 19.8.2014, str. 87.

⁽⁴⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 29. oktobra 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 16. novembra 2015.

- (2) Odbor za finančno stabilnost (FSB) in Evropski odbor za sistemska tveganja (ESRB), ustanovljena z Uredbo (EU) št. 1092/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, sta v okviru svojega dela za omejitev bančništva v senci opredelila tveganja, ki jih predstavljajo posli financiranja z vrednostnimi papirji. Posli financiranja z vrednostnimi papirji omogočajo višanje finančnega vzvoda, procikličnosti in medsebojne povezanosti na finančnih trgih. Zlasti je pomanjkanje preglednosti pri uporabi poslov financiranja z vrednostnimi papirji regulativnim in nadzornim organom ter vlagateljem preprečilo, da bi pravilno ocenili in spremljali zadevna tveganja, podobna bančnim tveganjem, in stopnjo medsebojne povezanosti v finančnem sistemu v obdobju pred in med finančno krizo. Ob upoštevanju navedenega je 29. avgusta 2013 FSB sprejel okvir politike z naslovom „Krepitev nadzora in ureditev bančništva v senci“ (v nadaljnjem besedilu: okvir politike FSB) za obravnavanje tveganj bančništva v senci pri posojanju vrednostnih papirjev in repo poslih, kar so septembra 2013 potrdili voditelji skupine G20.
- (3) FSB je 14. oktobra 2014 objavil regulativni okvir za odbitke na posle financiranja z vrednostnimi papirji brez centralnega kliringa. Takšni posli ob odsotnosti kliringa prinašajo velika tveganja, če niso ustrezno zavarovani s premoženjem. Čeprav bi bilo povečanje preglednosti pri ponovni uporabi sredstev strank prvi korak, ki bi nasprotnim strankam omogočil lažje analiziranje in preprečevanje tveganj, mora FSB do leta 2016 dokončati svoje delo v zvezi s sklopom priporočil o odbitkih na posle financiranja z vrednostnimi papirji brez centralnega kliringa, da se prepreči prekomerni finančni vzvod in ublažijo tveganja koncentracije in neplačila.
- (4) Komisija je 19. marca 2012 objavila zeleno knjigo o bančništvu v senci. Na podlagi obsežnih povratnih informacij in ob upoštevanju razvoja dogodkov na mednarodni ravni je 4. septembra 2013 Komisija izdala sporočilo Svetu in Evropskemu parlamentu z naslovom Bančništvo v senci – Obravnavanje novih virov tveganja v finančnem sektorju. V sporočilu je poudarjeno, da je zaradi zapletene in nepregledne narave poslov financiranja z vrednostnimi papirji težko opredeliti nasprotne stranke in spremljati koncentracijo tveganj ter da to vodi tudi v kopičenje previsokega finančnega vzvoda v finančnem sistemu.
- (5) Skupina strokovnjakov na visoki ravni pod predsedstvom Erkkija Liikanena je oktobra 2012 sprejela poročilo o strukturnih reformah v bančnem sektorju Unije. Med drugim je v njem obravnavana interakcija med tradicionalnim bančnim sistemom in bančnim sistemom v senci. Poročilo prepoznava tveganja, povezana z dejavnostmi bančništva v senci, na primer visok finančni vzvod in procikličnost, ter poziva k zmanjšanju medsebojne povezanosti bank in bančnega sistema v senci, ki je bila vir okužbe pri sistemski bančni krizi. V poročilu so predlagani tudi nekateri strukturni ukrepi za obravnavo preostalih pomanjkljivosti v bančnem sektorju Unije.
- (6) Strukturne reforme bančnega sistema Unije so obravnavane v predlogu uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o strukturnih ukrepih za povečanje odpornosti kreditnih institucij v EU. Vendar bi lahko zaradi uvedbe strukturnih ukrepov za banke prišlo do prenosa nekaterih dejavnosti na manj regulirana področja, na primer bančnim sektorjem v senci. Navedeni predlog bi s tem moral biti dopolnjen z zavezujočimi, v tej uredbi določenimi zahtevami glede preglednosti in poročanja poslov financiranja z vrednostnimi papirji. Pravila o preglednosti, določena v tej uredbi, tako dopolnjujejo navedeni predlog.
- (7) Ta uredba je odziv na potrebo po okrepitvi preglednosti trgov financiranja z vrednostnimi papirji in posledično finančnega sistema. Zaradi zagotovitve enakih konkurenčnih pogojev in mednarodnega približevanja ta uredba upošteva okvir politike FSB. Z njo se vzpostavlja okvir Unije, ki omogoča učinkovito poročanje podrobnih informacij o poslih financiranja z vrednostnimi papirji repozitorijem sklenjenih poslov ter razkritje informacij o poslih financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjavah celotnega donosa vlagateljem v kolektivne naložbene podjeme. Opredelitev poslov financiranja z vrednostnimi papirji v tej uredbi ne vključuje pogodb o izvedenih finančnih instrumentih, kot so opredeljene v Uredbi (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾. Vendar vključuje posle, ki se običajno označujejo kot zamenjave likvidnosti in zamenjave zavarovanja s premoženjem in niso zajeti v opredelitvi pogodb o izvedenih finančnih instrumentih v Uredbi (EU) št. 648/2012. Potrebo po mednarodnem približevanju še krepi verjetnost, da se bodo po strukturni reformi bančnega sektorja Unije dejavnosti, ki jih sedaj opravljajo tradicionalne banke, prenesle na bančni sektor v senci ter da bodo vključevale finančne in nefinančne subjekte. Torej bi se lahko preglednost za regulativne in nadzorne organe v zvezi s temi dejavnostmi še zmanjšala, kar bi jim onemogočilo ustrezen pregled nad tveganji, povezanimi s posli financiranja z vrednostnimi papirji. To bi samo še poglobilo že tako uveljavljene povezave med reguliranim bančnim sektorjem in bančnim sektorjem v senci na posameznih trgih.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1092/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o makrobonitetnem nadzoru nad finančnim sistemom Evropske unije in ustanovitvi Evropskega odbora za sistemska tveganja (UL L 331, 15.12.2010, str. 1).

⁽²⁾ Uredba (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o izvedenih finančnih instrumentih OTC, centralnih nasprotnih strankah in repozitorijih sklenjenih poslov (UL L 201, 27.7.2012, str. 1).

- (8) Napredek v tržnih praksah in tehnološki razvoj omogočata udeležencem na trgu, da posle, razen poslov financiranja z vrednostnimi papirji, uporabljajo kot vir financiranja, za upravljanje likvidnosti in zavarovanja s premoženjem, kot strategijo za povečanje donosa, za kritje prodaje na kratko ali za davčno arbitražo glede dividend. Taki posli bi lahko imeli enak ekonomski učinek in predstavljali podobna tveganja kot posli financiranja z vrednostnimi papirji, vključno s procikličnostjo, ki jo povzročajo nihanja vrednosti sredstev in nestanovitnost, spreminjanje zapadlosti ali likvidnosti zaradi financiranja dolgoročnih ali nelikvidnih sredstev s kratkoročnimi ali likvidnimi sredstvi ter finančna okužba, ki je posledica medsebojne povezanosti verig poslov, ki vključujejo ponovno uporabo zavarovanja s premoženjem.
- (9) Države članice bodo v odziv na probleme, ki jih je okvir politike FSB izpostavil v svojih priporočilih, in na predviden razvoj dogodkov po strukturni reformi bančnega sektorja Unije verjetno sprejele različne nacionalne ukrepe, ki bi lahko ovirali nemoteno delovanje notranjega trga ter škodovali udeležencem na trgu in finančni stabilnosti. Poleg tega pomanjkanje usklajenih pravil glede preglednosti nacionalnim organom otežuje primerjavo podatkov na mikro ravni, ki izvirajo iz različnih držav članic, ter posledično razumevanje dejanskih tveganj, ki jih posamezni udeleženci na trgu predstavljajo za sistem. Treba je torej preprečiti nastanek takih izkrivljanj in ovir v Uniji. Posledično bi morala biti ustrezna pravna podlaga za to uredbo člen 114 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU), kot se razlaga v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča Evropske unije.
- (10) Nova pravila glede preglednosti bi zato morala določiti poročanje podrobnih informacij o poslih financiranja z vrednostnimi papirji, ki jih sklenejo vsi udeleženci na trgu, ki so finančni ali nefinančni subjekti, vključno s sestavo zavarovanja s premoženjem, če je to na voljo za ponovno uporabo ali je bilo ponovno uporabljeno, z nadomestitvijo zavarovanja s premoženjem ob koncu dneva in z uporabljenimi odbitki. Da bi zmanjšali dodatne operativne stroške udeležencev na trgu, bi morala nova pravila in standardi temeljiti na že obstoječih infrastrukturah, operativnih postopkih in formatih, ki so bili uvedeni v zvezi s poročanjem o pogodbah o izvedenih finančnih instrumentih repozitorijem sklenjenih poslov. Evropski nadzorni organ (Evropski organ za vrednostne papirje in trge) (ESMA), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta⁽¹⁾, bi moral v tem okviru, kolikor je to mogoče in ustrezno, čim bolj zmanjšati podvajanja in preprečiti neskladnosti med tehničnimi standardi, sprejetimi na podlagi te uredbe, in tistimi, sprejetimi na podlagi člena 9 Uredbe (EU) št. 648/2012. Pravni okvir, določen s to uredbo, bi moral biti, kar zadeva poročanje o pogodbah o izvedenih finančnih instrumentih repozitorijem sklenjenih poslov, registriranim v ta namen, v največjem možnem obsegu enak tistemu iz Uredbe (EU) št. 648/2012. To bi moralo tudi omogočiti, da repozitoriji sklenjenih poslov, registrirani ali priznani v skladu z navedeno uredbo, izvajajo naloge repozitorija sklenjenih poslov, dodeljene s to uredbo, če izpolnjujejo nekatera dodatna merila in če prej opravijo poenostavljeni postopek registracije.
- (11) Zaradi zagotovitve skladnosti in učinkovitosti pooblastil ESMA, da naloži kazni, bi morale za udeležence na trgu, ki spadajo v področje uporabe te uredbe, s sklicevanjem na Uredbo (EU) št. 648/2012 veljati določbe glede pooblastil ESMA, kot je določeno v navedeni uredbi in opredeljeno z delegiranimi akti, sprejetimi na podlagi člena 64(7) navedene uredbe, in sicer v zvezi s poslovnikom.
- (12) Posli s članicami Evropskega sistema centralnih bank (ESCB) bi morali biti izvzeti iz obveznosti poročanja o poslih financiranja z vrednostnimi papirji repozitorijem sklenjenih poslov. Za zagotovitev, da regulativni in nadzorni organi pridobijo ustrezen pregled nad tveganji, povezanimi s posli financiranja z vrednostnimi papirji, ki jih sklenejo subjekti, ki jih ti organi regulirajo ali nadzirajo, pa bi morali zadevni organi in članice ESCB tesno sodelovati. Takšno sodelovanje bi moralo regulativnim in nadzornim organom omogočiti izpolnjevanje njihovih odgovornosti in nalog. Takšno sodelovanje bi moralo biti zaupno in pogojeno z upravičeno zahtevo ustreznih pristojnih organov ter bi moralo potekati samo zato, da se tem organom omogoči izpolnjevanje njihovih odgovornosti, pri čemer je treba ustrezno upoštevati načela in zahteve po neodvisnosti centralnih bank ter njihovo funkcijo monetarnih organov, vključno z izvajanjem dejavnosti monetarne politike, politike deviznega tečaja in politike finančne stabilnosti, za katere imajo članice ESCB zakonsko pooblastilo. Članice ESCB bi morale imeti možnost, da zavrnejo predložitev informacij, če posle izvajajo v svoji funkciji monetarnih organov. Organ, ki je vložil zahtevo, bi morale uradno obvestiti o vsaki taki zavrnitvi skupaj z utemeljitvijo.
- (13) Informacije o tveganjih, ki so neločljivo povezana s trgi financiranja z vrednostnimi papirji, bi morale biti centralno shranjene ter enostavno in neposredno dostopne, med drugim ESMA, Evropskemu nadzornemu organu

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za vrednostne papirje in trge) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/77/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 84).

(Evropskemu bančnemu organu) (EBA), ustanovljenem z Uredbo (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, Evropskemu nadzornemu organu (Evropskemu organu za zavarovanja in poklicne pokojnine) (EIOPA), ustanovljenem z Uredbo (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾, zadevnim pristojnim organom, ESRB in zadevnim centralnim bankam ESCB, vključno z Evropsko centralno banko (ECB) pri opravljanju njenih nalog v okviru enotnega mehanizma nadzora na podlagi Uredbe Sveta (EU) št. 1024/2013 ⁽³⁾, za namen prepoznavanja in spremljanja tveganj za finančno stabilnost, povezanih z dejavnostmi bančništva v senci, ki jih opravljajo regulirani in neregulirani subjekti. ESMA bi moral pri pripravi regulativnih tehničnih standardov iz te uredbe ali predlogih za njihovo revizijo upoštevati tehnične standarde, sprejete na podlagi člena 81 Uredbe (EU) št. 648/2012, ki ureja repozitorije sklenjenih poslov za pogodbe o izvedenih finančnih instrumentih in prihodnji razvoj navedenih tehničnih standardov. ESMA bi moral zagotoviti tudi, da imajo zadevni pristojni organi, ESRB in zadevne centralne banke ESCB, vključno z ECB, neposreden in takojšen dostop do vseh informacij, ki jih potrebujejo za opravljanje svojih dolžnosti, vključno z določanjem in izvajanjem monetarne politike ter izvajanjem nadzora nad infrastrukturo finančnih trgov. ESMA bi moral v ta namen v osnutkih regulativnih tehničnih standardov določiti pogoje dostopa do takih informacij.

- (14) Sprejeti je treba določbe o izmenjavi informacij med pristojnimi organi in okrepiti dolžnosti medsebojne pomoči in sodelovanja. Zaradi naraščajoče čezmejne dejavnosti bi si morali pristojni organi pri opravljanju svojih funkcij medsebojno zagotavljati ustrezne informacije, da bi poskrbeli za učinkovito uveljavljanje te uredbe, tudi v primerih, ko bi kršitve ali domnevne kršitve utegnile zadevati organe v dveh ali več državah članicah. Pri izmenjavi informacij je potrebno strogo varovanje poklicne skrivnosti, da se zagotovita nemoteno posredovanje teh informacij in zaščita pravic posameznikov. Brez poseganja v nacionalno kazensko ali davčno pravo bi morali pristojni organi, ESMA in drugi organi ali fizične ali pravne osebe, ki niso pristojni organi, prejete zaupne informacije uporabiti samo za opravljanje svojih dolžnosti in izvajanje svojih funkcij. Vendar to ne bi smelo onemogočiti nacionalnim organom, ki so pristojni za preprečevanje, preiskovanje ali odpravo primerov slabega upravljanja, da v skladu z nacionalnim pravom opravljajo svoje funkcije.
- (15) Posle financiranja z vrednostnimi papirji v velikem obsegu uporabljajo upravitelji kolektivnih naložbenih podjemov za učinkovito upravljanje portfeljev. Taka uporaba lahko pomembno vpliva na uspešnost teh kolektivnih naložbenih podjemov. Posli financiranja z vrednostnimi papirji se lahko uporabljajo za izpolnitev naložbenih ciljev ali za povečanje donosa. Upravitelji uporabljajo tudi zamenjave celotnega donosa, ki imajo enake učinke kot posli financiranja z vrednostnimi papirji. Upravitelji kolektivnih naložbenih podjemov posle financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjave celotnega donosa pogosto uporabljajo pri izvajanju nekaterih strategij ali za povečanje njihovih donosov. Uporaba poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa lahko poveča splošen profil tveganja kolektivnega naložbenega podjema, pri čemer njihova uporaba vlagateljem ni ustrezno razkrita. Ključno je zagotoviti, da lahko vlagatelji v take kolektivne naložbene podjeme sprejemajo odločitve na podlagi ustrezne obveščenosti ter ocenijo splošno tveganje in profil donosa kolektivnih naložbenih podjemov. Kolektivni naložbeni podjem bi moral pri oceni poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa poleg njegove pravne oblike upoštevati tudi vsebino posla.
- (16) Zaradi naložb na podlagi nepopolnih ali netočnih informacij glede naložbene strategije kolektivnega naložbenega podjema lahko vlagatelji utrpijo pomembne izgube. Zato je nujno, da kolektivni naložbeni podjemi razkrijejo vse ustrezne podrobne informacije, povezane z njihovo uporabo poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa. Poleg tega je popolna preglednost zlasti pomembna na področju kolektivnih naložbenih podjemov, saj je vse premoženje, ki se uporablja v poslih financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjavah celotnega donosa, v lasti vlagateljev v kolektivne naložbene podjeme in ne njihovih upraviteljev. Popolno razkritje glede poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa je zato ključen instrument za zaščito pred morebitnim nasprotjem interesov.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

⁽²⁾ Uredba (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/79/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 48).

⁽³⁾ Uredba Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na Evropsko centralno banko (UL L 287, 29.10.2013, str. 63).

- (17) Nova pravila glede preglednosti poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa so tesno povezana z direktivama 2009/65/ES ⁽¹⁾ in 2011/61/EU ⁽²⁾ Evropskega parlamenta in Sveta, saj ti direktivi tvorita pravni okvir, ki ureja vzpostavitev, upravljanje in trženje kolektivnih naložbenih podjetij.
- (18) Kolektivni naložbeni podjetji lahko delujejo kot kolektivni naložbeni podjetji za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP), ki jih upravljajo družbe za upravljanje KNPVP ali investicijske družbe KNPVP, ki so jim izdana dovoljenja v skladu z Direktivo 2009/65/ES, ali kot alternativni investicijski skladi (AIS), ki jih upravljajo upravitelji alternativnih investicijskih skladov (UAIS), ki jim je bilo izdano dovoljenje ali so bili registrirani v skladu z Direktivo 2011/61/EU. Nova pravila glede preglednosti poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa, uvedena s to uredbo, dopolnjujejo in bi se morala uporabljati poleg določb navedenih direktiv.
- (19) Da bi vlagateljem omogočili seznanjenost s tveganji, ki so povezana z uporabo poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa, bi morali upravitelji kolektivnih naložbenih podjetij v periodična poročila vključevati podrobne informacije o vsaki uporabi teh tehnik. Obstoječa periodična poročila, ki jih morajo pripravljati družbe za upravljanje KNPVP ali investicijske družbe KNPVP in UAIS, bi morala biti dopolnjena z dodatnimi informacijami o uporabi poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa. ESMA bi moral pri dodatni opredelitvi vsebine teh periodičnih poročil upoštevati upravno breme in posebnosti različnih vrst poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa.
- (20) Naložbena politika kolektivnega naložbenega podjetja glede poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa bi morala biti jasno razkrita v predpogodbenih dokumentih, na primer v prospektu za KNPVP in ob predpogodbenem razkritju vlagateljem v AIS. S tem naj bi bilo zagotovljeno, da vlagatelji razumejo tveganja, povezana s posameznim KNPVP ali AIS, preden se odločijo za naložbo vanj.
- (21) Ponovna uporaba zavarovanja s premoženjem zagotavlja likvidnost in nasprotnim strankam omogoča zmanjšanje stroškov financiranja. Vendar pa ustvarja kompleksne verige zavarovanja s premoženjem med tradicionalnim bančništvom in bančništvom v senci, zaradi česar prihaja do tveganj za finančno stabilnost. Ne zadostna preglednost glede tega, v kolikšni meri so bili finančni instrumenti, ki so bili zagotovljeni kot zavarovanje s premoženjem, ponovno uporabljeni, in glede zadevnih tveganj v primeru stečaja lahko ogrozi zaupanje v nasprotne stranke in poveča tveganja za finančno stabilnost.
- (22) Da bi povečali preglednost ponovne uporabe, bi bilo treba uvesti minimalne zahteve glede informacij. Ponovna uporaba naj bi bila mogoča samo z izrecnim vedenjem in soglasjem nasprotne stranke ponudnice. Zato bi morala biti pravica do ponovne uporabe razvidna na računu vrednostnih papirjev nasprotne stranke ponudnice, razen če ta račun ureja pravo tretje države, po katerem bi bilo mogoče razvidnost ponovne uporabe zagotoviti na drug ustrezen način.
- (23) Čeprav je področje uporabe pravil o ponovni uporabi v tej uredbi širše kot v Direktivi 2002/47/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾, ta uredba ne spreminja področja uporabe navedene direktive, temveč bi jo bilo treba razlagati kot dodatek k navedeni direktivi. Pogoji, pod katerimi imajo nasprotne stranke pravico do ponovne uporabe in uresničevanja te pravice, nikakor ne bi smeli zmanjšati ravni varstva za dogovore o prenosu lastniške pravice na finančnem zavarovanju v skladu z Direktivo 2002/47/ES. Katera koli kršitev zahtev glede preglednosti ponovne uporabe tako ne bi smela vplivati na nacionalno pravo, kar zadeva veljavnost ali učinek posla.
- (24) Ta uredba določa stroga pravila glede informacij za nasprotne stranke o ponovni uporabi, ki ne bi smela vplivati na izvajanje sektorskih pravil, prilagojenih posameznim akterjem, strukturam in okoliščinam. Pravila o ponovni uporabi iz te uredbe bi se zato morala uporabljati na primer za kolektivne naložbene podjetje in depotne družbe ali stranke investicijskih podjetij samo, kolikor ne obstajajo strožja, v pravnem okviru za kolektivne naložbene podjetje ali za zaščito sredstev strank določena pravila o ponovni uporabi, ki predstavljajo *lex specialis* in imajo prednost pred pravili iz te uredbe. Ta uredba zlasti ne bi smela posegati v pravila na podlagi prava Unije ali nacionalnega prava, ki omejujejo zmožnost nasprotnih strank, da ponovno uporabijo finančne instrumente, ki jih nasprotne stranke ali osebe, ki niso nasprotne stranke, zagotovijo kot zavarovanje s premoženjem. Uporabo zahtev glede ponovne uporabe bi bilo treba odložiti za šest mesecev po začetku veljavnosti te uredbe, da bi imele nasprotne stranke dovolj časa, da prilagodijo obstoječe dogovore o zavarovanju s premoženjem, vključno s krovnimi dogovori, in zagotovijo, da bodo novi dogovori o zavarovanju s premoženjem skladni s to uredbo.

⁽¹⁾ Direktiva 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjetjih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) (UL L 302, 17.11.2009, str. 32).

⁽²⁾ Direktiva 2011/61/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2011 o upraviteljih alternativnih investicijskih skladov in spremembah direktiv 2003/41/ES in 2009/65/ES ter uredb (ES) št. 1060/2009 in (EU) št. 1095/2010 (UL L 174, 1.7.2011, str. 1).

⁽³⁾ Direktiva 2002/47/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. junija 2002 o dogovorih o finančnem zavarovanju (UL L 168, 27.6.2002, str. 43).

- (25) Zaradi spodbujanja skladnosti terminologije na mednarodni ravni se izraz „ponovna uporaba“ v tej uredbi uporablja v skladu z okvirom politike FSB. Vendar to ne bi smelo povzročiti neskladja s pravom Unije in zlasti ne bi smelo posegati v pomen izraza „ponovna uporaba“, uporabljenega v direktivah 2009/65/ES in 2011/61/EU.
- (26) Za zagotovitev, da nasprotne stranke spoštujejo obveznosti, ki izhajajo iz te uredbe, in se podobno obravnavajo po vsej Uniji, bi morale države članice zagotoviti, da imajo pristojni organi pooblastilo za nalaganje upravnih sankcij in drugih upravnih ukrepov, ki so učinkoviti, sorazmerni in odvračilni. Upravne sankcije in drugi upravni ukrepi iz te uredbe bi tako morali izpolnjevati nekatere bistvene zahteve v zvezi z naslovniki, merili, ki jih je treba upoštevati pri uporabi sankcije ali ukrepa, objavo sankcij ali ukrepov, ključnimi pooblastili za naložitev kazni in višino upravnih denarnih kazni. Primerno je, da se sankcije in drugi ukrepi iz direktiv 2009/65/ES in 2011/61/EU uporabljajo za kršitve obveznosti v zvezi s preglednostjo kolektivnih naložbenih podjetij na podlagi te uredbe.
- (27) Pooblastila pristojnega organa za nalaganje sankcij ne bi smela posegati v izključno pristojnost ECB na podlagi člena 4(1)(a) Uredbe (EU) št. 1024/2013 za odvzem dovoljenja kreditnim institucijam iz razlogov, povezanih z bonitetnim nadzorom.
- (28) Določbe iz te uredbe glede vloge za registracijo repozitorijev sklenjenih poslov in razveljavitve registracije ne vplivajo na pravna sredstva iz poglavja V Uredbe (EU) št. 1095/2010.
- (29) S tehničnimi standardi v sektorju finančnih storitev bi bilo treba zagotoviti dosledno usklajenost in ustrezno zaščito deponentov, vlagateljev in potrošnikov po vsej Uniji. Ker je ESMA organ z visoko specializiranim strokovnim znanjem, je smiselno in ustrezno, da se mu zaupa priprava osnutkov regulativnih tehničnih in izvedbenih standardov, ki ne vključujejo odločitev glede politik. ESMA bi moral pri pripravi tehničnih standardov zagotoviti učinkovite upravne postopke in postopke poročanja. Na Komisijo bi bilo treba prenesti pooblastila, da z delegiranimi akti na podlagi člena 290 PDEU in v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1095/2010 sprejme regulativne tehnične standarde na naslednjih področjih: podrobnosti poročanja za različne vrste poslov financiranja z vrednostnimi papirji, podrobnosti v zvezi z vlogo za registracijo ali razširitev obsega registracije repozitorija sklenjenih poslov, podrobnosti postopkov, ki jih uporabljajo repozitoriji sklenjenih poslov za preverjanje podrobnih informacij o poslih financiranja z vrednostnimi papirji, ki se jim poročajo, pogostost in podrobnosti glede objave podatkov repozitorijev sklenjenih poslov, zahtev v zvezi s temi podatki in dostopa do njih ter po potrebi še podrobneje opredeli vsebino Priloge.
- (30) Na Komisijo bi bilo treba prenesti pooblastilo, da z izvedbenimi akti na podlagi člena 291 PDEU in v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1095/2010 sprejme izvedbene tehnične standarde, ki jih pripravi ESMA in ki zadevajo obliko in pogostost poročanja, obliko vloge za registracijo ali razširitev obsega registracije repozitorija sklenjenih poslov ter postopke in načine izmenjave informacij o sankcijah in drugih ukrepih z ESMA.
- (31) Na Komisijo bi bilo treba prenesti pooblastila, da v skladu s členom 290 PDEU sprejme akte v zvezi s spremembo seznama subjektov, ki bi jih bilo treba izključiti iz področja uporabe te uredbe, in v zvezi z vrsto pristojbin, zadevami, za katere je treba plačati pristojbine, zneskom pristojbin in načinom njihovega plačila s strani repozitorijev sklenjenih poslov. Zlasti je pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu ustrezno posvetuje, vključno na ravni strokovnjakov. Komisija bi morala pri pripravi in oblikovanju delegiranih aktov zagotoviti, da se zadevni dokumenti posredujejo Evropskemu parlamentu in Svetu sočasno, pravočasno in na ustrezen način.
- (32) Za zagotovitev enotnih pogojev izvajanja te uredbe in preprečitev morebitnega podvajanja zahtev ali njihovega medsebojnega nasprotovanja, bi bilo treba za namene priznavanja repozitorijev sklenjenih poslov v tretjih državah na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila za sprejemanje odločitev o oceni pravil tretjih držav. Ocena, ki je podlaga za odločitve o enakovrednosti zahtev poročanja tretjih držav, ne bi smela posegati v pravico repozitorija sklenjenih poslov, ki ima sedež v tej tretji državi in ki ga je ESMA priznal, da opravlja storitve poročanja za subjekte s sedežem v Uniji, saj bi morala biti odločitev o priznanju neodvisna od takšne ocene za namene odločitve o enakovrednosti.
- (33) Kadar se izvedbeni akt o enakovrednosti razveljavi, bi morale za nasprotne stranke samodejno spet začeti veljati vse zahteve iz te uredbe.
- (34) Kadar je to ustrezno, bi morala Komisija sodelovati z organi tretjih držav, da bi preučili rešitve, ki bi se medsebojno dopolnjevale, in tako zagotovili skladnost med to uredbo in zahtevami teh tretjih držav, s tem pa preprečili vsakršno morebitno podvajanje v zvezi s tem.

- (35) Ker ciljev te uredbe, to je povečanja preglednosti določenih dejavnosti na finančnih trgih, kot so posli financiranja z vrednostnimi papirji in ponovna uporaba zavarovanja s premoženjem, da se omogoči spremljanje in prepoznavanje povezanih tveganj, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi obsega in učinkov lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.
- (36) Ta uredba spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, priznana v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah, zlasti pravico do varstva osebnih podatkov, pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, pravico do obrambe in načelo ne bis in idem, svobodo gospodarske pobude, pravico do premoženja ter pravico do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča. To uredbo je treba uporabljati skladno s temi pravicami in načeli.
- (37) V skladu s členom 28(2) Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ je bilo opravljeno posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, ki je mnenje predložil 11. julija 2014 ⁽²⁾.
- (38) Vsaka izmenjava ali sporočanje osebnih podatkov s strani pristojnih organov držav članic ali repozitorijev sklenjenih poslov bi moralo potekati v skladu s pravili o prenosu osebnih podatkov, določenimi v Direktivi 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾. Vsaka izmenjava ali sporočanje osebnih podatkov, ki ga izvajajo ESMA, EBA ali EIOPA, bi moralo potekati v skladu s pravili o prenosu osebnih podatkov, določenimi v Uredbi (ES) št. 45/2001.
- (39) Komisija bi morala ob pomoči ESMA spremljati, kako se na mednarodni ravni izvaja obveznost poročanja iz te uredbe, in o tem poročati Evropskemu parlamentu in Svetu. Čas za predložitev poročil Komisije bi moral omogočiti predhodno učinkovito uporabo te uredbe.
- (40) Na podlagi dela ustreznih mednarodnih forumov in ob pomoči ESMA, EBA in ESRB bi morala Komisija Evropskemu parlamentu in Svetu predložiti poročilo o napredku pri mednarodnih prizadevanjih za zmanjšanje tveganj, povezanih s posli financiranja z vrednostnimi papirji, vključno s priporočili FSB o odbitkih za posle financiranja z vrednostnimi papirji brez centralnega kliringa in primernosti teh priporočil za trge Unije.
- (41) Izvajanje zahtev glede preglednosti iz te uredbe bi bilo treba odložiti, da se repozitorijem sklenjenih poslov zagotovi dovolj časa, da zaprosijo za dovoljenje in priznanje njihovih dejavnosti na podlagi te uredbe, nasprotnim strankam in kolektivnim naložbenim podjetjem pa dovolj časa, da izpolnijo te zahteve. Zlasti je primerno, da se odloži uporaba dodatnih zahtev glede preglednosti za kolektivne naložbene podjeme, pri čemer se upoštevajo smernice za pristojne organe ter družbe za upravljanje KNPVP, ki jih je izdal ESMA 18. decembra 2012 in v katerih je določeno, da se za družbe za upravljanje KNPVP uporablja izbirni okvir glede obveznosti razkritja in da je treba zmanjšati upravno breme za upravitelje kolektivnih naložbenih podjetij. Da bi zagotovili učinkovito izvajanje poročanja o poslih financiranja z vrednostnimi papirji, je potrebna postopna uporaba zahtev glede na vrsto nasprotne stranke. Takšen pristop bi moral upoštevati dejansko sposobnost nasprotne stranke, da izpolnjuje obveznosti poročanja iz te uredbe.
- (42) Nova enotna pravila o preglednosti poslov financiranja z vrednostnimi papirji in nekaterih izvedenih finančnih instrumentov, s katerimi se trguje na prostem trgu (OTC), tj. zamenjav celotnega donosa, določena v tej uredbi, so tesno povezana s pravili iz Uredbe (EU) št. 648/2012, saj so ti izvedeni finančni instrumenti OTC zajeti v področje uporabe zahtev glede poročanja iz navedene uredbe. Da se zagotovi usklajenost področja uporabe obeh sklopov

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

⁽²⁾ UL C 328, 20.9.2014, str. 3.

⁽³⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, 23.11.1995, str. 31).

zahtev glede preglednosti in poročanja, je potrebna jasna razmejitev med izvedenimi finančnimi instrumenti OTC in izvedenimi finančnimi instrumenti, s katerimi se trguje na organiziranih trgih, ne glede na to, ali se s temi pogodbami trguje na trgih Unije ali tretje države. Opredelitev izvedenih finančnih instrumentov OTC v Uredbi (EU) št. 648/2012 bi bilo zato treba spremeniti, da se zagotovi, da so enake vrste pogodb o izvedenih finančnih instrumentih opredeljene bodisi kot izvedeni finančni instrumenti OTC ali kot izvedeni finančni instrumenti, s katerimi se trguje na organiziranih trgih, ne glede na to, ali se s temi pogodbami trguje na trgih Unije ali tretjih držav.

(43) Uredbo (EU) št. 648/2012 bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

POGLAVJE I

PREDMET UREJANJA, PODROČJE UPORABE IN OPREDELITEV POJMOV

Člen 1

Predmet urejanja

Ta uredba določa pravila, ki se nanašajo na preglednost poslov financiranja z vrednostnimi papirji in ponovne uporabe.

Člen 2

Področje uporabe

1. Ta uredba se uporablja za:

(a) nasprotno stranko v poslu financiranja z vrednostnimi papirji, ki ima sedež:

(i) v Uniji, vključno z vsemi njenimi podružnicami, ne glede na to, kje se nahajajo;

(ii) v tretji državi, če se posel financiranja z vrednostnimi papirji sklene v sklopu poslovanja podružnice te nasprotne stranke v Uniji;

(b) družbe za upravljanje kolektivnih naložbenih podjetij za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) in investicijske družbe KNPVP v skladu z Direktivo 2009/65/ES;

(c) upravitelje alternativnih investicijskih skladov (UAIS), ki so pridobili dovoljenje v skladu z Direktivo 2011/61/EU;

(d) nasprotno stranko, ki sodeluje pri ponovni uporabi in ima sedež:

(i) v Uniji, vključno z vsemi njenimi podružnicami, ne glede na to, kje se nahajajo;

(ii) v tretji državi, kadar:

— se ponovna uporaba izvede v sklopu poslovanja podružnice te nasprotne stranke v Uniji ali

— ponovna uporaba zadeva finančne instrumente, ki jih je na podlagi dogovora o zavarovanju s premoženjem zagotovila nasprotna stranka s sedežem v Uniji ali podružnica v Uniji nasprotne stranke s sedežem v tretji državi.

2. Člena 4 in 15 se ne uporabljata za:

(a) članice Evropskega sistema centralnih bank (ESCB) in druge organe držav članic, ki opravljajo podobne funkcije, in druge javne organe Unije, katerih naloga je upravljanje javnega dolga ali posredovanje pri upravljanju javnega dolga;

(b) Banko za mednarodne poravnave.

3. Člen 4 se ne uporablja za posle, pri katerih je nasprotna stranka članica ESCB.
4. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 30 za spremembo seznama iz odstavka 2 tega člena.

V ta namen in še pred sprejetjem takšnih delegiranih aktov Komisija Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo z oceno mednarodne obravnave centralnih bank in javnih organov, katerih naloga je upravljanje javnega dolga ali posredovanje pri tem upravljanju.

Navedeno poročilo vsebuje primerjalno analizo obravnave centralnih bank in teh organov v pravnem okviru večjega števila tretjih držav. Če se v poročilu – zlasti pri primerjalni analizi in morebitnih učinkih – ugotovi, da je za te centralne banke in organe tretjih držav potrebno izvetje od monetarnih obveznosti iz člena 15, Komisija sprejme delegirani akt, s katerim jih doda na seznam iz odstavka 2 tega člena.

Člen 3

Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

1. „repozitorij sklenjenih poslov“ pomeni pravno osebo, ki centralno zbira in vzdržuje evidence o poslih financiranja z vrednostnimi papirji;
2. „nasprotna stranka“ pomeni finančno nasprotno stranko ali nefinančno nasprotno stranko;
3. „finančna nasprotna stranka“ pomeni:
 - (a) investicijsko podjetje, ki je pridobilo dovoljenje v skladu z Direktivo 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾;
 - (b) kreditno institucijo, ki je pridobila dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾ ali z Uredbo (EU) št. 1024/2013;
 - (c) zavarovalnico ali pozavarovalnico, ki je pridobila dovoljenje v skladu z Direktivo 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾;
 - (d) KNPVP in, kjer je ustrezno, njegovo družbo za upravljanje, ki sta pridobila dovoljenje v skladu z Direktivo 2009/65/ES;
 - (e) AIS, ki jih upravljajo UAIS in ki so pridobili dovoljenje ali so registrirani v skladu z Direktivo 2011/61/EU;
 - (f) institucijo za poklicno pokojninsko zavarovanje, ki je pridobila dovoljenje ali je registrirana v skladu z Direktivo 2003/41/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾;
 - (g) centralno nasprotno stranko, ki je pridobila dovoljenje v skladu z Uredbo (EU) št. 648/2012;

⁽¹⁾ Direktiva 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o trgih finančnih instrumentov ter spremembi Direktive 2002/92/ES in Direktive 2011/61/EU (UL L 173, 12.6.2014, str. 349).

⁽²⁾ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

⁽³⁾ Direktiva 2009/138/ES Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti zavarovanja in pozavarovanja (Solventnost II) (UL L 335, 17.12.2009, str. 1).

⁽⁴⁾ Direktiva 2003/41/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. junija 2003 o dejavnostih in nadzoru institucij za poklicno pokojninsko zavarovanje (UL L 235, 23.9.2003, str. 10).

- (h) centralno depotno družbo, ki je pridobila dovoljenje v skladu z Uredbo (EU) št. 909/2014 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾;
- (i) subjekt iz tretje države, ki bi moral pridobiti dovoljenje ali se registrirati v skladu z zakonodajnimi akti iz točk (a) do (h), če bi imel sedež v Uniji;
4. „nefinančna nasprotna stranka“ pomeni podjetje, ki ima sedež v Uniji ali v tretji državi in ni subjekt iz točke 3;
5. „ima sedež“ pomeni:
- (a) ima svoj sedež, kadar je nasprotna stranka fizična oseba;
- (b) ima svoj statutarni sedež, kadar je nasprotna stranka pravna oseba;
- (c) ima svoj sedež, kadar nasprotna stranka v skladu z nacionalnim pravom nima statutarnega sedeža;
6. „podružnica“ pomeni poslovno enoto, razen sedeža, ki je del nasprotne stranke in nima pravne osebnosti;
7. „posoja vrednostnih papirjev ali blaga“ ali „izposoja vrednostnih papirjev ali blaga“ pomeni posel, pri katerem nasprotna stranka prenese vrednostne papirje ali blago in če se izposojevalec zaveže vrniti enakovredne vrednostne papirje ali enakovredno blago na dogovorjen dan v prihodnosti ali na zahtevo prenosnika, pri čemer gre s strani nasprotne stranke, ki prenaša vrednostne papirje ali blago, za posojanje vrednostnih papirjev ali blaga, in s strani nasprotne stranke, na katero se ti prenesejo, za izposojanje vrednostnih papirjev ali blaga;
8. „posel nakupa in ponovne prodaje“ ali „posel prodaje in ponovnega nakupa“ pomeni posel, pri katerem nasprotna stranka kupi oziroma proda vrednostne papirje, blago ali zajamčene pravice v zvezi s pravico do vrednostnih papirjev ali blaga in se pri tem strinja, da bo prodala oziroma ponovno kupila enakovredne vrednostne papirje, enakovredno blago ali takšne enakovredne zajamčene pravice po določeni ceni na določen dan v prihodnosti, pri čemer je ta posel za nasprotno stranko, ki kupuje vrednostne papirje, blago ali zajamčene pravice, posel nakupa in ponovne prodaje oziroma posel prodaje in ponovnega nakupa za nasprotno stranko, ki vrednostne papirje ali blago ali zajamčene pravice prodaja, tega posla nakupa in ponovne prodaje oziroma posla prodaje in ponovnega nakupa pa ne ureja pogodba o začasnih prodaji ali pogodba o začasnem odkupu v smislu točke 9;
9. „repo posel“ pomeni posel, ki ga ureja dogovor, s katerim nasprotna stranka prenese vrednostne papirje, blago ali zajamčene pravice v zvezi s pravico do vrednostnih papirjev ali blaga, če to jamstvo izda priznana borza s pravicami do teh vrednostnih papirjev ali blaga in če pogodba ne dopušča nasprotni stranki, da bi prenesla ali zastavila določen vrednostni papir ali določeno blago več kot eni nasprotni stranki hkrati, glede na zavezo, da jih začasno odkupi, ali v zvezi z enakovrednimi nadomestnimi vrednostnimi papirji ali enakovrednim blagom po določeni ceni na določen dan v prihodnosti ali na dan, ki ga bo določil prenosnik, pri čemer gre v primeru nasprotne stranke, ki prodaja vrednostne papirje ali blago, za pogodbo o začasnih prodaji, v primeru nasprotne stranke, ki vrednostne papirje kupuje, pa za pogodbo o začasnem odkupu;
10. „posel kreditiranja za povečanje trgovalnega portfelja“ pomeni posel, s katerim nasprotna stranka odobri kredit v povezavi z nakupom, prodajo, prenosom ali trgovanjem z vrednostnimi papirji, ne vključujejo pa drugih posojil, ki so zavarovana s premoženjem v obliki vrednostnih papirjev.
11. „posel financiranja z vrednostnimi papirji“ pomeni:
- (a) repo posel;

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 909/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. julija 2014 o izboljšanju ureditve poravnave vrednostnih papirjev v Evropski uniji in o centralnih depotnih družbah ter o spremembi direktiv 98/26/ES in 2014/65/EU ter Uredbe (EU) št. 236/2012 (UL L 257, 28.8.2014, str. 1).

- (b) posojajo vrednostnih papirjev ali blaga in izposojajo vrednostnih papirjev ali blaga;
- (c) posel nakupa in ponovne prodaje ali posel prodaje in ponovnega nakupa;
- (d) posel kreditiranja za povečanje trgovalnega portfelja;
12. „ponovna uporaba“ pomeni, uporabo finančnih instrumentov, prejetih na podlagi dogovora o zavarovanju s premoženjem, s strani nasprotne stranke prejemnice v lastnem imenu in za lasten račun ali za račun druge nasprotne stranke, vključno s fizičnimi osebami; takšna uporaba vključuje prenos lastniške pravice ali uveljavljanje pravice uporabe v skladu s členom 5 Direktive 2002/47/ES, ne pa tudi unovčenja finančnega instrumenta v primeru, da nasprotna stranka ponudnica postane neplačnik;
13. „dogovor o prenosu lastniške pravice na zavarovanju“ pomeni dogovor o prenosu lastniške pravice na finančnem zavarovanju, kot je opredeljen v točki (b) člena 2(1) Direktive 2002/47/ES, ki je sklenjen med nasprotnimi strankami zaradi zavarovanja obveznosti;
14. „dogovor o zavarovanju z vrednostnimi papirji“ pomeni dogovor o finančnem zavarovanju z vrednostnimi papirji, kot je opredeljen v točki (c) člena 2(1) Direktive 2002/47/ES, ki je sklenjen med nasprotnimi strankami zaradi zavarovanja obveznosti;
15. „dogovor o zavarovanju s premoženjem“ pomeni dogovor o prenosu lastniške pravice na zavarovanju in dogovor o zavarovanju z vrednostnimi papirji;
16. „finančni instrument“ pomeni finančni instrument, kot je opredeljen v točki 15 člena 4(1) Direktive 2014/65/EU;
17. „blago“ pomeni blago, kot je opredeljeno v točki 1 člena 2 Uredbe Komisije (ES) št. 1287/2006 ⁽¹⁾;
18. „zamenjava celotnega donosa“ pomeni pogodbo o izvedenih finančnih instrumentih, kot je opredeljena v točki 7 člena 2 Uredbe (EU) št. 648/2012 in s katero ena od nasprotnih strank prenese celoten donos referenčne obveznosti na drugo nasprotno stranko, vključno s prihodki od obresti in pristojbin, z dobički ali izgubami, ki izhajajo iz cenovnih gibanj, in s kreditnimi izgubami.

POGLAVJE II

PREGLEDNOST POSLOV FINANCIRANJA Z VREDNOSTNIMI PAPIRJI

Člen 4

Obveznost poročanja in zaščita v zvezi s posli financiranja z vrednostnimi papirji

1. Nasprotne stranke v poslih financiranja z vrednostnimi papirji poročajo o podrobnostih vseh poslov, ki so jih sklenile, ter o njihovih spremembah ali prekinitvi repozitoriju sklenjenih poslov, ki je registriran v skladu s členom 5 ali priznan v skladu s členom 19. O teh podrobnostih se poroča najpozneje na delovni dan po sklenitvi, spremembah ali prekinitvi posla.

Obveznost poročanja iz prvega pododstavka velja za posle financiranja z vrednostnimi papirji, ki:

- (a) so bili sklenjeni pred ustreznim datumom začetka uporabe iz točke (a) člena 33(2) in na zadevni datum ostajajo neporavnani, če:
- (i) je preostala zapadlost teh poslov financiranja z vrednostnimi papirji na ta datum več kot 180 dni ali
- (ii) ti posli financiranja z vrednostnimi papirji nimajo določenega datuma zapadlosti in ostanejo neporavnani 180 dni po tem datumu;

⁽¹⁾ Uredba Komisije (ES) št. 1287/2006 z dne 10. avgusta 2006 o izvajanju Direktive 2004/39/ES Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z obveznostmi vodenja evidenc za investicijske družbe, poročanjem o transakcijah, tržno preglednostjo, sprejemanjem finančnih instrumentov v trgovanje in pojmi, opredeljenimi v navedeni direktivi (UL L 241, 2.9.2006, str. 1).

(b) se sklenejo na ustrezen datum začetka uporabe iz točke (a) člena 33(2) ali po tem datumu.

O poslih financiranja z vrednostnimi papirji iz drugega pododstavka se poroča v roku 190 dni po ustreznem datumu iz točke (a) člena 33(2).

2. Nasprotna stranka, za katero velja obveznost poročanja, lahko poročanje o podrobnostih poslov financiranja z vrednostnimi papirji poveri komu drugemu.

3. Kadar finančna nasprotna stranka sklene posel financiranja z vrednostnimi papirji z nefinančno nasprotno stranko, ki na dan svoje bilance stanja ne presega omejitev vsaj dveh od treh meril, določenih v členu 3(3) Direktive 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta⁽¹⁾, je finančna nasprotna stranka odgovorna za poročanje v imenu obeh nasprotnih strank.

Kadar je v poslu financiranja z vrednostnimi papirji nasprotna stranka KNPVP, ki ga upravlja družba za upravljanje, je za poročanje v imenu tega KNPVP odgovorna družba za upravljanje.

Kadar je v poslu financiranja z vrednostnimi papirji nasprotna stranka AIS, je za poročanje v imenu tega AIS odgovoren UAIS.

4. Nasprotne stranke hranijo evidence o poslih financiranja z vrednostnimi papirji, ki so jih sklenile, spremenile ali prekinile, najmanj pet let po prekinitvi teh poslov.

5. Kadar repozitorij sklenjenih poslov za evidentiranje podrobnosti o poslih financiranja z vrednostnimi papirji ni na voljo, nasprotne stranke zagotovijo, da se ti podrobni podatki poročajo Evropskemu nadzornemu organu (Evropskemu organu za vrednostne papirje in trge) (ESMA).

V takih primerih ESMA zagotovi, da imajo vsi zadevni subjekti iz člena 12(2) dostop do vseh podrobnosti o poslih financiranja z vrednostnimi papirji, ki jih potrebujejo za uresničevanje svojih odgovornosti in nalog.

6. V zvezi z informacijami, prejetimi v skladu s tem členom, repozitoriji sklenjenih poslov in ESMA spoštujejo ustrezne določbe glede zaupnosti, celovitosti in varstva informacij ter izpolnjujejo obveznosti, določene zlasti v členu 80 Uredbe (EU) št. 648/2012. Za namene tega člena se sklicevanja v členu 80 Uredbe (EU) št. 648/2012 na njen člen 9 in „pogodbe o izvedenih finančnih instrumentih“ razumejo kot sklicevanja na ta člen oziroma na „posle financiranja z vrednostnimi papirji“.

7. Za nasprotno stranko, ki poroča repozitoriju sklenjenih poslov ali ESMA o podrobnostih poslov financiranja z vrednostnimi papirji, ali za subjekt, ki o tem poroča v imenu nasprotne stranke, se šteje, da ne krši nobene omejitve o razkritju informacij, določene s pogodbo, zakonom ali drugim predpisom.

8. Poročevalec ali njegovi direktorji ali zaposleni ne nosijo nobene odgovornosti, ki izhaja iz razkritja.

9. Za zagotovitev enotne uporabe tega člena in skladnost s poročanjem na podlagi člena 9 Uredbe (EU) št. 648/2012 in mednarodno dogovorjenimi standardi, ESMA v tesnem sodelovanju z ESCB in ob upoštevanju njegovih potreb pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, ki določajo podrobnosti v zvezi s poročili iz odstavkov 1 in 5 tega člena za različne vrste poslov financiranja z vrednostnimi papirji, in vključujejo vsaj:

(a) stranke v poslu financiranja z vrednostnimi papirji in, če se ta razlikuje tudi upravičenca do pravic in obveznosti, ki izhajajo iz tega posla;

(b) znesek glavnice; valuto; sredstva, ki se uporabljajo za zavarovanje s premoženjem, in njihovo vrsto, kakovost in vrednost; način zagotavljanja zavarovanja s premoženjem; informacijo o tem, ali je zavarovanje s premoženjem na voljo za ponovno uporabo; v primerih, ko je zavarovanje s premoženjem mogoče razlikovati od drugih sredstev – informacijo o tem, ali je bilo ponovno uporabljeno; kakršne koli nadomestitve zavarovanja s premoženjem; obrestno mero refinanciranja, pristojbino za posojanje ali obrestno mero kredita za povečanje trgovalnega portfelja; kakršen koli odbitek; datum valute posla; datum zapadlosti; datum prve možne izvršitve posla in segment trga;

⁽¹⁾ Direktiva 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o letnih računovodskih izkazih, konsolidiranih računovodskih izkazih in povezanih poročilih nekaterih vrst podjetij, spremembi Direktive 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi direktiv Sveta 78/660/EGS in 83/349/EGS (UL L 182, 29.6.2013, str. 19).

(c) glede na posel financiranja z vrednostnimi papirji tudi podrobnosti o naslednjem:

- (i) ponovnem vlaganju zavarovanja z denarnimi sredstvi;
- (ii) vrednostnih papirjih ali blagu, ki se posojajo ali izposojajo.

Pri pripravi teh osnutkov tehničnih standardov ESMA upošteva tehnične posebnosti paketov sredstev in zagotavlja možnost sporočanja podatkov o zavarovanju s premoženjem na ravni pozicij, kadar je to ustrezno.

ESMA te osnutke regulativnih tehničnih standardov Komisiji predloži do 13. januarja 2017.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1095/2010.

10. Za zagotovitev enotnih pogojev uporabe odstavka 1 tega člena in, kolikor je to izvedljivo, skladnosti s poročanjem na podlagi člena 9 Uredbe (EU) št. 648/2012 ter poenotenja oblik poročil med repozitoriji sklenjenih poslov, ESMA v tesnem sodelovanju z ESCB in ob upoštevanju njegovih potreb pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov, v katerih sta določena oblika in pogostost poročil iz odstavkov 1 in 5 tega člena za različne vrste poslov financiranja z vrednostnimi papirji.

Oblika vključuje zlasti:

- (a) globalne identifikatorje pravnih subjektov (LEI) ali predhodnike teh identifikatorjev, dokler se sistem globalnih identifikatorjev pravnih subjektov ne začne v celoti izvajati;
- (b) mednarodne identifikacijske številke vrednostnih papirjev (ISIN) in
- (c) edinstvene identifikatorje sklenjenega posla.

Pri pripravi teh osnutkov tehničnih standardov ESMA upošteva mednarodne spremembe in standarde, dogovorjene na ravni Unije ali na svetovni ravni.

ESMA te osnutke izvedbenih tehničnih standardov Komisiji predloži do 13. januarja 2017.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1095/2010.

POGLAVJE III

REGISTRACIJA IN NADZOR REPOZITORIJA SKLENJENIH POSLOV

Člen 5

Registracija repozitorija sklenjenih poslov

1. Repozitorij sklenjenih poslov se registrira pri ESMA za namene člena 4 pod pogoji in v skladu s postopkom iz tega člena.
2. Da se repozitorij sklenjenih poslov lahko registrira na podlagi tega člena, mora biti pravna oseba s sedežem v Uniji, uporabljati postopke za preverjanje celovitosti in pravilnosti podatkov, ki jih prejme v skladu s členom 4(1), in izpolnjevati zahteve iz členov 78, 79 in 80 Uredbe (EU) št. 648/2012. Za namene tega člena se sklicevanja na člen 9 Uredbe (EU) št. 648/2012 v členih 78 in 80 navedene uredbe razumejo kot sklicevanja na člen 4 te uredbe.
3. Registracija repozitorija sklenjenih poslov velja za celotno ozemlje Unije.

4. Registrirani repozitorij sklenjenih poslov ves čas izpolnjuje pogoje za registracijo. Repozitorij sklenjenih poslov brez nepotrebne odlašanja ESMA uradno obvesti o vseh pomembnih spremembah glede pogojev za registracijo.

5. Repozitorij sklenjenih poslov ESMA predloži eno od naslednjega:

(a) vlogo za registracijo;

(b) vlogo za razširitev obsega registracije za namene člena 4 te uredbe, če gre za repozitorij sklenjenih poslov, ki je že registriran v skladu s poglavjem 1 naslova VI Uredbe (EU) št. 648/2012.

6. ESMA v 20 delovnih dneh od prejema vloge oceni, ali je ta popolna.

Kadar vloga ni popolna, ESMA določi rok, v katerem mora repozitorij sklenjenih poslov predložiti dodatne informacije.

Potem ko ESMA oceni, da je vloga popolna, o tem ustrezno uradno obvesti repozitorij sklenjenih poslov.

7. Za zagotovitev enotne uporabe tega člena ESMA pripravi osnutek regulativnih tehničnih standardov, ki določajo podrobnosti o vsem naslednjem:

(a) postopkih iz odstavka 2 tega člena, ki jih morajo uporabljati repozitoriji sklenjenih poslov, da preverijo celovitost in pravilnost podatkov, ki jih prejmejo v skladu s členom 4(1);

(b) vloge za registracijo iz točke (a) odstavka 5;

(c) poenostavljeni vloge za razširitev obsega registracije iz točke (b) odstavka 5, da se izogne podvajanju zahtev.

ESMA te osnutke regulativnih tehničnih standardov Komisiji predloži do 13. januarja 2017.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1095/2010.

8. Da se zagotovijo enaki pogoji uporabe odstavkov 1 in 2, ESMA pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov, ki določajo obliko obeh:

(a) vloge za registracijo iz točke (a) odstavka 5;

(b) vloge za razširitev obsega registracije iz točke (b) odstavka 5.

V primeru iz točke (b) prvega pododstavka ESMA pripravi poenostavljeno obliko, da se prepreči podvajanje postopkov.

ESMA te osnutke izvedbenih tehničnih standardov Komisiji predloži do 13. januarja 2017.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1095/2010.

Člen 6

Uradno obveščanje in posvetovanje s pristojnimi organi pred registracijo ali pred razširitvijo obsega registracije

1. Kadar je repozitorij sklenjenih poslov, ki zaprosi za registracijo ali za razširitev obsega registracije, subjekt, ki mu dovoljenje izda ali ga registrira pristojni organ v državi članici, kjer ima sedež, ESMA pred registracijo repozitorija sklenjenih poslov brez nepotrebne odlašanja uradno obvesti ta pristojni organ in se z njim posvetuje.
2. ESMA in zadevni pristojni organ izmenjata vse informacije, ki so potrebne za registracijo ali za razširitev obsega registracije repozitorija sklenjenih poslov ter za nadzorovanje subjekta z vidika izpolnjevanja pogojev za registracijo ali izdajo dovoljenja v državi članici, kjer ima sedež.

Člen 7

Preučitev vloge

1. ESMA v 40 delovnih dneh od uradnega obvestila iz člena 5(6) preuči vlogo za registracijo ali za razširitev obsega registracije na podlagi skladnosti repozitorija sklenjenih poslov s tem poglavjem in sprejme izčrpno obrazložen sklep, s katerim odobri ali zavrne registracijo ali razširitev obsega registracije.
2. Sklep, ki ga ESMA izda v skladu z odstavkom 1, začne veljati peti delovni dan po njegovem sprejetju.

Člen 8

Uradno obvestilo o odločitvi ESMA v zvezi z registracijo ali razširitvijo obsega registracije

1. Kadar ESMA sprejme sklep, kot je navedeno v členu 7(1), ali razveljavi registracijo, kot je navedeno v členu 10(1), o tem v petih delovnih dneh uradno obvesti repozitorij sklenjenih poslov z izčrpno obrazložitvijo sklepa.

ESMA o svojem sklepu brez nepotrebne odlašanja uradno obvesti pristojni organ iz člena 6(1).

2. ESMA vse sklepe, sprejete v skladu z odstavkom 1, sporoči Komisiji.
3. ESMA na svojem spletnem mestu objavi seznam repozitorijev sklenjenih poslov, registriranih v skladu s to uredbo. Ta seznam se posodobi v petih delovnih dneh po sprejetju sklepa iz odstavka 1.

Člen 9

Pooblastila ESMA

1. Pooblastila, ki so na ESMA prenesena v skladu s členi 61 do 68 ter členoma 73 in 74 Uredbe (EU) št. 648/2012, v povezavi s prilogama I in II k navedeni uredbi, se izvajajo tudi v zvezi s to uredbo. Sklicevanja na člen 81(1) in (2) Uredbe (EU) št. 648/2012 v Prilogi I k navedeni uredbi se razumejo kot sklicevanja na člen 12(1) oziroma (2) te uredbe.
2. Pooblastila, ki so v skladu s členi 61, 62 in 63 Uredbe (EU) št. 648/2012 prenesena na ESMA ali na njene uradnike ali druge osebe, ki jih pooblasti ESMA, se ne uporabljajo za zahteve po razkritju informacij ali dokumentov, za katere velja varovanje poklicne skrivnosti odvetnikov.

Člen 10

Razveljavitev registracije

1. Brez poseganja v člen 73 Uredbe (EU) št. 648/2012 ESMA razveljavi registracijo repozitorija sklenjenih poslov, kadar:
 - (a) se repozitorij sklenjenih poslov izrecno odreče registraciji ali če v zadnjih šestih mesecih ni opravil nobene storitve;

(b) je repozitorij sklenjenih poslov pridobil registracijo z navajanjem lažnih podatkov ali na kakršen koli drug nezakonit način;

(c) repozitorij sklenjenih poslov ne izpolnjuje več pogojev, na podlagi katerih je bil registriran.

2. ESMA o sklepu o razveljavitvi registracije repozitorija sklenjenih poslov brez nepotrebne odlašanja uradno obvesti ustrežni pristojni organ iz člena 6(1).

3. Če pristojni organ države članice, v kateri repozitorij sklenjenih poslov izvaja storitve in dejavnosti, meni, da je izpolnjen eden od pogojev iz odstavka 1, lahko od ESMA zahteva, da preveri, ali so pogoji za razveljavev registracije zadevnega repozitorija sklenjenih poslov izpolnjeni. Kadar se ESMA odloči, da ne bo razveljavila registracije zadevnega repozitorija sklenjenih poslov, mora svojo odločitev v celoti utemeljiti.

4. Pristojni organ iz odstavka 3 tega člena je organ, imenovan na podlagi točk (a) in (b) člena 16(1) te uredbe.

Člen 11

Pristojbine za nadzor

1. ESMA repozitorijem sklenjenih poslov zaračuna pristojbine v skladu s to uredbo in v skladu z delegiranimi akti, sprejetimi na podlagi odstavka 2 tega člena. Te pristojbine so sorazmerne s prometom zadevnega repozitorija sklenjenih poslov in v celoti pokrivajo stroške ESMA v zvezi z registracijo, priznanjem in nadzorom repozitorijev sklenjenih poslov ter poplačilo vseh stroškov, ki bi jih lahko imeli pristojni organi zaradi prenosa nalog v skladu s členom 9(1) te uredbe. V delu, v katerem se člen 9(1) te uredbe nanaša na člen 74 Uredbe (EU) št. 648/2012, se sklicevanja na člen 72(3) navedene uredbe razumejo kot sklicevanja na odstavek 2 tega člena.

Kadar je repozitorij sklenjenih poslov že registriran v skladu s poglavjem 1 naslova VI Uredbe (EU) št. 648/2012, se pristojbine iz prvega pododstavka tega odstavka prilagodijo le tako, da odražajo dodatne potrebne stroške v zvezi z registracijo, priznanjem in nadzorom repozitorijev sklenjenih poslov na podlagi te uredbe.

2. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranega akta v skladu s členom 30, da se natančneje opredelijo vrsta pristojbin, zadeve, za katere jih je treba plačati, njihova višina in način njihovega plačila.

Člen 12

Preglednost in razpoložljivost podatkov v repozitoriju sklenjenih poslov

1. Repozitorij sklenjenih poslov redno in na lahko dostopen način objavi skupne pozicije za posamezne vrste poslov financiranja z vrednostnimi papirji, ki so mu bili sporočeni.

2. Repozitorij sklenjenih poslov zbira in hrani podrobnosti o poslih financiranja z vrednostnimi papirji in zagotovi, da imajo naslednji subjekti neposreden in takojšen dostop do teh podrobnosti, s čimer se jim omogoči izpolnjevanje njihovih zadevnih odgovornosti in nalog:

(a) ESMA;

(b) Evropski nadzorni organ (Evropski bančni organ) (EBA);

(c) Evropski nadzorni organ (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine) (EIOPA);

(d) ESRB;

(e) pristojni organ, ki nadzira mesta trgovanja transakcij, o katerih se je poročalo;

(f) zadevne članice ESCB, vključno z Evropsko centralno banko (ECB) pri opravljanju svojih nalog v okviru enotnega mehanizma nadzora na podlagi Uredbe (EU) št. 1024/2013;

- (g) ustrezni organi tretje države, v zvezi s katero je bil sprejet izvedbeni akt na podlagi člena 19(1);
- (h) nadzorni organi, določeni v skladu s členom 4 Direktive 2004/25/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾;
- (i) zadevni organi Unije za vrednostne papirje in trge, katerih nadzorne odgovornosti in naloge zajemajo posle, trge, udeležence in sredstva, ki spadajo na področje uporabe te uredbe;
- (j) Agencija za sodelovanje energetske regulatorjev, ustanovljena z Uredbo (ES) št. 713/2009 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾;
- (k) organi za reševanje, določeni v skladu s členom 3 Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾;
- (l) enotni odbor za reševanje, vzpostavljen z Uredbo (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾;
- (m) organi iz člena 16(1).

3. Za zagotovitev enotne uporabe tega člena ESMA, v tesnem sodelovanju z ESCB in ob upoštevanju potreb subjektov iz odstavka 2, pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, ki določajo:

- (a) pogostost in podrobnosti v zvezi s skupnimi pozicijami iz odstavka 1 ter podrobnosti o poslih financiranja z vrednostnimi papirji iz odstavka 2;
- (b) potrebne operativne standarde, da omogočijo pravočasno, strukturirano in celovito:
 - (i) zbiranje podatkov repozitorijem sklenjenih poslov;
 - (ii) združevanje in primerjanje podatkov med repozitoriji sklenjenih poslov;
- (c) podrobnosti o podatkih, do katerih imajo dostop subjekti iz odstavka 2, ob upoštevanju njihovih nalog in njihovih posebnih potreb;
- (d) pogoje, pod katerimi lahko subjekti iz odstavka 2 neposredno in takoj dostopajo do podatkov, shranjenih v repozitorijih sklenjenih poslov.

Ti osnutki regulativnih tehničnih standardov zagotovijo, da iz podatkov, objavljenih v skladu z odstavkom 1, ni mogoče prepoznati strank v posameznem poslu financiranja z vrednostnimi papirji.

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/25/ES z dne 21. aprila 2004 o ponudbah za prevzem (UL L 142, 30.4.2004, str. 12).

⁽²⁾ Uredba (ES) št. 713/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o ustanovitvi Agencije za sodelovanje energetske regulatorjev (UL L 211, 14.8.2009, str. 1).

⁽³⁾ Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

⁽⁴⁾ Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 225, 30.7.2014, str. 1).

ESMA te osnutke regulativnih tehničnih standardov Komisiji predloži do 13. januarja 2017.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1095/2010.

POGLAVJE IV

PREGLEDNOST ZA VLAGATELJE

Člen 13

Preglednost kolektivnih naložbenih podjetij v periodičnih poročilih

1. Družbe za upravljanje KNPVP, investicijske družbe KNPVP in UAIS obveščajo vlagatelje o uporabi poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa na naslednji način:

(a) družbe za upravljanje KNPVP ali investicijske družbe KNPVP v polletnih in letnih poročilih iz člena 68 Direktive 2009/65/ES;

(b) UAIS v letnem poročilu iz člena 22 Direktive 2011/61/EU.

2. Informacije o poslih financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjavah celotnega donosa vključujejo podatke iz oddelka A Priloge.

3. Za zagotovitev enotnosti pri razkrivanju podatkov ter upoštevanja posebnosti različnih vrst poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa lahko ESMA ob upoštevanju zahtev iz direktiv 2009/65/ES in 2011/61/EU ter napredka v tržnih praksah pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih podrobneje določi vsebino oddelka A Priloge.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1095/2010.

Člen 14

Preglednost kolektivnih naložbenih podjetij v predpogodbenih dokumentih

1. V prospektu KNPVP iz člena 69 Direktive 2009/65/ES in razkritjih UAIS vlagateljem iz člena 23(1) in (3) Direktive 2011/61/EU je navedeno, za uporabo katerih poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjave celotnega donosa so družbe za upravljanje KNPVP ali investicijske družbe KNPVP oziroma UAIS pridobile dovoljenje, vanje pa je vključena tudi jasna izjava, da se te transakcije in instrumenti uporabljajo.

2. Prospekt in razkritje vlagateljem iz odstavka 1 vključujeta podatke iz oddelka B Priloge.

3. Zaradi upoštevanja napredka v tržnih praksah ali da se zagotovi enotnost pri razkrivanju podatkov lahko ESMA ob upoštevanju zahtev iz direktiv 2009/65/ES in 2011/61/EU pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, kjer podrobneje določi vsebino oddelka B Priloge.

ESMA pri pripravi osnutkov regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka upošteva potrebo po zagotovitvi zadostnega obdobja pred začetkom njihove uporabe.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1095/2010.

POGLAVJE V

PREGLEDNOST PONOVNE UPORABE

Člen 15

Ponovna uporaba finančnih instrumentov, prejetih na podlagi dogovora o zavarovanju s premoženjem

1. Nasprotne stranke imajo pravico do ponovne uporabe finančnih instrumentov, prejetih kot zavarovanje s premoženjem, le, če sta izpolnjena naslednja pogoja:

(a) nasprotna stranka prejemnica je nasprotno stranko ponudnico ustrezno pisno obvestila o tveganjih in posledicah, ki so lahko povezani z enim od naslednjega:

(i) podajo soglasja za pravico do uporabe zavarovanja iz dogovora o zavarovanju z vrednostnimi papirji v skladu s členom 5 Direktive 2002/47/ES;

(ii) sklenitvijo dogovora o prenosu lastniške pravice na zavarovanju;

(b) nasprotna stranka ponudnica je predhodno podala izrecno soglasje, kar pisno ali na zakonsko enakovreden način dokazuje podpis dogovora o zavarovanju z vrednostnimi papirji s strani nasprotne stranke ponudnice, katerega pogoji zagotavljajo pravico do uporabe v skladu s členom 5 Direktive 2002/47/ES, ali pa se je izrecno strinjala, da bo zagotovila zavarovanje s premoženjem z dogovorom o prenosu lastniške pravice na zavarovanju.

V zvezi s točko (a) prvega pododstavka se nasprotno stranko ponudnico pisno obvesti vsaj o tveganjih in posledicah, do katerih lahko pride v primeru, da nasprotna stranka prejemnica postane neplačnik.

2. Nasprotne stranke uveljavljajo pravico do ponovne uporabe le, če sta izpolnjena oba naslednja pogoja:

(a) ponovna uporaba se opravi v skladu s pogoji, določenimi v dogovoru o zavarovanju s premoženjem iz točke (b) odstavka 1;

(b) finančni instrumenti, prejeti na podlagi dogovora o zavarovanju s premoženjem, se prenesejo z računa nasprotne stranke ponudnice.

Z odstopanjem od točke (b) prvega pododstavka se v primeru, kadar ima nasprotna stranka dogovora o zavarovanju s premoženjem sedež v tretji državi in se račun nasprotne stranke, ki zagotavlja zavarovanje s premoženjem, vodi v tretji državi in zanj velja pravo te države, ponovna uporaba dokazuje bodisi na podlagi prenosa z računa nasprotne stranke ponudnice bodisi na drug ustrezen način.

3. Ta člen ne posega v strožje sektorsko pravo, zlasti ne v direktivi 2009/65/ES in 2014/65/EU, ter v nacionalno pravo, ki naj bi zagotavljalo višjo stopnjo zaščite za nasprotne stranke ponudnice.

4. Ta člen ne vpliva na nacionalno pravo, kar zadeva veljavnost ali učinek posla.

POGLAVJE VI

NADZOR IN PRISTOJNI ORGANI

Člen 16

Imenovanje in pooblastila pristojnih organov

1. Za namene te uredbe so pristojni organi naslednji:

- (a) za finančne nasprotne stranke, pristojni organi ali nacionalni pristojni organi v smislu uredb (EU) št. 648/2012, (EU) št. 1024/2013 in (EU) št. 909/2014 ter direktiv 2003/41/ES, 2009/65/ES, 2011/61/EU, 2013/36/EU in 2014/65/EU, in nadzorni organi v smislu Direktive 2009/138/ES;
 - (b) za nefinančne nasprotne stranke, pristojni organi, imenovani v skladu s členom 10(5) Uredbe (EU) št. 648/2012;
 - (c) za namene členov 13 in 14 te uredbe, kar zadeva družbe za upravljanje KNPVP in investicijske družbe KNPVP, pristojni organi, imenovani v skladu s členom 97 Direktive 2009/65/ES;
 - (d) za namene členov 13 in 14 te uredbe, kar zadeva UAIS, pristojni organi, imenovani v skladu s členom 44 Direktive 2011/61/EU.
2. Pristojni organi izvajajo pooblastila, ki so nanje prenesena z določbami iz odstavka 1, in nadzorujejo spoštovanje obveznosti iz te uredbe.
3. Pristojni organi iz točk (c) in (d) odstavka 1 tega člena spremljajo družbe za upravljanje KNPVP, investicijske družbe KNPVP in AIS, ki imajo sedež na njihovem ozemlju, z namenom preverjanja, da ti ne uporabljajo poslov financiranja z vrednostnimi papirji ali zamenjave celotnega donosa, razen če upoštevajo člena 13 in 14.

Člen 17

Sodelovanje med pristojnimi organi

1. Pristojni organi iz člena 16 in ESMA tesno sodelujejo med seboj ter si izmenjavajo informacije za namene opravljanja svojih dolžnosti v skladu s to uredbo, zlasti za odkrivanje in odpravo kršitev te uredbe.
2. Pristojni organ lahko zavrne zahtevo za sodelovanje in izmenjavo informacij v skladu z odstavkom 1 samo v eni od naslednjih izjemnih okoliščin:
 - (a) kadar so bili pred organi države članice pristojnega organa, ki je prejel zahtevo, že sproženi sodni postopki v zvezi z istimi dejanji in proti istim osebam; ali
 - (b) kadar je bila takim osebam za ista dejanja že vročena pravnomočna sodba v državi članici pristojnega organa, ki je prejel zahtevo.

V primeru takšne zavrnitve pristojni organ ustrezno uradno obvesti organ, ki je vložil zahtevo, in ESMA, pri čemer navede čim podrobnejše informacije.

3. Subjekti iz člena 12(2) in zadevne članice ESCB tesno sodelujejo pod pogoji iz tega odstavka.

Takšno tesno sodelovanje je zaupno in pogojeno z upravičeno zahtevo, ki jo podajo ustrezni pristojni organi, ter poteka samo zato, da se tem organom omogoči izpolnjevanje njihovih odgovornosti;

Ne glede na prvi in drugi pododstavek se lahko članice ESCB odločijo, da zavrnejo posredovanje informacij, kadar so posli, v katerih so udeležene, del opravljanja njihovih nalog v vlogi monetarnih organov.

Zadevna članica ESCB v primeru zavrnitve iz tretjega pododstavka o tej zavrnitvi skupaj z ustrezno zadevno utemeljitvijo uradno obvesti organ, ki je vložil zahtevo.

Člen 18

Poklicna skrivnost

1. Za vse zaupne informacije, ki se prejmejo, izmenjajo ali posredujejo na podlagi te uredbe, veljajo pogoji o varovanju poklicne skrivnosti iz odstavkov 2 in 3.
2. Obveznost varovanja poklicne skrivnosti velja za vse osebe, ki delajo ali so delale za subjekte iz člena 12(2) in pristojne organe iz člena 16, velja pa tudi za ESMA, EBA in EIOPA ter za revizorje in strokovnjake, ki delujejo po navodilih pristojnih organov ali ESMA, EBA in EIOPA. Brez poseganja v zadeve, za katere se uporablja nacionalno kazensko ali davčno pravo ali ta uredba, se nobena zaupna informacija, ki jo te osebe prejmejo pri opravljanju svojih dolžnosti, ne sme razkriti nobeni osebi ali organu, razen v obliki povzetka ali združeni obliki, tako da posamezne nasprotne stranke, repozitorija sklenjenih poslov ali katere koli druge osebe ni mogoče prepoznati.
3. Brez poseganja v nacionalno kazensko ali davčno pravo lahko pristojni organi, ESMA, EBA, EIOPA ter drugi organi ali fizične ali pravne osebe, ki niso pristojni organi, ob prejemu zaupnih informacij v skladu s to uredbo te informacije uporabijo samo pri opravljanju svojih dolžnosti in izvajanju svojih funkcij, in sicer če gre za pristojne organe, v okviru področja uporabe te uredbe, če pa gre za druge organe ali fizične ali pravne osebe, za namene, za katere so jim bile te informacije posredovane, in/ali v okviru upravnega ali sodnega postopka, ki se izrecno nanaša na izvajanje teh funkcij. Organ, ki prejme te informacije, jih lahko uporabi v druge nekomercialne namene, če ESMA, EBA, EIOPA, pristojni organ ali drug organ, subjekt ali oseba, ki te informacije sporoči, s tem soglaša.
4. Odstavka 2 in 3 ne preprečujeta ESMA, EBA, EIOPA, pristojnim organom ali zadevnim centralnim bankam, da bi izmenjali ali posredovali zaupne informacije v skladu s to uredbo in drugo zakonodajo, ki se uporablja za investicijska podjetja, kreditne institucije, pokojninske sklade, zavarovalne in pozavarovalne posrednike, zavarovalnice, regulirane trge ali upravljavce trga, ali drugače s privolitvijo pristojnega organa ali drugega organa ali subjekta ali fizične ali pravne osebe, ki je te informacije sporočila.
5. Odstavka 2 in 3 pristojnim organom ne preprečujeta, da bi v skladu z nacionalnim pravom izmenjali ali posredovali zaupne informacije, ki jih niso dobili od pristojnega organa druge države članice.

POGLAVJE VII

ODNOSI S TRETJIMI DRŽAVAMI

Člen 19

Enakovrednost in priznanje repozitorijev sklenjenih poslov

1. Komisija lahko sprejme izvedbene akte, v katerih določi, da morata pravna in nadzorna ureditev v tretji državi zagotavljati, da:
 - (a) repozitoriji sklenjenih poslov, ki jim je bilo v tej tretji državi izdano dovoljenje, izpolnjujejo pravno zavezujoče zahteve, ki so enakovredne zahtevam iz te uredbe;
 - (b) sta v tej tretji državi vzpostavljena stalen učinkovit nadzor nad repozitoriji sklenjenih poslov in učinkovito izvrševanje njihovih obveznosti;
 - (c) obstajajo jamstva glede varovanja poklicne skrivnosti – vključno z varstvom poslovnih skrivnosti, ki jih organi delijo s tretjimi osebami –, ter da so ta jamstva najmanj enakovredna jamstvom, določenim v tej uredbi, in
 - (d) za repozitorije sklenjenih poslov, ki jim je bilo v tej tretji državi izdano dovoljenje, velja pravno zavezujoča in izvršljiva obveznost, da subjektom iz člena 12(2) omogočijo neposreden in takojšen dostop do podatkov.

V izvedbenem aktu iz prvega pododstavka so opredeljeni tudi zadevni organi tretjih držav, ki imajo pravico dostopa do podatkov o poslih financiranja z vrednostnimi papirji, shranjenih v repozitorijih sklenjenih poslov s sedežem v Uniji.

Izvedbeni akt iz prvega pododstavka tega odstavka se sprejme v skladu s postopkom pregleda iz člena 31(2).

2. Kadar za repozitorije sklenjenih poslov, ki jim je bilo v tej tretji državi izdano dovoljenje, v notranjem pravu tretje države ne velja pravno zavezujoča in izvršljiva obveznost, da subjektom iz člena 12(2) omogočijo neposreden in takojšen dostop do podatkov, Komisija Svetu predloži priporočila za pogajanja o mednarodnih sporazumih s temi tretjimi državami glede medsebojnega dostopa do informacij o poslih financiranja z vrednostnimi papirji, shranjenih v repozitorijih sklenjenih poslov s sedežem v tej tretji državi, in glede izmenjave teh informacij, da bi tako zagotovili, da imajo vsi subjekti iz člena 12(2) neposreden in takojšen dostop do vseh informacij, ki jih potrebujejo za opravljanje svojih dolžnosti.

3. Repozitorij sklenjenih poslov s sedežem v tretji državi lahko svoje storitve in dejavnosti za subjekte s sedežem v Uniji za namene člena 4 izvaja samo, če ga prizna ESMA v skladu z zahtevami iz odstavka 4 tega člena.

4. Repozitorij sklenjenih poslov iz odstavka 3 predloži ESMA eno od naslednjega:

(a) vlogo za priznanje;

(b) vlogo za razširitev obsega registracije za namene člena 4 te uredbe, če gre za repozitorij sklenjenih poslov, ki je že priznan v skladu z Uredbo (EU) št. 648/2012.

5. Vlogi iz odstavka 4 se priložijo vse potrebne informacije, med katerimi so vsaj informacije, potrebne za to, da se preveri, ali ima repozitorij sklenjenih poslov dovoljenje in ali je predmet učinkovitega nadzora v tretji državi, ki izpolnjuje vsa naslednja merila:

(a) Komisija je z izvedbenim aktom v skladu z odstavkom 1 ugotovila, da ima tretja država enakovreden in izvršljiv regulativni in nadzorni okvir;

(b) zadevni organi tretje države so z ESMA sklenili dogovore o sodelovanju, v katerih je opredeljeno vsaj naslednje:

(i) mehanizem za izmenjavo informacij med ESMA in katerim koli drugim organom Unije, ki izvršuje odgovornosti zaradi prenosa nalog v skladu s členom 9(1), na eni strani ter ustreznimi pristojnimi organi zadevne tretje države na drugi strani in

(ii) postopki v zvezi z usklajevanjem nadzornih dejavnosti.

ESMA uporablja Uredbo (ES) št. 45/2001 za posredovanje osebnih podatkov tretji državi.

6. ESMA v 30 delovnih dneh od prejema vloge oceni, ali je vloga popolna. Če ESMA ugotovi, da vloga ni popolna, določi rok, do katerega mora zadevni repozitorij sklenjenih poslov predložiti dodatne informacije.

7. ESMA v 180 dneh po predložitvi popolne vloge pisno obvesti zadevni repozitorij sklenjenih poslov, ali je bilo priznanje odobreno ali zavrnjeno, pri čemer to izčrpno obrazloži.

8. ESMA na svojem spletnem mestu objavi seznam repozitorijev sklenjenih poslov, priznanih v skladu s tem členom.

Člen 20

Posreden dostop do podatkov med organi

ESMA lahko z zadevnimi organi tretjih držav, ki morajo izpolniti svoje odgovornosti in naloge, sklene dogovore o sodelovanju glede medsebojne izmenjave informacij o poslih financiranja z vrednostnimi papirji, ki jih dajo ESMA na

voljo repozitoriji sklenjenih poslov Unije v skladu s členom 12(2), in podatkov o poslih financiranja z vrednostnimi papirji, ki jih zbirajo in hranijo organi tretjih držav, če so vzpostavljena jamstva glede varovanja poklicne skrivnosti, vključno z varstvom poslovnih skrivnosti, ki jih organi delijo s tretjimi osebami.

Člen 21

Enakovrednost poročanja

1. Komisija lahko sprejme izvedbene akte, v katerih določi, da za pravne, nadzorne in izvršilne ureditve tretje države velja naslednje:

- (a) so enakovredne zahtevam, določenim v členu 4;
- (b) zagotavljajo varovanje poklicne skrivnosti, ki je enakovredno varstvu iz te uredbe;
- (c) se učinkovito uporabljajo ter izvršujejo enakopravno in brez izkrivljanja, tako da zagotavljajo učinkovit nadzor in izvrševanje v tej tretji državi, in
- (d) zagotavljajo, da imajo subjekti iz člena 12(2) bodisi neposreden dostop do podrobnosti o podatkih o poslih financiranja z vrednostnimi papirji v skladu s členom 19(1) bodisi posreden dostop do podrobnosti o poslih financiranja z vrednostnimi papirji v skladu s členom 20.

2. Kadar Komisija sprejme izvedbeni akt o enakovrednosti v zvezi s tretjo državo iz odstavka 1 tega člena se predpostavlja, da se za nasprotno stranke, ki sklenejo posel, ki je predmet te uredbe, šteje, da so izpolnile zahteve iz člena 4, če ima najmanj ena od nasprotnih strank sedež v tej tretji državi ter nasprotno stranke izpolnjujejo zadevne obveznosti te tretje države v zvezi s tem poslom.

Ta izvedbeni akt se sprejme v skladu s postopkom pregleda iz člena 31(2).

Komisija ob pomoči ESMA spremlja, ali tretje države, za katere je bil sprejet izvedbeni akt o enakovrednosti, učinkovito izpolnjujejo zahteve, ki so enakovredne zahtevam iz člena 4, ter o tem redno poroča Evropskemu parlamentu in Svetu. Kadar poročilo razkrije, da organi tretje države nezadostno ali nedosledno uporabljajo enakovredne zahteve, Komisija v 30 koledarskih dneh po predložitvi poročila razmisli o morebitni razveljavitvi priznanja enakovrednosti zadevnega pravnega okvira tretje države.

POGLAVJE VIII

UPRAVNE SANKCIJE IN DRUGI UPRAVNI UKREPI

Člen 22

Upravne sankcije in drugi upravni ukrepi

1. Brez poseganja v člen 28 in pravico držav članic, da določijo in naložijo kazenske sankcije, države članice v skladu z nacionalnim pravom določijo, da imajo pristojni organi pooblastilo za nalaganje upravnih sankcij in drugih upravnih ukrepov vsaj za kršitve členov 4 in 15.

Kadar se določbe iz prvega pododstavka uporabljajo za pravne osebe, države članice pooblastijo pristojne organe za uporabo sankcij, da v primeru kršitve uporabijo pod pogoji, določenimi v nacionalnem pravu, za člane upravljalnega organa in druge posameznike, ki so po nacionalnem pravu odgovorni za kršitev.

2. Upravne sankcije in drugi upravni ukrepi, naloženi za namen odstavka 1, so učinkoviti, sorazmerni in odvračilni.

3. Kadar se države članice v skladu z odstavkom 1 tega člena odločijo določiti kazenske sankcije za kršitve določb iz navedenega odstavka, zagotovijo, da so na voljo ustrezni ukrepi, na podlagi katerih imajo pristojni organi vsa potrebna pooblastila za sodelovanje s sodnimi organi, organi pregona ali pravosodnimi organi v njihovi jurisdikciji, da lahko prejemajo specifične informacije, povezane s preiskavami kaznivih dejanj ali kazenskimi postopki, sproženimi ob morebitnih kršitvah členov 4 in 15, ter da lahko te informacije zagotavljajo tudi drugim pristojnim organom in ESMA, zato da za namene te uredbe izpolnijo svojo obveznost medsebojnega sodelovanja in po potrebi obveznost sodelovanja z ESMA.

Pristojni organi lahko pri izvajanju svojih pooblastil za nalaganje sankcij sodelujejo s pristojnimi organi drugih držav članic in zadevnimi organi tretjih držav.

Pristojni organi lahko s pristojnimi organi drugih držav članic sodelujejo tudi za lažjo izterjavo denarnih kazni.

4. Države članice v skladu z nacionalnim pravom na pristojne organe prenesajo pooblastilo, da v primeru kršitev iz odstavka 1 uporabijo vsaj naslednje upravne sankcije in druge upravne ukrepe:

- (a) odredbo, s katero se od osebe, odgovorne za kršitev, zahteva, da preneha z ravnanjem in da tega ravnanja več ne ponovi;
- (b) javno izjavo, v kateri sta navedeni odgovorna oseba in narava kršitve v skladu s členom 26;
- (c) odvzem ali mirovanje dovoljenja;
- (d) začasno prepoved izvajanja funkcije upravljanja za vsako osebo, ki ima vodstvene odgovornosti, ali vsako fizično osebo, ki se šteje za odgovorno za takšno kršitev;
- (e) najvišje upravne denarne kazni v višini vsaj trikratnega zneska pridobljenega dobička ali preprečene izgube zaradi kršitve, kadar ju lahko zadevni organ določi, čeprav njihova višina presega zneske iz točk (f) in (g);
- (f) v primeru fizične osebe najvišjo upravno denarno kazen v višini najmanj 5 000 000 EUR oziroma v državah članicah, v katerih euro ni uradna valuta, ustrezne vrednosti v njihovih nacionalnih valutah na dan 12. januar 2016;
- (g) v primeru pravnih oseb najvišjo upravno denarno kazen v višini najmanj:
 - (i) 5 000 000 EUR, oziroma v državah članicah, v katerih euro ni uradna valuta, ustrezne vrednosti v njihovih nacionalnih valutah na dan 12. januar 2016, ali do 10 % skupnega letnega prometa pravne osebe glede na zadnje razpoložljive računovodske izkaze, ki jih je odobril upravljalni organ, za kršitve člena 4;
 - (ii) 15 000 000 EUR, oziroma v državah članicah, v katerih euro ni uradna valuta, ustrezne vrednosti v njihovih nacionalnih valutah na dan 12. januar 2016, ali do 10 % skupnega letnega prometa pravne osebe glede na zadnje razpoložljive računovodske izkaze, ki jih je odobril upravljalni organ, za kršitve člena 15.

Kadar je za namene točk (g)(i) in (ii) prvega pododstavka pravna oseba obvladujoče podjetje ali odvisno podjetje obvladujočega podjetja, ki mora pripravljati konsolidirane računovodske izkaze v skladu z Direktivo 2013/34/EU, je zadevni skupni letni promet skupni letni promet oziroma ustrezna vrsta prihodka v skladu z relevantnim računovodskim okvirom glede na zadnje razpoložljive konsolidirane računovodske izkaze, ki jih je potrdil upravljalni organ končnega obvladujočega podjetja.

Države članice lahko določijo, da imajo pristojni organi dodatna pooblastila poleg tistih iz tega odstavka ter da države članice lahko predpišejo širši obseg sankcij in višje ravni sankcij, kot so določene v tem odstavku.

5. Kršitev člena 4 ne vpliva na veljavnost pogojev posla financiranja z vrednostnimi papirji ali na možnost pogodbenih strank za uveljavitev pogojev posla financiranja z vrednostnimi papirji. Zaradi kršitve člena 4 še ne nastane pravica do nadomestila, ki ga mora plačati stranka posla financiranja z vrednostnimi papirji.

6. Države članice se lahko odločijo, da ne bodo določile pravil o upravnih sankcijah in drugih upravnih ukrepih iz odstavka 1, kadar se pred 13. januarjem 2018 za kršitve iz navedenega odstavka že uporabljajo kazenske sankcije po nacionalnem pravu. Kadar se države članice odločijo, da ne bodo določile pravil o upravnih sankcijah in drugih upravnih ukrepih, uradno sporočijo Komisiji in ESMA podrobnosti o ustreznih delih svojega kazenskega prava.

7. Države članice do 13. julija 2017 Komisiji in ESMA uradno sporočijo pravila v zvezi z odstavki 1, 3 in 4. Komisijo in ESMA brez nepotrebnega odlašanja uradno obvestijo o vseh poznejših spremembah teh predpisov.

Člen 23

Določitev upravnih sankcij in drugih upravnih ukrepov

Države članice zagotovijo, da pristojni organi pri določanju vrste in ravni upravnih sankcij in drugih upravnih ukrepov upoštevajo vse ustrezne okoliščine, vključno z naslednjimi, kadar je to primerno:

- (a) resnost in trajanje kršitve;
- (b) stopnjo odgovornosti osebe, odgovorne za kršitev;
- (c) finančno trdnost osebe, odgovorne za kršitev, z upoštevanjem dejavnikov, kot sta skupni promet v primeru pravne osebe ali letni dohodek v primeru fizične osebe;
- (d) pomen pridobljenih dobičkov ali preprečenih izgub s strani osebe, odgovorne za kršitev, če jih je mogoče opredeliti;
- (e) raven sodelovanja osebe, odgovorne za kršitev, s pristojnim organom, brez poseganja v potrebo po zagotovitvi, da se povrne s strani navedene osebe pridobljeni dobiček ali preprečena izguba;
- (f) prejšnje kršitve osebe, odgovorne za kršitev;

Pristojni organi lahko pri določanju vrste in ravni upravnih sankcij in drugih upravnih ukrepov poleg dejavnikov iz prvega odstavka upoštevajo še druge dejavnike.

Člen 24

Poročanje o kršitvah

1. Pristojni organi vzpostavijo učinkovite mehanizme, ki omogočajo poročanje o dejanskih ali potencialnih kršitvah členov 4 in 15 drugim pristojnim organom.

2. Mehanizmi iz odstavka 1 vključujejo vsaj:

- (a) posebne postopke za sprejem poročil o kršitvah iz členov 4 ali 15 in njihovo nadaljnjo obravnavo, vključno z vzpostavitvijo varnih komunikacijskih kanalov za takšna poročila;

- (b) ustrezno zaščito zaposlenih na osnovi pogodbe o zaposlitvi, ki prijavijo kršitve iz členov 4 ali 15 ali so obtoženi kršenja teh členov, pred povračilnimi ukrepi, diskriminacijo in drugimi oblikami nepravičnega obravnavanja;
- (c) varstvo osebnih podatkov osebe, ki prijavi kršitev iz členov 4 ali 15, in osebe, ki je domnevno odgovorna za kršitev, vključno z varovanjem zaupnosti identitete teh oseb, v vseh fazah postopka in brez poseganja v razkritje informacij, ki ga zahteva nacionalno pravo v okviru preiskav ali kasnejših sodnih postopkov.
3. Nasprotne stranke imajo vzpostavljene ustrezne notranje postopke, da lahko njihovi zaposleni prijavijo kršitve členov 4 in 15.

Člen 25

Izmenjava informacij z ESMA

1. Pristojni organi ESMA vsako leto posredujejo informacije v združeni in razčlenjeni obliki o vseh upravnih sankcijah in drugih upravnih ukrepih, ki jih naložijo v skladu s členom 22. ESMA informacije v združeni obliki objavi v letnem poročilu.
2. Če so se države članice odločile določiti kazenske sankcije za kršitev določb iz člena 22, njihovi pristojni organi ESMA vsako leto zagotovijo podatke v anonimizirani in združeni obliki v zvezi z vsemi opravljenimi kazenskimi preiskavami in naloženimi kazenskimi sankcijami. ESMA v letnem poročilu objavi podatke o naloženih kazenskih sankcijah.
3. Kadar pristojni organ javnosti razkrije upravno sankcijo ali drug upravni ukrep ali kazensko sankcijo, hkrati to informacijo sporoči tudi ESMA.
4. ESMA pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov o postopkih in načinih izmenjave informacij, kot je določeno v odstavkih 1 in 2.

ESMA te osnutke izvedbenih tehničnih standardov Komisiji predloži do 13. januarja 2017.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1095/2010.

Člen 26

Objava sklepov

1. Države članice ob upoštevanju odstavka 4 tega člena zagotovijo, da pristojni organi na svojem spletnem mestu objavijo vse sklepe, s katerimi naložijo upravno sankcijo ali drug upravni ukrep v zvezi s kršitvijo člena 4 ali 15, takoj ko je bila oseba, na katero je naslovljen navedeni sklep, o sklepu obveščena.
2. Med informacijami, objavljenimi v skladu z odstavkom 1, so vsaj vrsta in narava kršitve ter identiteta osebe, na katero je naslovljen sklep.
3. Odstavka 1 in 2 se ne uporabljata za sklepe, s katerimi se naložijo ukrepi, ki so preiskovalne narave.

Kadar pristojni organ na podlagi ocene za vsak posamezen primer meni, da bi bila objava identitete pravne osebe, na katero je naslovljen sklep, ali osebnih podatkov fizične osebe nesorazmerna, ali če bi takšna objava ogrozila tekočo preiskavo ali stabilnost finančnih trgov, stori eno od naslednjega:

- (a) odloži objavo sklepa, dokler razlogi za odlog ne prenehajo obstajati;

(b) sklep objavi anonimno v skladu z nacionalnim pravom, kadar takšna objava zagotavlja učinkovito varstvo zadevnih osebnih podatkov, in kjer primerno odloži objavo relevantnih podatkov za razumno obdobje, kadar se lahko predvideva, da bodo razlogi za anonimno objavo v navedenem obdobju prenehali obstajati;

(c) sklepa ne objavi, če meni, da objava v skladu s točko (a) ali (b) ne bi bila zadostna za zagotovitev:

(i) da ne bo ogrožena stabilnost finančnih trgov ali

(ii) sorazmernost objave takšnih sklepov ob upoštevanju ukrepov, ki se štejejo za manj pomembne.

4. Kadar se proti sklepu vloži pritožba pred nacionalnim sodnim, upravnim ali drugim organom, pristojni organi na svojem spletnem mestu takoj objavijo tudi takšne informacije in vse kasnejše informacije o izidu takšne pritožbe. Prav tako se objavi vsak sklep, ki razveljavlja sklep, proti kateremu se vloži pritožba.

5. Pristojni organi obvestijo ESMA o vseh upravnih sankcijah in drugih upravnih ukrepih, ki so bili naloženi, vendar v skladu s točko (c) odstavka 3 niso bili objavljeni, vključno z morebitnimi pritožbami v zvezi z njimi in njihovim izidom. Države članice zagotovijo, da pristojni organi prejmejo informacije in končno sodbo v zvezi z vsemi naloženimi kazenskimi sankcijami in jih predložijo ESMA. ESMA vzdržuje osrednjo zbirko podatkov o upravnih sankcijah, drugih upravnih ukrepih in kazenskih sankcijah, o katerih je bil obveščen, in sicer izključno za izmenjavo informacij med pristojnimi organi. Do te zbirke podatkov imajo dostop le pristojni organi, posodablja pa se na podlagi informacij, ki jih ti zagotavljajo.

6. Pristojni organi zagotovijo, da vsak sklep, objavljen v skladu s tem členom, ostane dostopen na njihovi spletni strani vsaj pet let po objavi. Osebni podatki, vsebovani v navedenih sklepih, se hranijo na spletni strani pristojnega organa toliko časa, kolikor zahtevajo veljavna pravila o varstvu podatkov.

Člen 27

Pravica do pritožbe

Države članice zagotovijo, da so odločitve in ukrepi, sprejeti na podlagi te uredbe, ustrezno utemeljeni in da v zvezi z njimi velja pravica do pritožbe na sodišču. Pravica do pritožbe na sodišču se uporablja tudi, kadar v šestih mesecih po predložitvi vloge za dovoljenje, ki vsebuje vse zahtevane informacije, ni sprejeta nobena odločitev.

Člen 28

Sankcije in drugi ukrepi za namen členov 13 in 14

Sankcije in drugi ukrepi, ki so bili vzpostavljeni v skladu z direktivama 2009/65/ES in 2011/61/EU, se uporabljajo za kršitve iz členov 13 in 14 te uredbe.

POGLAVJE IX

PREGLED

Člen 29

Poročila in pregled

1. Komisija po posvetovanju z ESMA v 36 mesecih po začetku veljavnosti delegiranega akta, ki ga sprejme Komisija na podlagi člena 4(9), predloži poročilo o uspešnosti, učinkovitosti in sorazmernosti obveznosti na podlagi te uredbe Evropskemu parlamentu in Svetu ter predloži morebitne ustrezne predloge. To poročilo vključuje zlasti pregled nad podobnimi obveznostmi poročanja, ki veljajo v tretjih državah, ob upoštevanju dela na mednarodni ravni. Poudarek je tudi na poročanju o kakršnih koli zadevnih poslih, ki niso vključeni v področje uporabe te uredbe, ob upoštevanju morebitnih pomembnih sprememb tržnih praks ter na morebitnem vplivu na raven preglednosti poslov financiranja z vrednostnimi papirji.

ESMA za namene poročila iz prvega pododstavka v 24 mesecih po začetku veljavnosti delegiranega akta, ki ga sprejme Komisija na podlagi člena 4(9) ter vsaka tri leta po tem, ali pogosteje, kadar pride do pomembnih sprememb tržnih praks, Evropskemu parlamentu, Svetu in Komisiji predloži poročilo o učinkovitosti poročanja, pri čemer upošteva primernost enostranskega poročanja, zlasti z vidika zajetja in kakovosti poročanja ter zmanjšanja obsega poročil repozitorijem sklenjenih poslov, pa tudi o pomembnih spremembah tržnih praks, s poudarkom na poslih, ki imajo enakovreden cilj ali učinek, kot ga ima posel financiranja z vrednostnimi papirji.

2. Po dokončanju in ob upoštevanju dela na mednarodni ravni se v poročilu iz odstavka 1 opredelijo tudi pomembna tveganja, povezana z uporabo poslov financiranja z vrednostnimi papirji s strani kreditnih institucij in javnih družb, ter analizira primernost zagotavljanja dodatnih razkritij s strani teh subjektov v njihovih periodičnih poročilih.

3. Komisija do 13. oktobra 2017 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o napredku pri mednarodnih prizadevanjih za zmanjšanje tveganj, povezanih s posli financiranja z vrednostnimi papirji, vključno s priporočili FSB o odbitkih za posle financiranja z vrednostnimi papirji brez centralnega kliringa in primernosti teh priporočil za trge Unije. Komisija to poročilo predloži skupaj z morebitnimi ustreznimi predlogi.

V ta namen ESMA v sodelovanju z EBA in ESRB ter ob ustreznem upoštevanju mednarodnih prizadevanj predloži poročilo Komisiji, Evropskemu parlamentu in Svetu do 13. oktobra 2016, v katerem oceni:

- (a) ali uporaba poslov financiranja z vrednostnimi papirji povzroči znatno kopičenje finančnega vzvoda, ki ga veljavna uredba ne obravnava;
- (b) kadar je to primerno, možnosti, ki so na voljo za reševanje takšnega kopičenja;
- (c) ali so potrebni dodatni ukrepi za zmanjšanje procikličnosti tega vzvoda.

ESMA v tem poročilu upošteva tudi kvantitativni učinek priporočil FSB.

4. Komisija po posvetovanju z ESMA v 39 mesecih po začetku veljavnosti delegiranega akta, ki ga sprejme Komisija na podlagi člena 4(9), ter v 6 mesecih po predložitvi posodobljenega poročila iz drugega pododstavka tega odstavka, Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o uporabi člena 11, zlasti o tem, ali so pristojbine, zaračunane repozitorijem sklenjenih poslov, sorazmerne s prometom zadevnega repozitorija sklenjenih poslov in v celoti pokrivajo zgolj nujne izdatke ESMA v zvezi z registracijo, priznanjem in nadzorom repozitorijev sklenjenih poslov ter poplačilo vseh stroškov, ki bi jih lahko imeli pristojni organi pri izvajanju dela v skladu s to uredbo, zlasti zaradi prenosa nalog na podlagi člena 9(1).

ESMA za namene poročil Komisije iz prvega pododstavka v 33 mesecih po začetku veljavnosti delegiranega akta, ki ga sprejme Komisija na podlagi člena 4(9), ter vsaka tri leta po tem, ali pogosteje, kadar pride do bistvenih sprememb veljavnih pristojbin, Komisiji predloži poročilo o pristojbinah, zaračunanih repozitorijem sklenjenih poslov v skladu s to uredbo. V teh poročilih so navedeni vsaj nujni izdatki ESMA v zvezi z registracijo, priznanjem in nadzorom repozitorijev sklenjenih poslov, stroški, ki so jih imeli pristojni organi pri izvajanju dela v skladu s to uredbo, zlasti zaradi prenosa nalog, ter pristojbine, zaračunane repozitorijem sklenjenih poslov, in njihova sorazmernost s prometom repozitorijev sklenjenih poslov.

5. ESMA po posvetovanju z ESRB objavi letno poročilo o skupnem obsegu poslov financiranja z vrednostnimi papirji glede na vrsto nasprotne stranke in posla na podlagi podatkov, o katerih se poroča v skladu s členom 4.

POGLAVJE X

KONČNE DOLOČBE

Člen 30

Izvajanje prenosa pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.

2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 2(4) in člena 11(2) se prenese na Komisijo za nedoločen čas od 12. januarja 2016.
3. Prenos pooblastila iz člena 2(4) in člena 11(2) lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu preneha veljati prenos pooblastila iz navedenega sklepa. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je določen v navedenem sklepu. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.
4. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o njem sočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.
5. Delegirani akt, sprejet na podlagi člena 2(4) ali člena 11(2), začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku dveh mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za dva meseca.

Člen 31

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga Evropski odbor za vrednostne papirje, ustanovljen s Sklepom Komisije 2001/528/ES ⁽¹⁾. Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾.
2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 32

Spremembe Uredbe (EU) št. 648/2012

Uredba (EU) št. 648/2012 se spremeni:

1. v členu 2 se točka 7 nadomesti z naslednjim:

„(7) ‚izvedeni finančni instrument OTC‘ ali ‚pogodba o izvedenih finančnih instrumentih OTC‘ pomeni pogodbe o izvedenih finančnih instrumentih, s katerimi se ne trguje na reguliranem trgu v smislu člena 4(1)(14) Direktive 2004/39/ES ali trgu tretje države, ki šteje za enakovrednega reguliranemu trgu v skladu s členom 2a te uredbe;“;

2. vstavi se naslednji člen:

„Člen 2a

Odločitve o enakovrednosti za namene opredelitve izvedenih finančnih instrumentov OTC

1. Trg tretje države se za namene člena 2(7) te uredbe šteje za enakovrednega reguliranemu trgu v smislu člena 4(1)(14) Direktive 2004/39/ES, kadar izpolnjuje pravno zavezujoče zahteve, ki so enakovredne zahtevam iz naslova III navedene direktive, ter je predmet stalnega učinkovitega nadzora in izvrševanja v tej tretji državi, kot ju določi Komisija v skladu s postopkom iz odstavka 2 tega člena.

⁽¹⁾ Sklep Komisije 2001/528/ES z dne 6. junija 2001 o ustanovitvi Evropskega odbora za vrednostne papirje (UL L 191, 13.7.2001, str. 45).

⁽²⁾ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

2. Komisija lahko za namene odstavka 1 sprejme izvedbene akte, v katerih določi, da trg tretje države izpolnjuje pravno zavezujoče zahteve, ki so enakovredne zahtevam iz naslova III Direktive 2004/39/ES, ter je predmet stalnega učinkovitega nadzora in izvrševanja v tej tretji državi.

Navedeni izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 86(2) te uredbe.

3. Komisija in ESMA na svojih spletnih mestih objavita seznam trgov, ki jih je treba šteti za enakovredne v skladu z izvedbenim aktom iz odstavka 2. Navedeni seznam se redno posodablja.“;

3. v členu 81 se odstavek 3 nadomesti z naslednjim:

„3. Repozitorij sklenjenih poslov da na voljo potrebne informacije naslednjim subjektom, da jim omogoči izpolnjevanje njihovih odgovornosti in nalog:

- (a) ESMA;
- (b) EBA;
- (c) EIOPA;
- (d) ESRB;
- (e) pristojnemu organu, ki nadzoruje dostop CNS do repozitorija sklenjenih poslov;
- (f) pristojnemu organu, ki nadzira mesta trgovanja iz poročanih pogodb;
- (g) zadevnim članicam ESCB, vključno z ECB pri opravljanju njenih nalog v okviru enotnega mehanizma nadzora na podlagi Uredbe Sveta (EU) št. 1024/2013 (*);
- (h) zadevnim organom tretje države, ki je z Unijo sklenila mednarodni sporazum, kakor je navedeno v členu 75;
- (i) nadzornim organom, določenimi v skladu s členom 4 Direktive 2004/25/ES Evropskega parlamenta in Sveta (**);
- (j) ustreznim organom Unije za vrednostne papirje in trge, katerih nadzorne odgovornosti in naloge zajemajo pogodbe, trge, udeležence in osnovne instrumente, ki spadajo v področje uporabe te uredbe;
- (k) ustreznim organom tretje države, ki so z ESMA sklenili dogovor o sodelovanju, kakor je navedeno v členu 76;
- (l) Agenciji za sodelovanje energetske regulatorjev, ustanovljeni z Uredbo (ES) št. 713/2009 Evropskega parlamenta in Sveta (***)

- (m) organom za reševanje, določenim v skladu s členom 3 Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta (****);
- (n) enotnemu odboru za reševanje, vzpostavljenemu z Uredbo (EU) št. 806/2014;
- (o) pristojnim organom ali nacionalnim pristojnim organom v smislu uredb (EU) št. 1024/2013 in (EU) št. 909/2014 ter direktiv 2003/41/ES, 2009/65/ES, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/65/EU in nadzornim organom v smislu Direktive 2009/138/ES;
- (p) pristojnim organom, določenim v skladu s členom 10(5) te uredbe.

-
- (*) Uredba Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na Evropsko centralno banko (UL L 287, 29.10.2013, str. 63).
 - (**) Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/25/ES z dne 21. aprila 2004 o ponudbah za prevzem (UL L 142, 30.4.2004, str. 12).
 - (***) Uredba (ES) št. 713/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o ustanovitvi Agencije za sodelovanje energetske regulatorjev (UL L 211, 14.8.2009, str. 1).
 - (****) Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).“

Člen 33

Začetek veljavnosti in uporaba

1. Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.
2. Ta uredba se uporablja od 12. januarja 2016, razen:
 - (a) člena 4(1), ki se začne uporabljati:
 - (i) 12 mesecev po datumu začetka veljavnosti delegiranega akta, ki ga Komisija na podlagi člena 4(9) sprejme za finančne nasprotne stranke iz točk (3)(a) in (b) člena 3 in subjekte iz tretjih držav iz točke (3)(i) člena 3, ki bi morali pridobiti dovoljenje ali se registrirati v skladu z zakonodajo iz točke (3)(a) in (b) člena 3, če bi imeli sedež v Uniji;
 - (ii) 15 mesecev po datumu začetka veljavnosti delegiranega akta, ki ga Komisija na podlagi člena 4(9) sprejme za finančne nasprotne stranke iz točk (3)(g) in (h) člena 3 in subjekte iz tretjih držav iz točke (3)(i) člena 3, ki bi morali pridobiti dovoljenje ali se registrirati v skladu z zakonodajo iz točk (3)(g) in (h) člena 3, če bi imeli sedež v Uniji;
 - (iii) 18 mesecev po datumu začetka veljavnosti delegiranega akta, ki ga Komisija na podlagi člena 4(9) sprejme za finančne nasprotne stranke iz točk (3)(c) do (f) člena 3 in subjekte iz tretjih držav iz točke (3)(i) člena 3, ki bi morali pridobiti dovoljenje ali se registrirati v skladu z zakonodajo iz točk (3)(c) do (f) člena 3, če bi imeli sedež v Uniji, ter
 - (iv) 21 mesecev po datumu začetka veljavnosti delegiranega akta, ki ga Komisija na podlagi člena 4(9) sprejme za nefinančne nasprotne stranke;
 - (b) člena 13, ki se začne uporabljati 13. januarja 2017;

- (c) člena 14, ki se začne uporabljati 13. julija 2017 v primeru kolektivnih naložbenih podjetij, za katere velja Direktiva 2009/65/ES ali Direktiva 2011/61/EU in ki so ustanovljeni pred 12. januarjem 2016;
- (d) člena 15, ki se začne uporabljati 13. julija 2016, vključno z dogovori o finančnem zavarovanju, ki veljajo na naveden datum.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Strasbourgu, 25. novembra 2015

Za Evropski parlament

Predsednik

M. SCHULZ

Za Svet

Predsednik

N. SCHMIT

PRILOGA

Oddelek A – Informacije, ki jih morajo vsebovati polletna in letna poročila KNPVP in letno poročilo AIS**Globalni podatki:**

- znesek posojenih vrednostnih papirjev in blaga kot delež vseh sredstev, ki so na voljo za posojilo, opredeljen kot vsa sredstva brez denarnih sredstev in njihovih ustreznikov,
- znesek sredstev, ki se uporabljajo pri posamezni vrsti poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa, izražen kot absolutni znesek (v valuti kolektivnega naložbenega podjetja) in kot delež upravljanih sredstev kolektivnega naložbenega podjetja.

Podatki o koncentraciji:

- deset največjih izdajateljev zavarovanja s premoženjem za vse posle financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjave celotnega donosa (razčlenitev količine prejetih zavarovanj z vrednostnimi papirji in blagom na ime izdajatelja),
- deset najpomembnejših nasprotnih strank za posamezno vrsto poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa ločeno (ime nasprotne stranke in bruto znesek neizvršenih poslov).

Združeni podatki o poslih za posamezno vrsto poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa ločeno, ki jih je treba razčleniti v skladu z naslednjimi kategorijami:

- vrsta in kakovost zavarovanja s premoženjem,
- zapadlost zavarovanja s premoženjem, razčlenjena na naslednje žepke zapadlosti: manj kot en dan, od enega dneva do enega tedna, od enega tedna do enega meseca, od enega do treh mesecev, od treh mesecev do enega leta, več kot eno leto in brez določenega datuma zapadlosti,
- valuta zavarovanja s premoženjem,
- zapadlost poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa, razčlenjena na naslednje žepke zapadlosti: manj kot en dan, od enega dneva do enega tedna, od enega tedna do enega meseca, od enega do treh mesecev, od treh mesecev do enega leta, več kot eno leto in posli brez določenega datuma zapadlosti,
- država, v kateri imajo nasprotne stranke svoj sedež,
- poravnava in kliring (npr. tristransko, centralna nasprotna stranka, dvostransko).

Podatki o ponovni uporabi zavarovanja s premoženjem:

- delež prejetega zavarovanja s premoženjem, ki se ponovno uporabi, glede na najvišji znesek, naveden v prospektu ali ob razkritju vlagateljem,
- donosi za kolektivni naložbeni podjem iz naslova ponovnih naložb zavarovanja z denarnimi sredstvi.

Hramba zavarovanja s premoženjem, ki ga kolektivni naložbeni podjem prejme v okviru poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa:

Število in imena skrbnikov ter znesek sredstev zavarovanja s premoženjem, ki jih hrani vsak od skrbnikov.

Hramba zavarovanja s premoženjem, ki ga kolektivni naložbeni podjem odobri v okviru poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa:

Delež zavarovanja s premoženjem, ki se hrani na ločenih računih ali na združenih računih ali na katerih koli drugih računih.

Podatki o donosu in stroških za posamezno vrsto poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa, razčlenjeni na kolektivni naložbeni podjem, upravitelja kolektivnega naložbenega podjetja in tretje osebe (npr. zastopnik posojilodajalec) v absolutnem smislu ter kot odstotek skupnih donosov, ki jih ustvarja ta vrsta poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa.

Oddelek B – Informacije, ki jih morata vsebovati prospekt KNPVP, in razkritje vlagateljem v AIS:

- splošen opis poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa, ki jih kolektivni naložbeni podjem uporablja, in razlogi za njihovo uporabo,
 - splošni podatki, ki jih je treba sporočiti za posamezno vrsto poslov financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjav celotnega donosa:
 - vrste sredstev, ki se lahko uporabijo zanje,
 - največji delež upravljanih sredstev, ki se lahko uporabi zanje,
 - pričakovani delež upravljanih sredstev, ki se bo uporabil za vsakega od njih,
 - merila, ki se uporabljajo za izbiro nasprotnih strank (vključno s pravnim statusom, državo izvora, minimalno bonitetno oceno),
 - sprejemljivo zavarovanje s premoženjem: opis sprejemljivega zavarovanja s premoženjem glede na vrsto sredstev, izdajatelja, zapadlost in likvidnost ter politiko razpršitve in korelacije zavarovanja s premoženjem,
 - vrednotenje zavarovanja s premoženjem: opis uporabljene metodologije za vrednotenje zavarovanja s premoženjem in razlogi zanjo ter ali se uporabljajo dnevno vrednotenje po tekočih tržnih cenah in dnevna gibljiva kritja,
 - upravljanje tveganja: opis tveganj, povezanih s posli financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjavami celotnega donosa, ter tveganj, povezanih z upravljanjem zavarovanja s premoženjem, kot so operativna in likvidnostna tveganja, tveganja nasprotne stranke in skrbniška ter pravna tveganja, kadar je ustrezno pa tudi tveganja, ki nastanejo pri ponovni uporabi zavarovanja s premoženjem,
 - navedba, kako se hranijo sredstva, uporabljena v poslih financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjavah celotnega donosa, in prejeta zavarovanja s premoženjem (npr. pri skrbniku sklada);
 - navedba vseh omejitev (regulativnih ali samopredpisanih) glede ponovne uporabe zavarovanj s premoženjem,
 - politika glede razdelitve donosa, ustvarjenega s posli financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjavami celotnega donosa: opis deležev prihodkov, ki se ustvarijo v poslih financiranja z vrednostnimi papirji in zamenjavah celotnega donosa ter vrnejo v kolektivni naložbeni podjem, ter stroškov in pristojbin, dodeljenih upravitelju ali tretjim osebam (npr. zastopniku posojilodajalcu). V prospektu ali ob razkritju vlagateljem je navedeno tudi, ali so te osebe povezane z upraviteljem.
-

DIREKTIVE

DIREKTIVA (EU) 2015/2366 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 25. novembra 2015

o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽²⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) V zadnjih letih je bil v Uniji dosežen precejšen napredek pri integraciji trga plačil malih vrednosti, zlasti v okviru aktov Unije o plačilih, zlasti z Direktivo 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁴⁾, Uredbo (ES) št. 924/2009 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾, Direktivo 2009/110/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾ in Uredbo (EU) št. 260/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁷⁾. Z Direktivo 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁸⁾ je bil pravni okvir za plačilne storitve še dodatno dopolnjen, saj prodajalcem na drobno izrecno in natančno omejuje možnost zaračunavanja doplačil njihovim strankam za uporabo danih plačilnih sredstev.

⁽¹⁾ UL C 224, 15.7.2014, str. 1.

⁽²⁾ UL C 170, 5.6.2014, str. 78.

⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 8. oktobra 2015 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 16. novembra 2015.

⁽⁴⁾ Direktiva 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o plačilnih storitvah na notranjem trgu in o spremembah direktiv 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES in 2006/48/ES ter o razveljavitvi Direktive 97/5/ES (UL L 319, 5.12.2007, str. 1).

⁽⁵⁾ Uredba (ES) št. 924/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o čezmejnih plačilih v Skupnosti in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 2560/2001 (UL L 266, 9.10.2009, str. 11).

⁽⁶⁾ Direktiva 2009/110/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti ter nadzoru skrbnega in varnega poslovanja institucij za izdajo elektronskega denarja ter o spremembah direktiv 2005/60/ES in 2006/48/ES in razveljavitvi Direktive 2000/46/ES (UL L 267, 10.10.2009, str. 7).

⁽⁷⁾ Uredba (EU) št. 260/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. marca 2012 o uvajanju tehničnih in poslovnih zahtev za kreditne prenose in direktne bremenitve v eurih in o spremembi Uredbe (ES) št. 924/2009 (UL L 94, 30.3.2012, str. 22).

⁽⁸⁾ Direktiva 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 304, 22.11.2011, str. 64).

- (2) Revidirani pravni okvir Unije za plačilne storitve je dopolnjen z Uredbo (EU) 2015/751 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾. V navedeni uredbi so določena zlasti pravila o zaračunavanju medbančnih provizij za kartične transakcije in njen namen je še pospešiti vzpostavljanje učinkovitega integriranega trga za kartična plačila.
- (3) Direktiva 2007/64/ES je bila sprejeta decembra 2007 na podlagi predloga Komisije iz decembra 2005. Od takrat je na trgu plačil malih vrednosti prišlo do pomembnih tehničnih inovacij s hitrim naraščanjem števila elektronskih in mobilnih plačil ter pojavom novih vrst plačilnih storitev na trgu, ki predstavljajo izziv za veljavni okvir.
- (4) Pregled pravnega okvira Unije o plačilnih storitvah ter zlasti analiza učinka Direktive 2007/64/ES in posvetovanja o zeleni knjigi Komisije z dne 11. januarja 2012 z naslovom „Na poti k integriranemu evropskemu trgu za kartična, spletna in mobilna plačila“ so pokazali, da so se zaradi razvoja pojavili pomembni regulativni izzivi. Pomembna področja trga plačil, zlasti kartičnih, spletnih in mobilnih plačil, so zaradi državnih meja še vedno razdrobljena. Mnogi inovativni plačilni produkti ali storitve v veliki meri ali v celoti niso zajeti v področje uporabe Direktive 2007/64/ES. Poleg tega se je področje uporabe Direktive 2007/64/ES in zlasti elementov izvzetih iz njenega področja uporabe, kot so nekatere s plačili povezane dejavnosti, v nekaterih primerih izkazalo za preveč dvoumno, presplošno ali preprosto zastarelo glede na razvoj trga. To povzroča pravno negotovost, morebitna varnostna tveganja v plačilni verigi in pomanjkljivo varstvo potrošnikov na nekaterih področjih. Ponudniki plačilnih storitev so s težavo uveljavljali inovativne in varne digitalne plačilne storitve, ki so preproste za uporabo, ter potrošnikom in prodajalcem na drobno zagotovili učinkovite, priročne in varne načine plačevanja v Uniji. Na tem področju je veliko pozitivnega potenciala, ki ga je treba temeljiteje preučiti.
- (5) Stalni razvoj integriranega notranjega trga za varna elektronska plačila je ključnega pomena, da se podpre rast gospodarstva Unije ter da se potrošnikom, trgovcem in podjetjem omogoči izbira in zagotovi preglednost plačilnih storitev, da bodo lahko v celoti izkoristili vse prednosti notranjega trga.
- (6) Treba bi bilo vzpostaviti nova pravila za zapolnitev regulativnih vrzeli, ob hkratnem zagotavljanju večje pravne jasnosti in dosledne uporabe zakonodajnega okvira po vsej Uniji. Obstoječim in novim udeležencem na trgu bi bilo treba zagotoviti enakovredne pogoje poslovanja, s katerimi bi omogočili, da novi načini plačevanja dosežejo širši trg, ter zagotovili visoko raven varstva potrošnikov pri uporabi teh plačilnih storitev po vsej Uniji. To bi moralo zagotoviti učinkovitost v celotnem plačilnem sistemu ter omogočiti večjo izbiro in preglednost plačilnih storitev, obenem pa okrepiti zaupanje potrošnikov v harmonizirani trg plačil.
- (7) V zadnjih letih so se povečala varnostna tveganja pri elektronskih plačilih. To je posledica naraščajoče tehnične zapletenosti elektronskih plačil, njihovega čedalje večjega obsega na svetovni ravni in pojava novih vrst plačilnih storitev. Varne plačilne storitve so bistven pogoj za dobro delujoč trg plačilnih storitev. Zato bi morali biti uporabniki plačilnih storitev ustrezno zaščiteni pred takšnimi tveganji. Plačilne storitve so bistvenega pomena za delovanje temeljnih gospodarskih in družbenih dejavnosti.
- (8) Da bi se izognili različnim pristopom v državah članicah v škodo potrošnikov, bi se morale, če je to primerno, določbe te direktive o preglednosti in o zahtevah glede informacij za ponudnike plačilnih storitev ter tiste o pravicah in obveznostih v zvezi z opravljanjem in uporabo plačilnih storitev uporabljati tudi za transakcije, pri katerih se eden od ponudnikov plačilnih storitev nahaja zunaj Evropskega gospodarskega prostora (EGP). Kjer je primerno, bi morali navedene določbe razširiti na transakcije v vseh uradnih valutah med ponudniki plačilnih storitev, ki se nahajajo v EGP.
- (9) Denarno nakazilo je enostavna plačilna storitev, običajno na podlagi denarnih sredstev, ki jih plačnik zagotovi ponudniku plačilnih storitev, ki na primer prek komunikacijskega omrežja nakaže ustrezen znesek prejemniku plačila ali drugemu ponudniku plačilnih storitev, ki deluje v imenu prejemnika plačila. V nekaterih državah članicah samopostrežne trgovine, trgovci in drugi prodajalci na drobno javnosti zagotavljajo ustrezno storitev, ki omogoča plačilo javnih storitev in drugih rednih gospodinjskih računov. Te storitve plačevanja računov bi morale biti obravnavane kot denarno nakazilo, razen če pristojni organi menijo, da ta dejavnost sodi pod drugo plačilno storitev.

⁽¹⁾ Uredba (EU) 2015/751 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2015 o medbančnih provizijah za kartične plačilne transakcije (UL L 123, 19.5.2015, str. 1).

- (10) Ta direktiva uvaja nevtralno opredelitev pridobivanja plačilnih transakcij, ki naj bi poleg tradicionalnih modelov pridobivanja na podlagi uporabe plačilnih kartic zajela tudi drugačne poslovne modele, med drugim tiste, ki vključujejo več pridobiteljev. Tako naj bi zagotovili, da bi trgovci uživali enako zaščito ne glede na plačilni instrument, pri katerem gre za enako dejavnost, kot je pridobivanje transakcij s plačilnimi karticami. Tehnične storitve, ki se zagotavljajo ponudnikom plačilnih storitev, kot so zgolj obdelava in hramba podatkov ali obratovanje terminalov, ne bi smele veljati za pridobivanje. Poleg tega nekateri modeli pridobivanja ne predvidevajo dejanskega prenosa sredstev od pridobitelja na prejemnika plačila, saj se lahko stranke dogovorijo o drugih oblikah poravnave.
- (11) Izvzetje plačilnih transakcij s posredovanjem zastopnika v imenu plačnika ali prejemnika plačila iz področja uporabe Direktive 2007/64/ES se v državah članicah uporablja zelo različno. Nekatere države članice dovoljujejo uporabo izvzetja platformam za e-trgovanje, ki delujejo kot posredniki v imenu posameznih kupcev in prodajalcev brez dejanskega manevrskega prostora za pogajanja oziroma sklenitev dogovora o nakupu ali prodaji blaga ali storitev. Takšna uporaba izvzetja presega predvideno področje uporabe iz navedene direktive in lahko poveča tveganja za potrošnike, saj ti ponudniki ostajajo zunaj zaščite pravnega okvira. Različni načini uporabe poleg tega izkrivljajo konkurenco na trgu plačil. Zaradi takšnih pomislekov bi se moralo izvzetje uporabljati za zastopnike, ki delujejo le v imenu plačnika ali le v imenu prejemnika plačila, ne glede na to, ali imajo v lasti sredstva strank. Kadar zastopniki delujejo tako v imenu plačnika kot prejemnika plačila (na primer nekatere platforme za e-trgovanje), bi morali biti izvzeti le, če v nobenem trenutku nimajo v lasti sredstev strank ali nadzora nad njimi.
- (12) Ta direktiva se ne bi smela uporabljati za dejavnosti podjetij za prevoz gotovine in podjetij za upravljanje denarnih sredstev, katerih zadevne dejavnosti so omejene na fizični prevoz bankovcev in kovancev.
- (13) Iz povratnih informacij s trga je razvidno, da plačilne dejavnosti, za katere velja izvzetje omejenih mrež, pogosto zajemajo znatne količine in zneske plačil ter nudijo potrošnikom na stotine ali tisoče različnih proizvodov in storitev. To ni skladno z namenom izvzetja omejenih mrež, kot je določeno v Direktivi 2007/64/ES, in pomeni večja tveganja ter ne predstavlja pravne varnosti za uporabnike plačilnih storitev, zlasti za potrošnike, ter očitno slabši položaj za regulirane udeležence na trgu. Da bi omejili ta tveganja, istega instrumenta ne bi smelo biti mogoče uporabiti v plačilnih transakcijah za nakup blaga in storitev v več kot eni omejeni mreži ali nakup neomejenega izbora blaga in storitev. Veljati bi moralo, da se plačilni instrument uporablja v okviru take omejene mreže, če ga je mogoče uporabljati le v naslednjih okoliščinah: prvič: za nakup blaga in storitev pri določenem trgovcu na drobno ali v določeni maloprodajni verigi trgovin; kadar so sodelujoči subjekti neposredno povezani s poslovno pogodbo, ki na primer omogoča uporabo enotne plačilne blagovne znamke, navedena plačilna blagovna znamka pa se uporablja na prodajnih mestih in je – po možnosti – prikazana na plačilnem instrumentu, ki se lahko uporablja na teh mestih; drugič za nakup zelo omejenega izbora blaga ali storitev, ko je na primer obseg uporabe dejansko omejen na zaključeno število funkcionalno povezanega blaga ali storitev, ne glede na geografsko lokacijo prodajnega mesta; ali tretjič, kadar plačilni instrument ureja nacionalni ali regionalni javni organ za posebne socialne ali davčne namene za nakup posebnega blaga ali storitev.
- (14) Plačilni instrumenti, za katere velja izvzetje omejenih mrež, lahko vključujejo kartice trgovin, kartice za nakup goriva, članske kartice, kartice za javni prevoz, parkirne kartice, bone za prehrano ali bone za različne storitve, za katere včasih velja poseben davek ali pravni okvir na področju dela, ki je namenjen spodbujanju uporabe takšnih instrumentov zaradi uresničevanja ciljev, določenih v socialni zakonodaji. Kadar se tak instrument za posebne namene razvije v instrument za splošne namene, se izvzetje iz področja uporabe te direktive ne bi smelo več uporabljati. Instrumenti, ki jih je mogoče uporabljati za nakupe v trgovinah trgovcev s seznama, ne bi smeli biti izvzeti iz področja uporabe te direktive, ker so praviloma zasnovani za mrežo ponudnikov storitev, ki se nenehno širi. Izvzetje omejenih mrež bi se moralo uporabljati skupaj z obveznostjo potencialnih ponudnikov plačilnih storitev, da priglasijo dejavnosti, ki sodijo v obseg opredelitve.
- (15) Iz področja uporabe Direktive 2007/64/ES so izvzete nekatere plačilne transakcije prek telekomunikacijskih naprav ali naprav informacijske tehnologije, pri katerih operater omrežja ni le posrednik za dobavo digitalnega blaga in storitev prek zadevne naprave, ampak jim tudi dodaja vrednost. To izvzetje zlasti omogoča tako imenovano plačevanje prek operaterja ali neposredne nakupe prek mobilnega naročniškega razmerja, ki začenši z melodijami zvonjenja in premijskimi storitvami SMS prispeva k razvoju novih poslovnih modelov na podlagi prodaje digitalnih vsebin majhne vrednosti in glasovnih storitev. Med temi storitvami so razvedrilo, kot sta klepet in nalaganje, na primer video vsebin, glasbe in igrice, informacije, kot denimo o vremenu, novicah, športnih novostih in delnicah, storitve telefonskih informacij, sodelovanje v televizijskih in radijskih programih, kot so glasovanje, prijave za tekmovanja in posredovanje povratnih informacij v živo. Iz povratnih informacij s trga ni razbrati nobenih dokazov o tem, da so se takšne plačilne transakcije, ki so za potrošnike priročne pri plačilu majhnih vrednosti, razvile v splošno posredniško plačilno storitev. Vendar se to pravilo zaradi dvoumne ubeseditve sedanjega izvzetja

v državah članicah različno izvaja, kar je pripeljalo do pomanjkanja pravne varnosti za operaterje in potrošnike ter občasno omogoča, da se upravičenost do neomejenega izvetja iz področja uporabe Direktive 2007/64/ES zahteva tudi za druge posredniške plačilne storitve. Zato je torej primerno natančneje pojasniti in zožiti področje uporabe navedenega izvetja za take ponudnike storitev, tako da se naštejejo vrste plačilnih transakcij, za katere bi se moralo uporabljati izvetje.

- (16) Izvetje za nekatere plačilne transakcije prek telekomunikacijskih naprav ali naprav informacijske tehnologije bi moralo biti izrecno namenjeno mikroplačilom za digitalne vsebine in glasovne storitve. Uvesti bi bilo treba jasno sklicevanje na plačilne transakcije za nakup elektronskih kart, da bi upoštevali razvoj na področju plačil, zlasti tistih, pri katerih lahko potrošniki naročijo, plačajo, pridobijo in potrdijo elektronske karte s katere koli lokacije in ob katerem koli času z uporabo mobilnega telefona ali drugih naprav. Elektronske karte omogočajo lažje zagotavljanje storitev, ki bi jih lahko potrošniki sicer kupili v obliki papirnatih kart, in zajemajo prevoz, zabavo, parkirišča in vstop na prizorišča, ne zajemajo pa fizičnega blaga. To omogoča zmanjšanje proizvodnih in distribucijskih stroškov, povezanih s tradicionalnimi kanali prodaje papirnatih kart, in prinaša večje ugodnosti potrošnikom, ki so jim na voljo novi in enostavni načini za nakup kart. Zaradi razbremenitve subjektov, ki zbirajo dobrodelne prispevke, bi bilo treba izveti tudi plačilne transakcije v zvezi s takšnimi dobrodelnimi prispevki. Države članice bi lahko v skladu z nacionalnim pravom izvetje omejile le na prispevke, ki se zbirajo za registrirane dobrodelne organizacije. Izvetje bi se moralo na splošno uporabljati le kadar je vrednost plačilne transakcije pod določenim pragom, da bi izvetje jasno omejili na plačila z manjšim tveganjem.
- (17) Enotno območje plačil v eurih (SEPA) je na ravni Unije omogočilo vzpostavitev centralnih enot za plačilne storitve in centralnih enot za dohodna plačila, kjer so centralizirane vse plačilne transakcije iste skupine. Glede na to je primerno določiti, naj bodo plačilne transakcije med nadrejeno družbo in njeno podrejeno družbo ali med podrejenimi družbami iste nadrejene družbe, ki jih opravlja ponudnik plačilnih storitev, ki pripada isti skupini, izvete iz področja uporabe te direktive. Zbiranje plačilnih nalogov v imenu skupine s strani nadrejene družbe ali njene podrejene družbe za nadaljnji prenos na ponudnika plačilnih storitev ne velja za plačilno storitev za namene te direktive.
- (18) V Direktivi 2007/64/ES so iz področja njene uporabe izvete plačilne storitve, ki jih nudijo ponudniki storitev na bankomatih, ki so neodvisni od ponudnikov plačilnih storitev, ki vodijo račune. Zaradi tega izvetja se je v številnih državah članicah povečala rast števila storitev na neodvisnih bankomatih, zlasti na manj naseljenih območjih. A popolno izvetje tega hitro rastočega dela trga bankomatov iz področja uporabe te direktive bi lahko vplivalo na jasnost glede provizij za dviganje gotovine. Pri čezmejnih primerih bi to lahko povzročilo dvojno zaračunavanje provizij za isti dvig, ki jo zaračuna tako ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, kot ponudnik storitev na bankomatih. Da bi bilo torej še naprej mogoče zagotavljati storitve na bankomatih ter obenem omogočiti jasnost glede provizij za dvig gotovine, je primerno ohraniti izvetje, od operaterjev bankomatov pa zahtevati, naj upoštevajo posebne določbe o preglednosti iz te direktive. Poleg tega provizije, ki jih zaračunavajo operaterji bankomatov, ne bi smele posegati v Uredbo (ES) št. 924/2009.
- (19) Ponudniki storitev, ki so želeli izkoristiti izvetje iz področja uporabe Direktive 2007/64/ES, se o tem, ali so njihove dejavnosti zajete v področje uporabe navedene direktive ali ne, pogosto niso posvetovali z organi, ampak so se zanašali na lastno presojo. To je bil vzrok za različno uporabo nekaterih izvetij v državah članicah. Zdi se tudi, da so ponudniki plačilnih storitev nekatera izvetja morda uporabili za spremembo svojih poslovnih modelov, da plačilne storitve, ki jih ponujajo, ne bi spadale v področje uporabe navedene direktive. To bi lahko privedlo do povečanih tveganj za uporabnike plačilnih storitev in različnih pogojev za ponudnike plačilnih storitev na notranjem trgu. Zato bi morali biti ponudniki storitev dolžni priglasiti zadevne dejavnosti pristojnim organom, da bi pristojni organi lahko ocenili, ali so izpolnjene zahteve iz ustreznih določb, in da bi zagotovili enotno razlago pravil na celotnem notranjem trgu. Postopek priglasitve bi moral biti predviden zlasti za vsa izvetja, ki temeljijo na upoštevanju praga, da bi zagotovili izpolnjevanje posebnih zahtev.
- (20) Poleg tega je pomembno vključiti zahtevo, da morajo potencialni ponudniki plačilnih storitev pristojnim organom priglasiti dejavnosti, ki jih opravljajo v okviru omejene mreže na podlagi meril iz te direktive, če je vrednost plačilnih transakcij nad določenim pragom. Pristojni organi bi morali oceniti, ali se lahko priglašene dejavnosti štejejo za dejavnosti, zagotovljene v okviru omejene mreže.
- (21) Opredelitev plačilnih storitev bi morala biti tehnološko nevtralna in bi morala omogočati razvoj novih vrst plačilnih storitev, hkrati pa zagotavljati enake pogoje poslovanja tako za obstoječe kot nove ponudnike plačilnih storitev.

- (22) Ta direktiva bi morala uporabiti pristop iz Direktive 2007/64/ES, ki zajema vse vrste elektronskih plačilnih storitev. Zato ne bi bilo primerno, da bi se nova pravila uporabljala za storitve, pri katerih se prenos sredstev od plačnika na prejemnika plačila ali njihov prevoz izvrši samo v bankovcih in kovancih ali pri katerih prenos temelji na papirnih čekih, papirnih menicah, zadolžnicah ali drugih instrumentih, papirnih potrdilih ali karticah, ki so izdani na ponudnika plačilnih storitev ali drugo stranko, da bi se sredstva dala na razpolago prejemniku plačila.
- (23) Ta direktiva se ne bi smela uporabljati za gotovinske plačilne transakcije, ker enotni trg za gotovinska plačila že obstaja. Ta direktiva se tudi ne bi smela uporabljati za plačilne transakcije, ki temeljijo na papirnih čekih, saj jih zaradi njihove narave ni mogoče obdelovati tako učinkovito kot druga plačilna sredstva. Dobra praksa na navedenem področju pa bi morala kljub temu temeljiti na načelih, določenih v tej direktivi.
- (24) Navesti je treba kategorije ponudnikov plačilnih storitev, ki lahko zakonito opravljajo plačilne storitve po vsej Uniji, in sicer kreditne institucije, ki od uporabnikov sprejemajo vloge, ki se lahko uporabijo za financiranje plačilnih transakcij, in za katere bi morale še naprej izpolnjevati zahteve skrbnega in varnega poslovanja iz Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, institucije za izdajo elektronskega denarja, ki se lahko uporabi za financiranje plačilnih transakcij, ki bi morale še naprej izpolnjevati zahteve skrbnega in varnega poslovanja iz Direktive 2009/110/ES, plačilne institucije in poštne institucije za opravljanje storitev brezgotovinskega poslovanja, ki opravljajo te storitve na podlagi nacionalne zakonodaje. Uporabo navedenega pravnega okvira bi bilo treba omejiti na ponudnike storitev, ki opravljajo plačilnih storitev kot redno poslovno dejavnost v skladu s to direktivo.
- (25) Ta direktiva določa pravila za izvrševanje plačilnih transakcij, pri katerih so sredstva v obliki elektronskega denarja, kot je opredeljeno v Direktivi 2009/110/ES. Ta direktiva ne ureja izdajanja elektronskega denarja kot je določeno v Direktivi 2009/110/ES. Zato plačilne institucije ne bi smele izdajati elektronskega denarja.
- (26) Z Direktivo 2007/64/ES je bil uveden nadzorni režim, in sicer z uvedbo enotnega dovoljenja za vse ponudnike plačilnih storitev, ki niso povezani s sprejemanjem vlog ali izdajanjem elektronskega denarja. Zato je bila v Direktivo 2007/64/ES vključena nova kategorija ponudnikov plačilnih storitev, in sicer „plačilne institucije“, za katero je bilo predpisano izdajanje dovoljenj pravnim osebam zunaj obstoječih kategorij za opravljanje plačilnih storitev po vsej Uniji ob upoštevanju vrste strogih in obsežnih pogojev. Zato bi se morali za tovrstne storitve uporabljati enaki pogoji po vsej Uniji.
- (27) Od sprejetja Direktive 2007/64/ES so se pojavile nove vrste plačilnih storitev, zlasti na področju spletnih plačil. Napredovale so zlasti storitve odreditve plačil na področju e-trgovanja. Te plačilne storitve omogočajo plačevanje v okviru e-trgovanja z vzpostavitvijo programske povezave med spletnim mestom trgovca in spletno bančno platformo plačnikovega ponudnika plačilnih storitev, ki vodi račune, za odrejanje spletnih plačil na podlagi kreditnih plačil.
- (28) Poleg tega se je s tehnološkim razvojem v zadnjih letih pojavila tudi vrsta dopolnilnih storitev, kot so storitve zagotavljanja informacij o računih. S temi storitvami se uporabniku plačilnih storitev zagotavljajo spletne informacije v zbirni obliki o enem ali več plačilnih računih, ki jih ima pri enem ali več drugih ponudnikih plačilnih storitev in ki so dostopne prek spletnih vmesnikov ponudnika plačilnih storitev, ki vodi račune. S tem je uporabniku plačilnih storitev omogočeno, da ima v danem trenutku takoj celovit pregled nad svojim finančnim položajem. Tudi te storitve bi morale biti zajete v tej direktivi, da bi bili potrošnikom zagotovljeni ustrezna zaščita njihovih podatkov o plačilu in o računu ter pravna varnost glede statusa ponudnikov storitve zagotavljanja informacij o računih.
- (29) Na podlagi storitve odreditve plačil lahko ponudnik storitev odreditve plačil prejemniku plačila jamči, da je bilo plačilo odrejeno z namenom spodbuditi prejemnika plačila, da nemudoma sprostí blago ali opravi storitev. Take storitve trgovcem in potrošnikom nudijo poceni rešitve ter zagotavljajo možnost spletnega nakupovanja tudi potrošnikom brez plačilnih kartic. Ker za storitve odreditve plačil Direktiva 2007/64/ES trenutno ne velja, ni nujno, da jih nadzira pristojni organ in da so v skladu z zahtevami iz Direktive 2007/64/ES. To sproža vrsto

⁽¹⁾ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

pravnih vprašanj s področij varstva potrošnikov, varnosti in odgovornosti ter konkurence in varstva podatkov, zlasti kar zadeva varstvo podatkov uporabnikov plačilnih storitev v skladu s pravili Unije o varstvu podatkov. Zato bi se morali z novimi pravili odzvati na ta vprašanja.

- (30) Osební varnostni elementi, ki jih za varno avtentikacijo strank uporablja uporabnik plačilnih storitev ali ponudnik storitev odreditve plačil, so običajno elementi, ki jih izdajo ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune. Ni nujno, da ponudniki storitev odreditve plačil sklenejo pogodbeno razmerje s ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune. Ne glede na poslovni model, ki ga uporabljajo ponudniki storitev odreditve plačil, bi morali ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, ponudnikom storitev odreditve plačil omogočiti, da se lahko pri odreditvi posameznega plačila v imenu plačnika zanesejo na postopke avtentikacije, ki jih opravljajo ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune.
- (31) Ponudnik storitev odreditve plačil, ki opravlja izključno storitve odreditve plačil, na nobeni stopnji plačilne verige ne razpolaga s sredstvi uporabnika. Ko ima ponudnik storitev odreditve plačil namen opravljati plačilne storitve, pri katerih razpolaga s sredstvi uporabnika, bi moral pridobiti polno dovoljenje za te storitve.
- (32) Storitve odreditve plačil temeljijo na neposrednem ali posrednem dostopu ponudnika storitev odreditve plačil do računov plačnika. Ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun in zagotavlja mehanizem za posredni dostop, bi moral ponudnikom storitev odreditve plačil omogočiti tudi neposredni dostop.
- (33) Namen te direktive bi moral biti zagotoviti kontinuiteto na trgu, saj bi obstoječim in novim ponudnikom storitev tako omogočili opravljanje storitev v jasnem in harmoniziranem regulativnem okviru, ne glede na poslovni model, ki ga uporabljajo ti ponudniki plačilnih storitev. Pred začetkom uporabe teh pravil bi morale države članice, Komisija, Evropska centralna banka (ECB) in Evropski nadzorni organ (Evropski bančni organ), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ (EBA) brez poseganja v potrebo po zagotovitvi varnosti plačilnih transakcij in varstva potrošnikov pred očitnim tveganjem goljufije zagotoviti pošteno konkurenco na tem trgu in preprečiti neupravičeno diskriminacijo katerega koli obstoječega udeleženca na trgu. Vsak ponudnik plačilnih storitev, vključno s ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun uporabnika plačilnih storitev, bi moral imeti možnost ponuditi storitve odreditve plačil.
- (34) Ta direktiva ne spreminja bistveno pogojev za izdajanje in ohranjanje dovoljenj za plačilne institucije. Tako kot v Direktivi 2007/64/ES vključujejo zahteve skrbnega in varnega poslovanja, sorazmerne z operativnimi in finančnimi tveganji, s katerimi se taki subjekti soočajo pri svojem poslovanju. V zvezi s tem so potrebne jasne zahteve za ustanovni kapital v povezavi s tekočim kapitalom, ki bi jih lahko naknadno natančneje opredelili glede na potrebe trga. Zaradi raznolikosti na področju plačilnih storitev bi morale biti v tej direktivi dovoljene različne metode, povezane z določeno diskrecijsko pravico nadzornih organov, s čimer bi zagotovili, da bi bila enaka tveganja enako obravnavana pri vseh ponudnikih plačilnih storitev. Zahteve za plačilne institucije bi morale odražati dejstvo, da se plačilne institucije ukvarjajo z bolj specializiranimi in omejenimi dejavnostmi, pri čemer nastajajo tveganja, ki so manjša ter jih je lažje spremljati in nadzirati kot tista, ki nastanejo pri širšem spektru dejavnosti kreditnih institucij. Plačilnim institucijam bi bilo treba zlasti prepovedati sprejemanje vlog od uporabnikov in jim dovoliti, da sredstva, ki jih prejmejo od uporabnikov, uporabljajo le za opravljanje plačilnih storitev. Zahtevana pravila skrbnega in varnega poslovanja, vključno z ustanovnim kapitalom, bi morala biti prilagojena tveganju, povezanemu s posamezno plačilno storitvijo, ki jo opravlja plačilna institucija. Ponudniki plačilnih storitev, ki zagotavljajo zgolj storitve odreditve plačil, bi se morali obravnavati kot srednje tvegani glede na ustanovni kapital.
- (35) Kadar ponudniki storitev odreditve plačil in ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih opravljajo izključno storitve odreditve plačil, ne razpolagajo s sredstvi stranke. Zato bi bila določitev kapitalskih zahtev za te nove udeležence na trgu nesorazmerna. Kljub temu je pomembno, da lahko krijejo svoje obveznosti, povezane z njihovimi dejavnostmi. Zato bi bilo treba od njih zahtevati, da imajo sklenjeno zavarovanje poklicne odgovornosti ali primerljivo jamstvo. EBA bi moral v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 pripraviti smernice glede meril, na podlagi katerih bi države članice določile najnižji denarni znesek zavarovanja poklicne odgovornosti ali primerljivega jamstva. EBA ne bi smel razlikovati med zavarovanjem poklicne odgovornosti in primerljivim jamstvom, saj bi morala biti izmenljiva.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

- (36) Da bi preprečili zlorabe pravice do ustanavljanja, je treba zahtevati, da plačilna institucija, ki zaprosi za dovoljenje v državi članici, v navedeni državi članici opravlja vsaj del svojih plačilnih storitev.
- (37) Določiti bi bilo treba, da se sredstva uporabnika plačilnih storitev vodijo ločeno od sredstev, ki jih ima plačilna institucija. Zahteve glede varstva denarnih sredstev so nujne, kadar ima plačilna institucija v lasti sredstva uporabnika plačilnih storitev. Kadar ista plačilna institucija izvršuje plačilno transakcijo tako za plačnika kot prejemnika plačila in je plačniku zagotovljena kreditna linija, je morda primerno zavarovati sredstva v korist prejemnika plačila, takoj ko predstavljajo terjatev prejemnika plačila do plačilne institucije. Za plačilne institucije bi morale veljati tudi učinkovite zahteve za preprečevanje pranja denarja in preprečevanje financiranja terorizma.
- (38) Ta direktiva ne spreminja obveznosti plačilnih institucij glede njihovega računovodskega poročanja ter revizije letnih in konsolidiranih računovodskih izkazov. Plačilne institucije bi morale letne in konsolidirane računovodske izkaze pripraviti v skladu z Direktivo Sveta 86/635/EGS ⁽¹⁾ in Direktivo 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾. Letni računovodski izkazi in konsolidirani računovodski izkazi morajo biti revidirani, razen če je plačilna institucija izvzeta iz te obveznost v skladu z navedenima direktivama.
- (39) Ponudniki plačilnih storitev bi morali pri zagotavljanju ene ali več plačilnih storitev, ki jih zajema ta direktiva, vedno imeti plačilne račune, ki se uporabljajo izključno za plačilne transakcije. Da lahko ponudniki plačilnih storitev zagotavljajo plačilne storitve, je nujno potrebno, da imajo možnost odpreti in voditi račune pri kreditnih institucijah. Države članice bi morale zagotoviti, da je dostop do takšnih računov zagotovljen nediskriminatorno in sorazmerno z legitimnim ciljem, katerega želi doseči. Takšen pristop je sicer lahko osnoven, vendar bi moral biti vedno dovolj širok, da bi lahko plačilne institucije neovirano in učinkovito opravljale svoje storitve.
- (40) Ta direktiva bi morala urejati odobritev posojil plačilnih institucij, tj. odobritev kreditnih linij in izdajanje kreditnih kartic, le v primerih, ko je to tesno povezano s plačilnimi storitvami. Le če je posojilo odobreno zaradi lažjega opravljanja plačilnih storitev in pod pogojem da je kratkoročno, ki ni odobreno za obdobje, daljše od 12 mesecev, kar velja tudi za obnavljajoča se posojila, je plačilnim institucijam primerno dovoliti, da tako posojilo odobrijo za svoje čezmejne dejavnosti, če se financira v glavnem iz kapitala plačilne institucije in drugih sredstev na kapitalskih trgih in ne iz sredstev, ki se hranijo v imenu strank za namene plačilnih storitev. Ta pravila ne bi smela posegati v Direktivo 2008/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾ ali drugo ustrezno pravo Unije ali nacionalne ukrepe o pogojih za odobritev posojil potrošnikom, ki s to direktivo niso harmonizirani.
- (41) Na splošno se je izkazalo, da pristojni nacionalni organi, odgovorni za izdajanje dovoljenj plačilnim institucijam, ki izvajajo nadzor in odločajo o odvzemu teh dovoljenj, zadovoljivo sodelujejo. Vendar bi bilo treba sodelovanje med pristojnimi organi okrepiti, in sicer tako glede izmenjanih informacij kot usklajene uporabe in razlage te direktive kadar želi plačilna institucija, ki je pridobila dovoljenje, zagotavljati plačilne storitve v državi članici, ki ni njena matična država članica, torej pri uveljavljanju pravice ustanavljanja ali svobode opravljanja storitev (čezmejno opravljanje plačilnih storitev z enotnim dovoljenjem ali „passporting“), tudi prek spleta. EBA bi moral v skladu z Uredbo (EU) št. 1093/2010 pristojnim organom pomagati pri reševanju sporov v okviru čezmejnega sodelovanja. Pripraviti bi moral tudi sklop osnutkov regulativnih tehničnih standardov o sodelovanju in izmenjavi podatkov.
- (42) Zaradi večje preglednosti delovanja plačilnih institucij, ki so jim pristojni organi matične države članice izdali dovoljenje ali jih registrirali, vključno z njihovimi zastopniki, in zagotavljanja visoke ravni varstva potrošnikov v Uniji je treba javnosti zagotoviti enostaven dostop do seznama subjektov, ki opravljajo plačilne storitve. EBA bi moral zato sestaviti in upravljati centralni register, v katerem bi objavil seznam imen subjektov, ki opravljajo plačilne storitve. Države članice bi morale zagotoviti, da bi se njihovi podatki redno posodabljali. Ti ukrepi bi morali biti namenjeni tudi krepitevi sodelovanja med pristojnimi organi.

⁽¹⁾ Direktiva Sveta 86/635/EGS z dne 8. decembra 1986 o letnih računovodskih izkazih in konsolidiranih računovodskih izkazih bank in drugih finančnih institucij (UL L 372, 31.12.1986, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva 2013/34/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o letnih računovodskih izkazih, konsolidiranih računovodskih izkazih in povezanih poročilih nekaterih vrst podjetij, spremembi Direktive 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi direktiv Sveta 78/660/EGS in 83/349/EGS (UL L 182, 29.6.2013, str. 19).

⁽³⁾ Direktiva 2008/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2008 o potrošniških kreditnih pogodbah in razveljavitvi Direktive Sveta 87/102/EGS (UL L 133, 22.5.2008, str. 66).

- (43) Zaradi večje razpoložljivosti točnih in posodobljenih informacij bi bilo treba zahtevati, da plačilne institucije pristojni organ matične države članice obvestijo brez nepotrebnega odlašanja o vseh spremembah, ki vplivajo na točnost informacij in dokazil, predloženih v zvezi z izdajo dovoljenja, vključno z dodatnimi zastopniki ali zunanjimi izvajalci. Pristojni organi bi morali v primeru dvoma prav tako preveriti pravilnost prejetih informacij.
- (44) Države članice bi morale imeti možnost, da od plačilnih institucij, ki poslujejo na njihovem ozemlju in katerih glavni sedež je v drugi državi članici, zahtevajo, da jim redno poročajo o svojih dejavnostih na njihovem ozemlju za informativne ali statistične namene. Kadar te plačilne institucije poslujejo na podlagi pravice do ustanavljanja, bi morale biti mogoče, da se te informacije uporabijo tudi za nadzor skladnosti z naslovoma III in IV te direktive, države članice pa bi morale imeti možnost, da od teh plačilnih institucij zahtevajo, naj na njihovem ozemlju imenujejo osrednjo kontaktno točko, da bi pristojnim organom omogočile lažji nadzor nad mrežo zastopnikov. EBA bi moral pripraviti osnutek regulativnih standardov, v katerih bodo določena merila za odločanje, kdaj je primerno imenovati osrednjo kontaktno točko in kakšne naj bodo njene naloge. Zahteva po imenovanju osrednje kontaktne točke bi morala biti sorazmerna z doseganjem cilja ustrezne komunikacije in sporočanja informacij o skladnosti z naslovoma III in IV v državi članici gostiteljici.
- (45) Kadar je v nujnih primerih potrebno takojšnje ukrepanje, da bi odpravili resno grožnjo skupnim interesom uporabnikov plačilnih storitev v državi članici gostiteljici, na primer obsežno goljufijo, bi pristojni organi države članice gostiteljice morali imeti možnost, da hkrati s čezmejnimi sodelovanjem med pristojnimi organi države članice gostiteljice in matične države članice ter dokler pristojni organi matične države članice ne ukrepajo sprejmejo previdnostne ukrepe. Ti ukrepi bi morali biti primerni, sorazmerni s ciljem, nediskriminatorni in začasne narave. Vsi ukrepi bi morali biti ustrezno utemeljeni. Pristojni organi matične države članice zadevne plačilne institucije in drugi zadevni organi, kot sta Komisija in EBA, bi morali biti obveščeni vnaprej oziroma kadar v nujnih primerih to ni mogoče, brez nepotrebnega odlašanja.
- (46) V tej direktivi je določen minimalni obseg pooblastil, ki bi jih morali imeti pristojni organi pri nadzoru skladnosti plačilnih institucij, vendar morajo pri izvajanju teh pooblastil spoštovati temeljne pravice, vključno s pravico do zasebnosti. Države članice bi morale brez poseganja v nadzor neodvisnega organa (nacionalnega organa za varstvo podatkov) in v skladu z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah vzpostaviti ustrezno in učinkovito zaščito, kadar obstaja možnost, da bi izvajanje navedenih pooblastil lahko vodilo v zlorabo ali samovoljnost, kar bi bilo resno poseganje v takšne pravice, na primer z zahtevo po predhodnem dovoljenju sodnega organa zadevne države članice, kadar je primerno.
- (47) Pomembno je zagotoviti, da se za vse osebe, ki opravljajo plačilne storitve, določijo nekatere minimalne pravne in regulativne zahteve. Zato je zaželeno zahtevati registracijo identitete in lokacije vseh oseb, ki opravljajo plačilne storitve, vključno z osebami, ki ne izpolnjujejo vseh pogojev, da bi prejele dovoljenje za delovanje kot plačilna institucija. Takšen pristop je v skladu z utemeljitvijo iz posebnega priporočila VI projektne skupine za finančno ukrepanje glede pranja denarja, da se vzpostavi mehanizem, s katerim bodo lahko ponudniki plačilnih storitev, ki ne morejo izpolniti vseh pogojev iz navedenega priporočila, kljub temu obravnavani kot plačilne institucije. Za te namene bi morale države članice navedene osebe vpisati v register plačilnih institucij, tudi kadar se za njih uporablja izjema od vseh ali nekaterih pogojev za pridobitev dovoljenja. Vendar pa je nujno, da za možnost uveljavljanja te izjeme veljajo stroge zahteve v zvezi z vrednostjo plačilnih transakcij. Plačilne institucije, za katere velja izjema, ne bi smele koristiti pravice do ustanavljanja ali svobode opravljanja storitev in teh pravic ne bi smele uveljavljati posredno kot članice plačilnega sistema.
- (48) Glede na posebne značilnosti opravljenih storitev in tveganj v zvezi z opravljanjem storitev zagotavljanja informacij o računih je primerno zagotoviti poseben nadzorni režim za ponudnike storitev zagotavljanja informacij o računih. Ponudnikom storitev zagotavljanja informacij o računih bi moralo biti dovoljeno čezmejno opravljanje storitev na podlagi pravil o „passportingu“.
- (49) Za vse ponudnike plačilnih storitev je nujno, da imajo dostop do storitev tehnične infrastrukture plačilnih sistemov. Vendar bi moral biti takšen dostop pogojen z ustreznimi zahtevami, da bi zagotovili integriteto in stabilnost navedenih sistemov. Vsak ponudnik plačilnih storitev, ki zaprosi za udeležbo v plačilnem sistemu, bi moral prevzeti tveganje lastne izbire sistema in plačilnemu sistemu predložiti dokaz, iz katerega je razvidno, da

je njegova notranja ureditev dovolj stabilna za vse vrste tveganj. Takšni plačilni sistemi običajno vključujejo štiristranske kartične sheme, kot tudi večje sisteme, ki obdelujejo kreditna plačila in direktne obremenitve. Da bi po vsej Uniji zagotovili enako obravnavo različnih kategorij ponudnikov plačilnih storitev z dovoljenjem v skladu s pogoji njihovega dovoljenja, je treba pojasniti pravila v zvezi z dostopom do plačilnih sistemov.

- (50) Določiti bi bilo treba pravila za nediskriminatorno obravnavo plačilnih institucij, ki so pridobile dovoljenje, in kreditnih institucij, tako da bi lahko vsi ponudniki plačilnih storitev, ki tekmujejo na notranjem trgu, uporabljali storitve tehnične infrastrukture teh plačilnih sistemov pod enakimi pogoji. Zaradi razlik v pravilih skrbnega in varnega poslovanja je primerno določiti, da se ponudniki plačilnih storitev, ki so pridobili dovoljenje, in tisti, ki so upravičeni do izjeme v skladu s to direktivo in izjeme v skladu s členom 3 Direktive 2009/110/ES, obravnavajo različno. V vsakem primeru bi morale biti razlike v cenovnih pogojih dovoljene le, če so utemeljene z razlikami v stroških, ki jih imajo ponudniki plačilnih storitev. To ne bi smelo posegati v pravico držav članic, da omejijo dostop do sistemsko pomembnih sistemov v skladu z Direktivo 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ ter v pristojnosti ECB in Evropskega sistema centralnih bank glede dostopa do plačilnih sistemov.
- (51) Ta direktiva ne posega v področje uporabe Direktive 98/26/ES. Da bi zagotovili pošteno konkurenco med ponudniki plačilnih storitev, bi moral udeleženec določenega plačilnega sistema, za katerega veljajo pogoji Direktive 98/26/ES, ki storitve v zvezi s takšnim sistemom zagotavlja ponudniku plačilnih storitev, ki ima dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev ali je zanje registriran, na objektivni, sorazmeren in nediskriminatorni način omogočiti dostop do takšnih storitev tudi vsem ponudnikom plačilnih storitev, ki imajo dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev ali so zanje registrirani, če to zahtevajo. Vendar pa ponudniki plačilnih storitev, ki se jim odobri dostop, ne bi smeli veljati za udeležence, kot so opredeljeni v Direktivi 98/26/ES, in torej ne bi smeli biti upravičeni do zaščite, ki jim je priznana z navedeno direktivo.
- (52) Določbe glede dostopa do plačilnih sistemov se ne bi smele uporabljati za sisteme, ki jih vzpostavi in upravlja en sam ponudnik plačilnih storitev. Takšni plačilni sistemi lahko delujejo tako, da neposredno konkurirajo plačilnim sistemom, ali – kar je bolj običajno – v tržni niši, ki je plačilni sistemi ne pokrivajo v zadostni meri. Med takšnimi sistemi so tristranske sheme, kot so tristranske sheme kartic, če nikoli ne delujejo kot dejanske štiričlanske sheme kartic, na primer z vključevanjem pridobiteljev licenc, zastopnikov ali partnerjev, ki souporabljajo blagovno znamko. Poleg tega takšni sistemi običajno zajemajo plačilne storitve, ki jih opravljajo ponudniki telekomunikacij, kjer je upravljavec sheme ponudnik plačilnih storitev tako za plačnika kot za prejemnika plačila, ter interne sisteme bančnih skupin. Zaradi spodbujanja konkurence med takšnimi zaprtimi plačilnimi sistemi in uveljavljenimi glavnimi plačilnimi sistemi ne bi bilo primerno, da bi tretjim strankam dovolili dostop do teh zaprtih lastniških plačilnih sistemov. Za takšne zaprte sisteme bi morala vedno veljati pravila o konkurenci na ravni Unije in na nacionalni ravni, s katerimi bi lahko zahtevali možnost dostopa do shem zaradi zagotavljanja učinkovite konkurence na plačilnih trgih.
- (53) Ker potrošniki in podjetja niso v enakem položaju, ne potrebujejo enake stopnje zaščite. Čeprav je pomembno pravice potrošnikov zaščititi z določbami, od katerih s pogodbo ni mogoče odstopati, je primerno, da se podjetjem in organizacijam dovoli drugačen dogovor, kadar ne poslujejo s strankami. Vseeno bi morale imeti države članice možnost določiti, da se mikropodjetja, kot so opredeljena v Priporočilu Komisije 2003/361/ES ⁽²⁾, obravnavajo enako kot potrošniki. V vsakem primeru bi morale nekatere temeljne določbe te direktive vedno veljati ne glede na status uporabnika.
- (54) V tej direktivi bi morale biti določene obveznosti ponudnikov plačilnih storitev glede zagotavljanja informacij uporabnikom plačilnih storitev, ki bi morali prejeti enako jasne informacije o plačilnih storitvah, da bi se lahko znotraj Unije ustrezno odločali in prosto izbirali. Zaradi zagotavljanja preglednosti so v tej direktivi določene usklajene zahteve za zagotavljanje potrebnih, zadostnih in razumljivih informacij uporabnikom plačilnih storitev tako glede pogodbe o plačilnih storitvah kot glede plačilnih transakcij. Zaradi nemotenega delovanja enotnega trga plačilnih storitev bi morale države članice sprejeti samo določbe o zagotavljanju informacij, ki so določene v tej direktivi.

⁽¹⁾ Direktiva 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 1998 o dokončnosti poravnave pri plačilih in sistemih poravnave vrednostnih papirjev (UL L 166, 11.6.1998, str. 45).

⁽²⁾ Priporočilo Komisije 2003/361/ES z dne 6. maja 2003 o opredelitvi mikro, malih in srednjih podjetij (UL L 124, 20.5.2003, str. 36).

- (55) Potrošnike bi bilo treba zaščititi pred nepoštenimi in zavajajočimi praksami v skladu z Direktivo 2005/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, kot tudi z direktivami 2000/31/ES ⁽²⁾, 2002/65/ES ⁽³⁾, 2008/48/ES, 2011/83/EU ⁽⁴⁾ in 2014/92/EU ⁽⁵⁾ Evropskega parlamenta in Sveta. Določbe iz navedenih direktiv še vedno veljajo. Vendar bi bilo treba zlasti jasno opredeliti razmerje med zahtevami v zvezi z informacijami pred sklenitvijo pogodbe iz te direktive in Direktive 2002/65/ES.
- (56) Za povečanje učinkovitosti bi morale biti zahtevane informacije sorazmerne s potrebami uporabnikov in sporočene v dogovorjeni obliki. Vendar bi se morale zahteve po informacijah pri enkratnih plačilnih transakcijah razlikovati od tistih pri okvirnih pogodbah, v katerih je določenih več plačilnih transakcij.
- (57) V praksi so okvirne pogodbe in plačilne transakcije, za katere veljajo, veliko pogostejše in gospodarsko pomembnejše kot enkratne plačilne transakcije. Če obstaja plačilni račun ali določen plačilni instrument, se zahteva okvirna pogodba. Zato bi morale biti zahteve po predhodnih informacijah v zvezi z okvirnimi pogodbami izčrpne, informacije pa vedno posredovane na papirju ali na drugem trajnem nosilcu, kot so izpisi iz bančnih tiskalnikov, CD-ROM-i, DVD-ji in trdi diski osebnih računalnikov, na katerih se lahko shranjuje elektronska pošta, ter na spletnih mestih, če jih je mogoče uporabljati tako dolgo, kot je potrebno za namene dostopanja do informacij, in če ta spletna mesta omogočajo reproduciranje tam shranjenih informacij v nespremenjeni obliki. Vendar bi moralo biti ponudniku in uporabniku plačilnih storitev omogočeno, da se v okvirni pogodbi dogovorita o načinu nadaljnjih informacij o izvršenih plačilnih transakcijah, na primer, da so pri spletnem bančništvu vse informacije o plačilnem računu dostopne neposredno na spletu.
- (58) Pri enkratnih plačilnih transakcijah se na lastno pobudo ponudnika plačilnih storitev vedno zagotovijo le bistvene informacije. Ker je plačnik ob izdaji plačilnega naloga običajno navzoč, ne bi bilo treba zahtevati, da se informacije v vsakem primeru predložijo na papirju ali drugem trajnem nosilcu. Ponudnik plačilnih storitev bi lahko informacije podal ustno na okencu ali omogočil, da so zlahka dostopne, na primer tako, da pogoje objavi na oglasni deski v svojih prostorih. Potrebno bi bilo tudi navesti, kje so na voljo podrobnejše informacije, na primer naslov spletnega mesta. Vendar bi morale biti na zahtevo potrošnika bistvene informacije zagotovljene na papirju ali drugem trajnem nosilcu.
- (59) S to direktivo bi morala biti potrošniku zagotovljena pravica do ustreznih brezplačnih informacij, preden se zaveže s kakršno koli pogodbo o plačilnih storitvah. Potrošnik bi prav tako moral imeti možnost, da brezplačno zahteva predhodne informacije in kadar koli med trajanjem pogodbenega razmerja okvirno pogodbo na papirju, da se mu omogoči primerjanje storitev in pogojev ponudnikov plačilnih storitev ter, v primeru spora, preverjanje njegovih pogodbenih pravic in obveznosti, s čimer bi ohranili visoko raven varstva potrošnikov. Te določbe bi morale biti združljive z Direktivo 2002/65/ES. Izrecne določbe o brezplačnih informacijah iz te direktive ne bi smele biti razlog, da se lahko potrošnikom te informacije zaračunajo na podlagi drugih veljavnih direktiv.
- (60) Pri načinu zagotavljanja zahtevanih informacij uporabniku plačilnih storitev s strani ponudnika plačilnih storitev bi bilo treba upoštevati potrebe uporabnika plačilnih storitev kot tudi praktične tehnične vidike in stroškovno učinkovitost glede na dogovor v zadevni pogodbi o plačilnih storitvah. Tako bi morala ta direktiva razlikovati dva načina, na katera lahko ponudnik plačilnih storitev zagotavlja informacije: informacije bi morale biti zagotovljene, to je ponudnik plačilnih storitev informacije zagotovi v skladu s to direktivo v ustreznem času sam, ne da bi bilo treba uporabniku plačilnih storitev to izrecno zahtevati, ali pa so informacije uporabniku plačilnih storitev dane na voljo na podlagi njegove zahteve po dodatnih informacijah. Pri drugem načinu bi si moral uporabnik plačilnih storitev dejavno prizadevati za pridobitev informacij, na primer jih izrecno zahtevati od ponudnika

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 149, 11.6.2005, str. 22).

⁽²⁾ Direktiva 2000/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (UL L 178, 17.7.2000, str. 1).

⁽³⁾ Direktiva 2002/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. septembra 2002 o trženju finančnih storitev potrošnikom na daljavo in o spremembi Direktive Sveta 90/619/EGS ter direktiv 97/7/ES in 98/27/ES (UL L 271, 9.10.2002, str. 16).

⁽⁴⁾ Direktiva 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 304, 22.11.2011, str. 64).

⁽⁵⁾ Direktiva 2014/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. julija 2014 o primerljivosti nadomestil, povezanih s plačilnimi računi, zamenjavi plačilnih računov in dostopu do osnovnih plačilnih računov (UL L 257, 28.8.2014, str. 214).

plačilnih storitev, se prijaviti v poštni nabiralnik bančnega računa ali vstaviti bančno kartico v tiskalnik za bančne izpiske. Ponudnik plačilnih storitev bi moral v ta namen zagotoviti, da ima uporabnik plačilnih storitev možnost dostopa do informacij in da so mu te na voljo.

- (61) Poleg tega bi moral potrošnik prejeti osnovne informacije o izvršenih plačilnih transakcijah brez plačila dodatnih nadomestil. Pri enkratnih plačilnih transakcijah ponudnik plačilnih storitev teh informacij ne bi smel zaračunavati ločeno. Podobno bi se morale poznejše informacije o plačilnih transakcijah na podlagi okvirne pogodbe brezplačno zagotavljati enkrat mesečno. Glede na pomembnost preglednosti določanja cen in različne potrebe strank pa bi morale imeti pogodbene stranke možnost, da se dogovorijo o nadomestilih, zaračunanih za pogostejše ali dodatne informacije. Zaradi upoštevanja različnih nacionalnih praks bi bilo treba državam članicam dovoliti, da določijo pravila, na podlagi katerih je treba mesečne izpiske plačilnih računov na papirju ali drugem trajnem nosilcu vedno zagotoviti brezplačno.
- (62) Zaradi večje mobilnosti strank bi morali imeti potrošniki na voljo možnost, da prekinajo okvirno pogodbo brez stroškov. Vendar pa bi morali imeti ponudniki plačilnih storitev pri pogodbah, ki jih potrošniki prekinajo manj kot šest mesecev po začetku njihove veljavnosti, možnost, da zaračunajo nadomestila glede na stroške, ki jih povzroči potrošnikova prekinitve okvirne pogodbe. Dogovorjeni odpovedni rok za potrošnike ne bi smel biti daljši od enega meseca, za ponudnike plačilnih storitev pa ne krajši od dveh mesecev. Ta direktiva ne bi smela posegati v obveznost ponudnika plačilnih storitev, da v izjemnih primerih prekine pogodbo o plačilnih storitvah v skladu z drugim zadevnim pravom Unije ali nacionalnim pravom, npr. s področja pranja denarja in financiranja terorizma, kakršnimi koli ukrepi za zamrznitev sredstev ali kakršnim koli posebnim ukrepom, povezanim s preprečevanjem in preiskovanjem kaznivih dejanj.
- (63) Zaradi zagotavljanja visoke ravni varstva potrošnikov bi morale države članice imeti možnost, da v interesu potrošnikov ohranijo ali uvedejo omejitve ali prepovedi enostranskih sprememb pogojev okvirne pogodbe, na primer če ni upravičenega razloga za takšne spremembe.
- (64) Namen ali učinek pogodbenih določb ne bi smela biti diskriminacija potrošnikov, ki zakonito prebivajo v Uniji, zaradi njihovega državljanstva ali kraja prebivališča. Kadar je v okvirni pogodbi na primer določena pravica, da se plačilni instrument blokira iz objektivno utemeljenih razlogov, ponudnik plačilnih storitev ne bi smel imeti možnosti uveljavljanja take pravice le zato, ker uporabnik plačilnih storitev spremeni kraj svojega prebivališča v Uniji.
- (65) Kar zadeva nadomestila, so izkušnje pokazale, da je delitev nadomestil med plačnikom in prejemnikom plačila najučinkovitejši sistem, ker pospešuje neposredno obdelavo plačil. Zato bi bilo treba določiti, da vsak ponudnik plačilnih storitev v običajnih okoliščinah zaračuna nadomestila neposredno plačniku in prejemniku plačila. Znesek zaračunanih nadomestil je lahko tudi nič, ker določbe te direktive ne bi smele vplivati na prakso, ko ponudnik plačilnih storitev potrošnikom ne zaračunava knjiženja v dobro njihovih računov. Glede na pogodbene pogoje lahko ponudnik plačilnih storitev podobno zaračuna uporabo plačilnih storitev le prejemniku plačila (trgovcu), kar pomeni, da se plačniku ne zaračunajo nobena nadomestila. Plačilni sistemi lahko nadomestila zaračunavajo v obliki naročnine. Določbe o prenesenem znesku ali morebitnih zaračunanih nadomestilih neposredno ne vplivajo na oblikovanje cen med ponudniki plačilnih storitev ali morebitnimi posredniki.
- (66) Različne nacionalne prakse glede zaračunavanja nadomestil za uporabo določenega plačilnega instrumenta (v nadaljnjem besedilu: zaračunavanje doplačil) so povzročile izjemno raznolikost trga plačil v Uniji in veliko zmede pri potrošnikih, zlasti na področju e-trgovine in čezmejnih plačil. Trgovci s sedežem v državah članicah, v katerih je zaračunavanje doplačil dovoljeno, ponujajo proizvode in storitve v državah članicah, kjer je prepovedano, in kljub temu v tem primeru potrošniku še vedno zaračunajo doplačilo. Veliko je tudi primerov, ko trgovci potrošnikom zaračunavajo doplačila, ki so precej višja od stroškov teh trgovcev za uporabo posameznega plačilnega instrumenta. Poleg tega v prid pregleda praks zaračunavanja doplačil govori tudi dejstvo, da so v Uredbi (EU) 2015/751 določena pravila za medbančne provizije za kartična plačila. Medbančne provizije so glavni sestavni element nadomestil trgovcev za kartice in kartična plačila. Zaračunavanje doplačil je pristop, ki ga trgovci včasih uporabljajo kot nadomestilo za dodatne stroške s kartičnimi plačili. Uredba (EU) 2015/751 uvaja omejitve medbančnih provizij. Te omejitve bodo stopile v veljavo pred prepovedjo iz te direktive. Zato bi morale države članice preučiti možnost, da bi prejemnikom plačila preprečile, da zahtevajo nadomestila za uporabo plačilnih instrumentov, za katere se medbančne provizije urejajo v okviru poglavja II Uredbe (EU) 2015/751.

- (67) Ta direktiva sicer priznava pomen plačilnih institucij, vendar potrošniki do plačilnih instrumentov še vedno v glavnem dostopajo prek kreditnih institucij. Izdajanje kartičnih plačilnih instrumentov s strani ponudnikov plačilnih storitev, bodisi kreditnih bodisi plačilnih institucij, razen tistih, ki vodijo račune potrošnikov, bi omogočilo večjo konkurenco na trgu ter tako večjo in boljšo izbiro za potrošnike. Medtem ko je danes večina plačil na prodajnem mestu kartičnih, bi se lahko ob sedanji stopnji inovacij na področju plačil v prihodnjih letih hitro pojavili novi plačilni kanali. Zato je primerno, da Komisija pri pregledu te direktive posebno pozornost nameni navedenim novostim in ali je potrebno pregledati področje uporabe določbe o potrditvi razpoložljivosti sredstev na računu. Če bi lahko ponudnik plačilnih storitev, ki izdaja kartične plačilne instrumente, zlasti debetne kartice, od ponudnika plačilnih storitev, ki vodi račun, dobil potrdilo o razpoložljivosti sredstev na računu potrošnika, bi lahko izdajatelj bolje obvladoval in zmanjšal svoje kreditno tveganje. Dano potrdilo ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun, obenem ne bi smelo omogočiti, da blokira sredstva na plačilnem računu plačnika.
- (68) Uporaba kartice ali kartičnega plačilnega instrumenta za izvedbo plačila pogosto sproži nastanek sporočila, ki potrjuje razpoložljivost sredstev, in dve zaporedni plačilni transakciji. Prva transakcija poteka med izdajateljem in ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun trgovca, druga, običajno direktna obremenitev, pa med ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun plačnika, in izdajateljem. Obe transakciji bi bilo treba obravnavati enako kot katero koli drugo enakovredno transakcijo. Ponudniki plačilnih storitev, ki izdajajo kartične plačilne instrumente, bi morali imeti enake pravice in izpolnjevati enake obveznosti v skladu s to direktivo, ne glede na to, ali so ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račun plačnika, ali ne, zlasti kar zadeva pristojnost (na primer avtentikacija) in odgovornost do različnih udeležencev plačilne verige. Ker je mogoče zahtevo ponudnika plačilnih storitev in potrdilo o razpoložljivosti sredstev poslati v okviru obstoječih varnih komunikacijskih kanalov, tehničnih postopkov in infrastrukture za komuniciranje med ponudniki storitev odreditve plačil ali ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih in ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, ter pri tem upoštevati potrebne varnostne ukrepe, ne bi smelo biti nobenih dodatnih stroškov za ponudnike plačilnih storitev ali imetnike kartic. Poleg tega ne glede na to, ali plačilna transakcija poteka v internetnem okolju, torej na spletnih straneh trgovca, ali v trgovini, bi moral biti ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, dolžan zagotoviti potrdilo, ki ga zahteva izdajatelj, le, če so računi, ki jih vodijo ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, elektronsko dostopni za to potrdilo vsaj na spletu. Glede na posebno naravo elektronskega denarja se ta mehanizem ne bi smel uporabljati za plačilne transakcije, ki se odredijo prek kartičnih plačilnih instrumentov, na katerih je shranjen elektronski denar, kot je opredeljen v Direktivi 2009/110/ES.
- (69) Obveznost zavarovanja osebnih varnostnih elementov je bistvenega pomena za zaščito sredstev uporabnika plačilnih storitev in omejitev tveganj, povezanih z goljufijami in neodobrenim dostopom do plačilnega računa. Vendar pa pogoji ali druge obveznosti, ki jih uporabnikom plačilnih storitev v zvezi z zavarovanjem osebnih varnostnih elementov naložijo ponudniki plačilnih storitev, ne bi smeli biti spisani tako, da uporabniki plačilnih storitev ne bi mogli uporabljati storitev, ki jih ponujajo drugi ponudniki plačilnih storitev, med drugim storitev odreditve plačil in storitev zagotavljanja informacij o računih. Poleg tega takšni pogoji ne bi smeli vsebovati nobenih določb, ki bi kakor koli otežile uporabo plačilnih storitev drugih ponudnikov plačilnih storitev, ki imajo dovoljenje ali so registrirani zanje na podlagi te direktive.
- (70) Da bi zmanjšali tveganja in posledice neodobrenih ali nepravilno izvršenih plačilnih transakcij, bi moral uporabnik plačilnih storitev ponudnika plačilnih storitev čim prej obvestiti o morebitnem nasprotovanju domnevno neodobrenim ali nepravilno izvršenim plačilnim transakcijam, pod pogojem, da je ponudnik plačilnih storitev v skladu s to direktivo izpolnil svoje obveznosti obvestitve. Če uporabnik plačilnih storitev pošlje takšno obvestilo v predpisanem roku, bi moral imeti možnost, da takšne zahteve uveljavi, ob upoštevanju zastaralnih rokov v nacionalni zakonodaji. Ta direktiva ne bi smela vplivati na druge zahteve med uporabniki in ponudniki plačilnih storitev.
- (71) V primeru neodobrene plačilne transakcije bi moral ponudnik plačilnih storitev plačniku nemudoma povrniti znesek navedene transakcije. A če obstaja pomemben sum, da gre za neodobreno transakcijo kot posledico goljufivega ravnanja uporabnika plačilnih storitev, in kadar ta sum temelji na objektivnih razlogih, o katerih je obveščen zadevni nacionalni organ, bi moral imeti ponudnik plačilnih storitev možnost, da v razumnem času opravi preiskavo, preden plačniku vrne navedeni znesek. Za zaščito plačnika pred morebitnimi negativnimi posledicami, datum valute knjiženja povračila v dobro ne sme biti poznejši od datuma obremenitve z zneskom. Da bi uporabnike plačilnih storitev spodbudili, naj ponudnika plačilnih storitev nemudoma obvestijo o kraji ali izgubi plačilnega instrumenta in tako zmanjšajo tveganje neodobrenih plačilnih transakcij, bi moral biti uporabnik odgovoren le za zelo omejeni znesek, razen če je ravnal goljufivo ali hudo malomarno. V zvezi s tem se zdi

50 EUR primerno visok znesek, da se zagotovi usklajena in visoka raven zaščite uporabnikov v Uniji. Če plačnik ni seznanjen z izgubo, krajo ali zlorabo plačilnega instrumenta, za to ne bi smel biti odgovoren. Poleg tega se od uporabnikov plačilnih storitev potem, ko ponudnika plačilne storitve obvestijo, da bi bil lahko njihov plačilni instrument zlorabljen, ne bi smelo zahtevati, da krijejo kakršne koli nadaljnje izgube, ki so posledica nedovoljene uporabe navedenega instrumenta. Ta direktiva ne bi smela posegati v odgovornost ponudnikov plačilnih storitev za tehnično varnost njihovih proizvodov.

- (72) Pri presoji morebitne malomarnosti ali hude malomarnosti uporabnika plačilnih storitev bi bilo treba upoštevati vse okoliščine. Dokaze in stopnjo domnevne malomarnosti bi bilo na splošno treba ocenjevati v skladu z nacionalno zakonodajo. Medtem ko pojem malomarnosti pomeni kršitev dolžnosti skrbnega ravnanja, bi morala huda malomarnost pomeniti več kot le navadno malomarnost in vključevati ravnanje, ki priča o veliki nepazljivosti, na primer hramba elementov, potrebnih za odobritev plačilne transakcije, poleg plačilnega instrumenta v odprti obliki, ki jo tretje stranke zlahka odkrijejo. Pogodbeni pogoji v zvezi z zagotavljanjem in uporabo plačilnega instrumenta, ki bi posledično povečali dokazno breme za potrošnika ali zmanjšali dokazno breme za izdajatelja, bi se morali šteti za nične in neveljavne. Poleg tega se zdi v posebnih razmerah, zlasti če plačilnega instrumenta ni na prodajnem mestu, na primer pri spletnih plačilih, primerno, da mora ponudnik plačilnih storitev zagotoviti dokaz domnevne malomarnosti, saj ima plačnik v takih primerih zelo omejene možnosti, da to stori.
- (73) Sprejeti bi bilo treba določbo za porazdelitev izgub v primeru neodobrenih plačilnih transakcij. Za uporabnike plačilnih storitev, ki niso potrošniki, se lahko uporabljajo drugačne določbe, ker so takšni uporabniki običajno zmožni bolje presoditi tveganje goljufije in sprejeti izravnalne ukrepe. Zaradi zagotavljanja visoke ravni varstva potrošnikov bi moral imeti plačnik vedno pravico, da zahtevke za povračilo naslovi na svojega ponudnika plačilnih storitev, ki vodi račun, tudi če pri plačilni transakciji sodeluje ponudnik storitev odreditve plačil. To ne posega v porazdelitev odgovornosti med ponudniki plačilnih storitev.
- (74) Pri storitvah odreditve plačil bi morale biti pravice in obveznosti uporabnikov in sodelujočih ponudnikov plačilnih storitev primerne opravljanim storitvam. Natančneje, porazdelitev odgovornosti med ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun, in ponudnikom storitev odreditve plačil, ki sodeluje pri transakciji, bi morala zagotoviti, da vsak prevzame odgovornost za svoj del transakcije, ki je pod njunim nadzorom.
- (75) Namen te direktive je boljše varstvo potrošnikov pri kartičnih plačilnih transakcijah, kjer natančen znesek transakcije v trenutku, ko plačnik da soglasje za izvršitev plačilne transakcije, na primer na avtomatskih postajah za oskrbo z gorivom, pri pogodbah za najem avtomobilov ali hotelskih rezervacijah, ni znan. Plačnikov ponudnik plačilnih storitev bi lahko blokiral sredstva na plačnikovem plačilnem računu le, če je dal plačnik soglasje za natančen znesek blokiranih sredstev, ki bi morala biti sproščena takoj po prejemu informacij o natančnem znesku plačilne transakcije in najpozneje takoj po prejemu plačilnega naloga.
- (76) SEPA je namenjen nadaljnjemu razvoju enotnih plačilnih storitev po vsej Uniji, ki bi nadomestile obstoječe nacionalne storitve v zvezi s plačili, izraženimi v eurih. Da bi zagotovili dokončno migracijo kreditnih plačil in direktnih obremenitev po vsej Uniji, se z Uredbo (EU) št. 260/2012 uvajajo tehnične in poslovne zahteve za kreditna plačila in direktne obremenitve v eurih. V zvezi z direktnimi obremenitvami navedena uredba predvideva, da plačnik da soglasje prejemniku plačila in ponudniku plačilnih storitev plačnika (neposredno ali posredno prek prejemnika plačila), ter da pooblastila, skupaj z zadnjimi spremembami ali preklicem, shrani prejemnik plačila ali tretja stranka v imenu prejemnika plačila. Trenutna in doslej edina vseevropska shema direktnih obremenitev za potrošniška plačila v eurih, ki jo je razvil Evropski svet za plačila, temelji na načelu, da plačnik prejemnika plačila pooblasti za izvršitev direktne obremenitve, pooblastilo pa skupaj z zadnjimi spremembami ali preklicem shrani prejemnik plačila. Pooblastilo lahko shrani tudi tretja stranka v imenu prejemnika plačila. Da bi zagotovili široko podporo javnosti projektu SEPA ter visoko raven varstva potrošnikov v okviru SEPA, obstoječa vseevropska shema direktnih obremenitev zagotavlja brezpogojno pravico do povračila za odobrena plačila. Glede na to je namen te direktive določiti brezpogojno pravico do povračila kot splošno zahtevo za vse transakcije z direktno obremenitvijo, izražene v eurih, ki potekajo v Uniji.

Vendar vzporedno s SEPA v državah članicah, ki niso članice euroobmočja, še vedno obstajajo preostale sheme direktnih obremenitev brez eura. Te sheme so se izkazale za učinkovite in plačnikom zagotavljajo enako visoko raven zaščite z drugimi varovali, ki ne temeljijo vedno na brezpogojni pravici do povračila. V tem primeru bi morali zaradi varstva plačnikov sprejeti splošno pravilo o povračilu, kadar izvršena plačilna transakcija presega upravičeno pričakovan znesek. Države članice bi lahko poleg tega določile pravila glede pravic do povračila, ki so ugodnejša za plačnike. V okviru SEPA obstaja dejansko povpraševanje po posebnih produktih direktne obremenitve, izraženih v eurih, o čemer priča nadaljnja uporaba določenih že obstoječih plačilnih storitev v eurih v nekaterih državah članicah. Sorazmerno bi bilo, da se plačniku in plačnikovemu ponudniku plačilnih storitev dovoli, da se v okvirni pogodbi dogovorita, da plačnik nima pravice do povračila, kadar je zaščiten, ker je plačnik dal soglasje za izvršitev transakcije neposredno svojemu ponudniku plačilnih storitev, tudi kadar ta deluje v imenu prejemnika plačila, ali ker je, kadar je primerno, ponudnik plačilnih storitev ali prejemnik plačila plačniku na dogovorjen način zagotovil ali dal na voljo informacije o prihodnji plačilni transakciji vsaj štiri tedne pred dnevom zapadlosti. Plačnika bi moralo v vsakem primeru vedno varovati splošno pravilo o povračilu, če gre za neodobrene ali nepravilno izvršene plačilne transakcije.

- (77) Za finančno načrtovanje in pravočasno izpolnjevanje plačilnih obveznosti morajo imeti potrošniki in podjetja zagotovilo glede obdobja, ki je potrebno za izvršitev plačilnega naloga. V tej direktivi bi zato moralo biti določeno, kdaj začnejo veljati pravice in obveznosti, in sicer ko ponudnik plačilnih storitev prejme plačilni nalog, tudi kadar ga je ponudnik plačilnih storitev imel možnost prejeti prek komunikacijskih sredstev, dogovorjenih v pogodbi o plačilnih storitvah, ne glede na predhodno sodelovanje v postopkih, ki so privedli do nastanka in posredovanja plačilnega naloga, kot so preverjanje varnosti in razpoložljivosti sredstev, informacije v zvezi z uporabo osebne identifikacijske številke ali obljuba plačila. Poleg tega bi se moral za čas prejetja plačilnega naloga šteti trenutek, ko plačnikov ponudnik plačilnih storitev prejme plačilni nalog, ki bo obremenil plačnikov račun. Dan ali trenutek, ko prejemnik plačila ponudniku plačilnih storitev posreduje plačilne naloge za poravnavo, na primer plačil s karticami ali direktnih obremenitev, ali ko ponudnik plačilnih storitev prejemniku plačila odobri predhodno financiranje zadevnih zneskov (s posojilom v primeru nepričakovanih dogodkov), bi moral biti pri tem brezpredmeten. Uporabniki bi morali imeti možnost, da se zaneajo na pravilno izvršitev popolnega in veljavnega plačilnega naloga, če ponudnik plačilnih storitev nima pogodbenih ali zakonskih razlogov za zavrnitev. Če ponudnik plačilnih storitev zavrne plačilni nalog, bi moral o zavrnitvi in razlogu zanj ob prvi priložnosti obvestiti uporabnika plačilnih storitev v skladu s pravom Unije in nacionalnim pravom. Kadar okvirna pogodba določa, da lahko ponudnik plačilnih storitev zaračuna provizijo za zavrnitev, bi morala biti taka provizija objektivno utemeljena in čim nižja.
- (78) Glede na hitrost, s katero sodobni, popolnoma avtomatizirani plačilni sistemi obdelujejo plačilne transakcije, kar pomeni, da po določenem trenutku plačilnih nalogov ni mogoče preklicati brez visokih stroškov ročnega posredovanja, je treba določiti jasen rok za preklice plačil. Vendar bi se lahko pogodbene stranke dogovorile o drugačnem roku, odvisno od vrste plačilne storitve in plačilnega naloga. V tem smislu se preklic lahko uporablja samo v razmerju med uporabnikom in ponudnikom plačilnih storitev, kar ne posega v nepreklicnost in dokončnost plačilnih transakcij v plačilnih sistemih.
- (79) Takšna nepreklicnost transakcij ne bi smela vplivati na pravice ali obveznosti ponudnika plačilnih storitev v skladu z zakonodajo nekaterih držav članic, na podlagi okvirne pogodbe plačnika ali nacionalnih zakonov, predpisov, upravnih določb oziroma smernic, da plačniku v primeru spora med plačnikom in prejemnikom plačila povrne znesek izvršene plačilne transakcije. Takšno povračilo bi se moralo šteti za nov plačilni nalog. V vseh drugih primerih bi se morali pravni spori, izhajajoči iz razmerja, na katerem temelji plačilni nalog, reševati izključno med plačnikom in prejemnikom plačila.
- (80) Za popolnoma integrirano neposredno obdelavo plačil in pravno varnost v zvezi z izpolnjevanjem osnovnih obveznosti med uporabniki plačilnih storitev je bistveno, da bi bil celotni znesek, ki ga prenese plačnik, nakazan na račun prejemnika plačila. V skladu s tem ne bi smelo biti dovoljeno, da posredniki, ki sodelujejo pri izvršitvi plačilnih transakcij, uveljavljajo odbitke od prenesenih zneskov. Vendar pa bi morali prejemniki plačila imeti možnost, da sklenejo dogovor s svojim ponudnikom plačilnih storitev, po katerem lahko slednji odbije svoja nadomestila. Kljub temu bi morale naknadne informacije o plačilni transakciji poleg celotnega zneska prenesenih sredstev vsebovati tudi znesek morebitnih nadomestil, ki so bila odbita, da bi prejemnik plačila lahko preveril, ali je bil dolgovan znesek pravilno plačan.

- (81) Instrumenti za plačila malih vrednostih bi morali biti pri blagu in storitvah nizke vrednosti poceni in preprosta alternativa ter ne bi smeli biti preobremenjeni s pretiranimi zahtevami. Ustrezne zahteve o informacijah in pravila za njihovo izvajanje bi zato morali biti omejeni na bistvene informacije, pri čemer bi bilo treba upoštevati tudi tehnične zmogljivosti, ki se jih lahko upravičeno pričakuje pri instrumentih, namenjenih plačilom malih vrednosti. Uporabniki plačilnih storitev bi morali biti kljub manj strogemu režimu deležni zadostne zaščite ob upoštevanju omejenih tveganj, ki jih prinašajo ti plačilni instrumenti, kar velja zlasti za predplačniške plačilne instrumente.
- (82) Za izboljšanje učinkovitosti plačil po vsej Uniji bi bilo treba za vse plačilne naloge, ki jih plačnik odredi v eurih ali v valuti države članice, katere valuta ni euro, vključno s kreditnimi plačili in denarnimi nakazili, kot skrajni rok izvršitve določiti en dan. Za vsa druga plačila, kot so plačila, ki jih je odredil prejemnik plačila ali so bila odrejena prek njega, vključno z direktnimi obremenitvami in plačili s karticami, bi se moral uporabljati enak enodnevni rok izvršitve, če ni izrecnega dogovora med ponudnikom plačilne storitve in plačnikom o daljšem roku izvršitve. Če je plačilni nalog izdan na papirju, bi moralo biti omogočeno, da se navedena roka podaljšata za dodaten delovni dan, s čimer se omogoči neprekinjeno zagotavljanje plačilnih storitev tistim potrošnikom, ki so navajeni uporabljati le papirne dokumente. Pri shemah direktnih obremenitev bi moral ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila posredovati nalog za direktno obremenitev v roku, o katerem se je dogovoril s prejemnikom plačila, tako da je poravnava mogoča na dogovorjeni dan zapadlosti. Glede na to, da so plačilne infrastrukture pogosto zelo učinkovite in da bi preprečili poslabšanje sedanje kakovosti storitev, bi bilo treba državam članicam dovoliti, da po potrebi ohranijo ali določijo pravila, po katerih je čas izvršitve krajši od enega delovnega dne.
- (83) Določbe o izvršitvi za celotni znesek in o času izvršitve bi morale predstavljati dobro prakso, kadar se eden od ponudnikov plačilnih storitev ne nahaja v Uniji.
- (84) Zaradi večjega zaupanja potrošnikov v harmonizirani trg plačil je bistveno, da uporabniki plačilnih storitev poznajo realne stroške in nadomestila za plačilne storitve, da lahko izbirajo. V skladu s tem bi morali prepovedati uporabo nepreglednih načinov oblikovanja cen, saj je splošno znano, da ti načini uporabnikom zelo otežujejo ugotavljanje realne cene plačilne storitve. Uporaba datuma valute v škodo uporabnika ne bi smela biti dovoljena.
- (85) Za nemoteno in učinkovito delovanje plačilnega sistema je pomembno, da se lahko uporabnik zanesa na ponudnika plačilnih storitev, da bo plačilno transakcijo izvršil pravilno in v dogovorjenem času. Navadno je ponudnik plačilnih storitev tisti, ki lahko oceni tveganja, povezana s plačilno transakcijo. Ponudnik plačilnih storitev je namreč tisti, ki zagotavlja plačilni sistem, pripravi ureditve za odpoklic napačno ali nepravilno dodeljenih sredstev in v večini primerov odloča o posrednikih, ki sodelujejo pri izvršitvi plačilne transakcije. Glede na vse te okoliščine je primerno, da se, razen v neobičajnih in nepredvidljivih okoliščinah, odgovornost za izvrševanje plačilnih transakcij, ki jih sprejme od uporabnika, naloži ponudniku plačilnih storitev, razen za dejanja in opustitve ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila, za izbiro katerih je odgovoren le prejemnik plačila. Vendar, da pa plačnika ne bi pustili nezavarovanega v malo verjetnih situacijah, v katerih ni jasno, ali je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila sploh prejel znesek plačila ali ne, bi moral dokazno breme nositi plačnikov ponudnik plačilnih storitev. Praviloma se lahko pričakuje, da bo posredniška institucija (običajno „nevtralen“ organ, kot je centralna banka ali klirinška hiša), ki prenese znesek plačila od ponudnika plačilnih storitev pošiljatelja na ponudnika plačilnih storitev prejemnika, shranila podatke o računu in jih bo po potrebi lahko ponovno priskrbel. Kadar je znesek plačila knjižen v dobro računa ponudnika plačilnih storitev prejemnika, bi moral imeti prejemnik plačila nemudoma možnost uveljavljanja zahtevka za dobropis zneska na svojem računu pri svojem ponudniku plačilnih storitev.
- (86) Ponudnik plačilnih storitev plačnika, naj si bo ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, ali ponudnik storitev odreditve plačil, kadar je to primerno, bi moral prevzeti odgovornost za pravilno izvršitev plačila, vključno in predvsem za celotni znesek plačilne transakcije in čas izvršitve, ter polno odgovornost za morebitno neizpolnjevanje obveznosti drugih strank v plačilni verigi, vse do računa prejemnika plačila. Zaradi te odgovornosti bi moral plačnikov ponudnik plačilnih storitev v primeru, da celoten znesek ni bil knjižen v dobro ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila ali pa je bil knjižen z zamudo, popraviti plačilno transakcijo ali plačniku brez nepotrebnega odlašanja povrniti ustrezen znesek te transakcije brez poseganja v morebitne druge zahtevke v skladu z nacionalnim pravom. Plačnik ali prejemnik plačila zaradi odgovornosti ponudnika plačilnih storitev ne sme imeti nobenih stroškov, povezanih z nepravilnim plačilom. Če plačilne transakcije niso izvršene pravočasno, če so izvršene neustrezno ali z zamudo, bi morale države članice zagotoviti, da je datum valute popravnih plačil ponudnikov plačilnih storitev vedno enak, kot bi bil datum valute pri pravilni izvršitvi.

- (87) Ta direktiva bi se morala nanašati le na pogodbene obveznosti in odgovornosti med uporabnikom plačilnih storitev in ponudnikom plačilnih storitev. Vendar so za pravilno delovanje kreditnih plačil in drugih plačilnih storitev potrebne pogodbe med ponudniki plačilnih storitev in njihovimi posredniki, kot so obdelovalci, v katerih določijo vzajemne pravice in obveznosti. Vprašanja v zvezi z obveznostmi so bistven del teh standardnih pogodb. Da bi se lahko ponudniki plačilnih storitev in posredniki, ki sodelujejo v plačilni transakciji, zanesli drug na drugega, je treba zagotoviti pravno varnost, na podlagi katere ponudnik plačilnih storitev, ki mu ni mogoče pripisati odgovornosti, prejme nadomestilo za nastalo izgubo ali zneske, plačane na podlagi določb te direktive glede odgovornosti. Nadaljnje pravice in podrobnosti v zvezi z obsegom regresne pravice ter način obravnavanja zahtevkov do ponudnika plačilnih storitev ali posrednika, ki mu je mogoče pripisati nepravilno izvršeno plačilno transakcijo, bi morali biti določeni v pogodbah.
- (88) Ponudnik plačilnih storitev bi moral imeti možnost nedvoumno določiti informacije, ki so potrebne za pravilno izvršitev plačilnega naloga. Po drugi strani pa zaradi preprečevanja razdrobljenosti in ogrožanja vzpostavljanja integriranih plačilnih sistemov v Uniji državam članicam ne bi smelo biti dovoljeno, da zahtevajo uporabo posebnih identifikacijskih oznak za plačilne transakcije. Vendar to državam članicam ne bi smelo preprečiti, da od plačnikovega ponudnika plačilnih storitev zahtevajo skrbno ravnanje in preverjanje doslednosti enolične identifikacijske oznake, kjer je to tehnično izvedljivo in ni potrebno ročno posredovanje, če se ugotovi, da je enolična identifikacijska oznaka nedosledna, pa zavrnitev plačilnega naloga in obvestitev plačnika. Obveznost ponudnika plačilnih storitev bi morala biti omejena na pravilno izvršitev plačilne transakcije v skladu s plačilnim nalogom uporabnika plačilnih storitev. Če bi se zgodilo, da bi sredstva iz plačilne transakcije zaradi nepravilne enolične identifikacijske oznake plačnika dosegla napačnega prejemnika, ponudnika plačilnih storitev plačnika in prejemnik plačila ne bi smela biti odgovorna, a bi morala biti dolžna sodelovati pri razumnih prizadevanjih za izterjavo sredstev, tudi s posredovanjem ustreznih informacij.
- (89) Opravljanje plačilnih storitev s strani ponudnikov plačilnih storitev lahko zajema obdelavo osebnih podatkov. Za obdelavo osebnih podatkov za namene te direktive se uporabljajo Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, nacionalni predpisi, ki prenašajo Direktivo 95/46/ES, in Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾. Zlasti v primeru obdelave osebnih podatkov za namene te direktive bi bilo treba določiti natančen namen, navesti zadevno pravno podlago in upoštevati ustrezne varnostne zahteve, določene v Direktivi 95/46/ES, ter spoštovati načela nujnosti, sorazmernosti, omejitve namena in sorazmernega obdobja hrambe podatkov. Poleg tega bi morali imeti vsi sistemi za obdelavo podatkov, ki se razvijajo in uporabljajo v okviru te direktive, vgrajene funkcije za varstvo podatkov in slednje zagotavljati privzeto.
- (90) V tej direktivi so spoštovane temeljne pravice in upoštevana načela, priznana v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah, vključno s pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, pravico do varstva osebnih podatkov, svobodo gospodarske pobude, pravico do učinkovitega pravnega sredstva in pravico, da se za isto kaznivo dejanje kazensko ne preganja ali kaznuje dvakrat. Ta direktiva se mora izvajati v skladu s temi pravicami in načeli.
- (91) Ponudniki plačilnih storitev so odgovorni za varnostne ukrepe. Ti ukrepi morajo biti sorazmerni z zadevnimi varnostnimi tveganji. Ponudniki plačilnih storitev bi morali vzpostaviti okvir za zmanjšanje tveganj in vodenje učinkovitih postopkov za obvladovanje incidentov. Uvesti bi bilo treba mehanizem rednega poročanja, s katerim bi zagotovili, da bi ponudniki plačilnih storitev pristojnim organom redno zagotavljali posodobljeno oceno svojih varnostnih tveganj in ukrepov, sprejetih v odgovor na ta tveganja. Da bi bila škoda, povzročena uporabnikom, drugim ponudnikom plačilnih storitev ali plačilnim sistemom, kot so na primer večje motnje plačilnega sistema, čim manjša, je bistveno, da se od ponudnikov plačilnih storitev zahteva, da vse večje varnostne incidente brez nepotrebnega odlašanja sporočijo pristojnim organom. Določiti bi bilo treba, da ima EBA usklajevalno vlogo.
- (92) Obveznosti poročanja o varnostnih incidentih ne bi smele posegati v druge obveznosti poročanja o incidentih, določenih v drugih pravnih aktih Unije, in vse zahteve iz te direktive bi morale biti usklajene in sorazmerne z obveznostmi poročanja, določenimi v drugem pravu Unije.

⁽¹⁾ Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, 23.11.1995, str. 31).

⁽²⁾ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

- (93) Treba je določiti jasen pravni okvir, ki določa pogoje, v skladu s katerimi lahko ponudniki storitev odreditve plačil in ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih svoje storitve opravljajo s privoljenjem imetnika računa, ne da bi ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, za opravljanje navedenih vrst storitev od njih zahteval uporabo posebnega poslovnega modela na podlagi neposrednega ali posrednega dostopa. Ponudniki storitev odreditve plačil in ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih na eni strani ter ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, na drugi strani bi morali izpolnjevati ustrezne zahteve glede varstva podatkov in varnosti, določene ali omenjene v tej direktivi ali vključene v regulativne tehnične standarde. Ti regulativni tehnični standardi bi morali biti združljivi z različnimi tehnološkimi rešitvami, ki so na voljo. Zaradi zagotavljanja varne komunikacije med zadevnimi udeleženci v okviru teh storitev bi moral EBA določiti tudi zahteve za skupne in odprte standarde komunikacije, ki bi jih izvajali vsi ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, in omogočajo zagotavljanje spletnih plačilnih storitev. To pomeni, da bi morali ti odprti standardi zagotavljati interoperabilnost med različnimi tehnološkimi komunikacijskimi rešitvami. Ti splošni in odprti standardi bi morali zagotavljati tudi, da je ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, seznanjen s tem, da se nanj obrača ponudnik storitev odreditve plačil ali ponudnik storitev zagotavljanja informacij o računih, ne pa sama stranka. Standardi bi morali tudi zagotoviti, da ponudniki storitev odreditve plačil in ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih varno komunicirajo s ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun, in vpletenimi strankami. EBA bi moral pri pripravi teh zahtev posebno pozornost posvetiti temu, da standardi, ki se bodo uporabljali, omogočajo uporabo vseh vrst naprav (na primer računalnikov, tablic in mobilnih telefonov) za izvajanje različnih plačilnih storitev.
- (94) Pri pripravi regulativnih tehničnih standardov o avtentikaciji in komunikaciji bi moral EBA sistematično ocenjevati in upoštevati razsežnost zasebnosti, da bi opredelili tveganja, povezana s posameznimi razpoložljivimi tehničnimi možnostmi, in rešitve, ki bi jih bilo mogoče sprejeti za omejitev ogroženosti varstva podatkov.
- (95) Varnost elektronskih plačil je bistvenega pomena, da bi zagotovili zaščito uporabnikov in razvoj ugodnega okolja za e-trgovanje. Vse plačilne storitve, ki se zagotavljajo elektronsko, bi se morale opravljati varno z uporabo tehnologij, ki omogočajo varno avtentikacijo uporabnika in v čim večji meri prispevajo k zmanjšanju tveganja goljufije. Zdi se, da ni treba zagotavljati enake ravni zaščite za plačilne transakcije, odrejene in izvršene na načine, ki ne temeljijo na uporabi elektronskih platform ali naprav, kot so na primer papirne plačilne transakcije in prodaja po pošti ali telefonu. Vztrajno rast števila spletnih in mobilnih plačil bi moralo spremljati splošno izboljšanje varnostnih ukrepov. Zato bi morale plačilne storitve prek spleta ali drugih kanalov na daljavo, katerih delovanje ni odvisno od tega, kje se fizično nahajata naprava za odreditev plačilne transakcije ali plačilni instrument, zajemati avtentikacijo transakcij z dinamičnimi kodami, da bi bil uporabnik vedno obveščen o znesku, prejemnik plačila pa o transakciji, ki jo uporabnik odobri.
- (96) Varnostni ukrepi bi morali biti skladni s stopnjo tveganja, povezanega s plačilno storitvijo. Da bi torej omogočili razvoj uporabniku prijaznih in dostopnih plačilnih sredstev za plačila z majhnim tveganjem, kot so npr. brezstična plačila malih vrednosti na prodajnem mestu prek mobilnega telefona ali brez njega, bi morale biti izjeme od uporabe varnostnih zahtev določene v regulativnih tehničnih standardih. Potrebna je varna uporaba osebnih varnostnih elementov, da bi omejili tveganja, povezana z lažnim predstavljanjem in drugimi goljufivimi dejanji. Uporabnik bi se moral pri tem zanašati na sprejetje ukrepov, namenjenih zaščiti zaupnosti in celovitosti njegovih osebnih varnostnih elementov. Med temi ukrepi so običajno sistemi za šifriranje na podlagi osebnih naprav plačnika, vključno s kartičnimi čitalniki ali mobilnimi telefoni, ali ki jih prek drugega kanala, npr. sporočil SMS ali e-pošte, plačniku zagotovi njegov ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun. S temi ukrepi, med katerimi so običajno sistemi za šifriranje, ki so lahko povezani s šiframi za avtentikacijo, kot so gesla za enkratno uporabo, je mogoče zagotoviti večjo varnost plačilnih transakcij. Če uporabniki plačilnih storitev uporabljajo takšne šifre za avtentikacijo, bi moralo veljati, da je takšna uporaba v skladu z njihovimi obveznostmi glede plačilnih instrumentov in osebnih varnostnih elementov, tudi če so vključeni ponudniki storitev odreditve plačil in ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih.
- (97) Države članice bi morale določiti, ali so organi, pristojni za izdajo dovoljenj plačilnim institucijam, lahko pristojni tudi za postopke alternativnega reševanja sporov (ARS).
- (98) Brez poseganja v pravico strank, da sprožijo postopke na sodišču, bi morale države članice zagotoviti lahko dostopen, ustrezen, neodvisen, nepristranski, pregleden in učinkovit postopek ARS med ponudniki plačilnih storitev in uporabniki plačilnih storitev, ki so posledica pravic in obveznosti iz te direktive. Uredba (ES)

št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ določa, da varstva potrošnikov, ki ga zagotavljajo obvezna pravna pravila njihove države stalnega prebivališča, ne smejo ogroziti nobene določbe o pravu, ki se uporablja za pogodbo. Glede vzpostavitve učinkovitega in uspešnega postopka za reševanje sporov bi morale države članice zagotoviti, da ponudniki plačilnih storitev uvedejo učinkovite pritožbene postopke, ki jih lahko uporabijo njihovi uporabniki plačilnih storitev, preden se spor prične reševati v postopku ARS ali pred sodiščem. Pritožbeni postopek bi moral vsebovati kratke in jasno določene časovne okvire, ko bi moral ponudnik plačilnih storitev odgovoriti na pritožbo. Države članice bi morale zagotoviti, da imajo subjekti ARS zadostne zmogljivosti za sodelovanje pri ustreznem in učinkovitem čezmejnem sodelovanju na področju sporov, povezanih s pravicami in obveznostmi na podlagi te direktive.

- (99) Zagotoviti je treba učinkovito uresničevanje določb nacionalnega prava, sprejetega na podlagi te direktive. Zato bi bilo treba vzpostaviti ustrezne postopke, s katerimi bo mogoče obravnavati pritožbe proti ponudnikom plačilnih storitev, ki ne izpolnjujejo navedenih določb, in po potrebi zagotoviti določitev učinkovitih, sorazmernih in odvračalnih kazni. Za učinkovito zagotavljanje skladnosti s to direktivo bi morale države članice imenovati pristojne organe, ki izpolnjujejo pogoje iz Uredbe (ES) št. 1093/2010 in delujejo neodvisno od ponudnikov plačilnih storitev. Zaradi preglednosti bi morale države članice Komisijo obvestiti o organih, ki so jih imenovali, in jasno opisati njihove dolžnosti na podlagi te direktive.
- (100) Brez poseganja v pravico do sprožitve postopkov na sodišču zaradi zagotavljanja skladnosti s to direktivo bi morale države članice tudi zagotoviti, da so pristojnim organom podeljena potrebna pooblastila, vključno s pooblastilom nalaganja kazni, kadar ponudnik plačilnih storitev ne upošteva pravic in obveznosti iz te direktive, zlasti če obstaja nevarnost ponovitve ali drugačna skrb glede skupnih interesov potrošnikov.
- (101) Pomembno je, da so potrošniki jasno in razumljivo obveščeni o svojih pravicah in obveznostih v skladu s to direktivo. Komisija bi morala torej pripraviti brošuro o teh pravicah in obveznostih.
- (102) Ta direktiva ne posega v določbe nacionalne zakonodaje v zvezi s posledicami glede odgovornosti za nepravilnosti pri izražanju v izjavi ali njenem posredovanju.
- (103) Ta direktiva ne bi smela posegati v določbe v zvezi z obravnavo DDV za plačilne storitve iz Direktive Sveta 2006/112/ES ⁽²⁾.
- (104) Kadar so v tej direktivi sklici na zneske v eurih, se za države članice, katerih valuta ni euro, ti zneski nanašajo na enakovreden znesek v nacionalni valuti, kot ga določi ta država članica.
- (105) Zaradi pravne varnosti je primerno, da se sprejmejo prehodne ureditve, v skladu s katerimi lahko osebe, ki so začele opravljati dejavnosti plačilnih institucij v skladu z nacionalnim pravom za prenos Direktive 2007/64/ES pred začetkom veljavnosti te direktive, v določenem obdobju še naprej opravljajo navedene dejavnosti v zadevnih državah članicah.
- (106) V skladu s členom 290 Pogodbe o delovanju Evropske unije bi se moralo na Komisijo prenesti pooblastilo za sprejetje aktov v zvezi s prilagoditvijo sklicevanja na Priporočilo 2003/361/ES, če se to priporočilo spremeni, in v zvezi s posodobitvijo povprečnega zneska plačilnih transakcij, ki jih izvrši ponudnik plačilnih storitev, ki se uporablja kot mejni znesek za države članice, v katerih se uporablja možnost izjeme od (delov) zahtev za izdajo dovoljenja za manjše plačilne institucije, da se upošteva inflacija. Zlasti je pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu ustrezno posvetuje, vključno na ravni strokovnjakov. Komisija bi morala pri pripravi in oblikovanju delegiranih aktov zagotoviti, da se zadevni dokumenti posredujejo Evropskemu parlamentu in Svetu sočasno, pravočasno in na ustrezen način.

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbeno obligacijska razmerja (Rim I) (UL L 177, 4.7.2008, str. 6).

⁽²⁾ Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, 11.12.2006, str. 1).

- (107) Zaradi zagotavljanja dosledne uporabe te direktive bi morala imeti Komisija možnost, da se zanese na strokovno znanje in podporo EBA, ki bi moral imeti nalogo, da pripravi smernice in osnutke regulativnih tehničnih standardov o varnostnih vidikih pri plačilnih storitvah, zlasti v zvezi z močno avtentikacijo strank, ter o sodelovanju med državami članicami v okviru opravljanja storitev in ustanavljanja plačilnih institucij, ki so pridobile dovoljenje, v drugih državah članicah. Komisija bi morala imeti pooblastila za sprejetje navedenih osnutkov regulativnih tehničnih standardov. Te posebne naloge so v celoti v skladu z vlogo in pristojnostmi EBA, kot so določene v Uredbi (EU) št. 1093/2010.
- (108) EBA bi moral pri pripravi smernic, osnutkov regulativnih tehničnih standardov in osnutkov izvedbenih tehničnih standardov na podlagi te direktive in v skladu z Uredbo (EU) št. 1093/2010 zagotoviti, da se posvetuje z vsemi zadevnimi deležniki, tudi na trgu plačilnih storitev, in tako upošteva vse zadevne interese. Če je to potrebno zaradi ustrezne uravnoteženosti mnenj, bi si moral EBA posebej prizadevati, da pridobi mnenja zadevnih nebančnih akterjev.
- (109) Ker cilja te direktive, in sicer nadaljnje integracije notranjega trga plačilnih storitev, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, saj zahteva harmonizacijo številnih različnih pravil, ki trenutno obstajajo v pravnih sistemih različnih držav članic, temveč se zaradi obsega in učinkov lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.
- (110) V skladu s skupno politično izjavo z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložitvenih dokumentih ⁽¹⁾ se države članice zavezujejo, da bodo v upravičenih primerih obvestilu o ukrepih za prenos priložile en ali več dokumentov, v katerih se pojasni razmerje med sestavnimi elementi direktive in ustrežajočimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takih dokumentov v primeru te direktive upravičeno.
- (111) Opravljeno je bilo posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov v skladu s členom 28(2) Uredbe (ES) št. 45/2001, ki je svoje mnenje podal 5. decembra 2013 ⁽²⁾.
- (112) Direktive 2002/65/ES, 2009/110/ES in 2013/36/EU ter Uredbo (EU) št. 1093/2010 bi bilo treba ustrezno spremeniti.
- (113) Zaradi števila sprememb, ki jih je treba vnesti v Direktivo 2007/64/ES, jo je primerno razveljaviti in nadomestiti –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

NASLOV I

PREDMET UREJANJA, PODROČJE UPORABE IN OPREDELITEV POJMOV

Člen 1

Predmet urejanja

1. Ta direktiva določa pravila, v skladu s katerimi države članice razlikujejo naslednje kategorije ponudnikov plačilnih storitev:

⁽¹⁾ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

⁽²⁾ UL C 38, 8.2.2014, str. 14.

- (a) kreditne institucije, kakor so opredeljene v točki (1) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, vključno s podružnicami teh institucij v smislu točke (17) člena 4(1) navedene uredbe, kadar se takšne podružnice nahajajo v Uniji, ne glede na to ali je glavni sedež teh podružnic v Uniji ali pa je v skladu s členom 47 Direktive 2013/36/EU in nacionalnim pravom zunaj Unije;
- (b) institucije za izdajo elektronskega denarja v smislu točke (1) člena 2 Direktive 2009/110/ES, vključno s podružnicami teh institucij, v skladu s členom 8 navedene direktive in nacionalnim pravom, kadar se takšne podružnice nahajajo v Uniji, njihov glavni sedež pa je zunaj Unije, v kolikor so plačilne storitve, ki jih opravljajo te podružnice, povezane z izdajo elektronskega denarja;
- (c) poštne institucije, ki imajo na podlagi nacionalnega prava pravico opravljati plačilne storitve;
- (d) plačilne institucije;
- (e) ECB in nacionalne centralne banke, kadar ne delujejo kot monetarni organ ali drugi javni organi;
- (f) države članice ali njihovi regionalni ali lokalni organi, kadar ne delujejo kot javni organi.

2. Ta direktiva določa tudi pravila glede:

- (a) preglednosti pogojev in zahteve o informacijah v zvezi s plačilnimi storitvami ter
- (b) pravic in obveznosti uporabnikov plačilnih storitev ter ponudnikov plačilnih storitev v zvezi z opravljanjem plačilnih storitev kot redne zaposlitve ali poslovne dejavnosti.

Člen 2

Področje uporabe

1. Ta direktiva se uporablja za plačilne storitve, ki se opravljajo v Uniji.
2. Naslova III in IV se uporabljata za plačilne transakcije v valuti države članice, kadar se tako ponudnik plačilnih storitev plačnika kot ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila, ali edini ponudnik plačilnih storitev v okviru plačilne transakcije, nahajajo v Uniji.
3. Naslov III, razen točke (b) člena 45(1), točke (e) člena 52(2) in točke (a) člena 56, ter naslov IV, razen členov 81 do 86, se uporabljata za plačilne transakcije v valuti, ki ni valuta države članice, kadar se tako ponudnik plačilnih storitev plačnika kot ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila ali edini ponudnik plačilnih storitev v okviru plačilne transakcije nahajajo v Uniji, in sicer v zvezi s tistimi deli plačilne transakcije, ki se izvršijo v Uniji.
4. Naslov III, razen točke (b) člena 45(1), točke (e) člena 52(2), točke (g) člena 52(5) in točke (a) člena 56, ter naslov IV, razen člena 62(2) in (4), členov 76, 77, 81, 83(1), 89 in 92, se uporabljata za plačilne transakcije v vseh valutah, kadar se le eden od ponudnikov plačilnih storitev nahaja v Uniji, in sicer v zvezi s tistimi deli plačilne transakcije, ki se izvršijo v Uniji.
5. Države članice lahko izvzamejo institucije iz točk (4) do (23) člena 2(5) Direktive 2013/36/EU od uporabe vseh ali nekaterih določb iz te direktive..

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

Člen 3

Izvzetja

Ta direktiva se ne uporablja za:

- (a) plačilne transakcije, izvršene izključno v gotovini neposredno od plačnika do prejemnika plačila in brez posredovanja posrednika;
- (b) plačilne transakcije od plačnika do prejemnika plačila s posredovanjem zastopnika, ki je s pogodbo pooblaščen, da se pogaja ali dogovori o prodaji ali nakupu blaga oziroma storitev le v imenu plačnika ali le v imenu prejemnika plačila;
- (c) poklicni fizični prevoz bankovcev in kovancev, vključno z njihovim zbiranjem, obdelavo in dostavo;
- (d) plačilne transakcije nepoklicnega zbiranja in dostave gotovine v okviru nepridobitne ali dobrodelne dejavnosti;
- (e) storitve, s katerimi prejemnik plačila posreduje plačniku gotovino kot del plačilne transakcije na izrecno zahtevo uporabnika plačilnih storitev tik pred izvršitvijo plačilne transakcije v obliki plačila za nakup blaga ali storitev;
- (f) dejavnosti menjave valute „gotovina za gotovino“, pri čemer se sredstva ne hranijo na plačilnem računu;
- (g) plačilne transakcije na podlagi enega od naslednjih dokumentov, ki so izdani na ponudnika plačilnih storitev, z namenom dati sredstva na razpolago prejemniku plačila:
 - (i) papirnih čekov, ki jih ureja Ženevska konvencija z dne 19. marca 1931, ki zagotavlja enotne zakone za čeke;
 - (ii) papirnih čekov, podobnih tistim iz točke (i), ki jih ureja zakonodaja držav članic, ki niso članice Ženevske konvencije z dne 19. marca 1931, ki zagotavlja enotne zakone za čeke;
 - (iii) papirnih menic in zadolžnic v skladu z Ženevsko konvencijo z dne 7. junija 1930, ki zagotavlja enotne zakone o menicah in zadolžnicah;
 - (iv) papirnih menic in zadolžnic, podobnih tistim iz točke (iii), ki jih ureja zakonodaja držav članic, ki niso članice Ženevske konvencije z dne 7. junija 1930, ki zagotavlja enotne zakone za menice in zadolžnice;
 - (v) papirnih potrdil;
 - (vi) papirnih potovalnih čekov;
 - (vii) papirnih poštnih nakaznic, kot jih je opredelila Svetovna poštna zveza;
- (h) plačilne transakcije, izvršene v okviru plačilnega sistema ali sistema poravnave vrednostnih papirjev med posredniki za poravnavo, centralnimi nasprotnimi strankami, klirinškimi hišami in/ali centralnimi bankami in drugimi udeleženci v sistemu ter ponudniki plačilnih storitev, brez poseganja v člen 35;

- (i) plačilne transakcije v zvezi s servisiranjem vrednostnih papirjev, vključno z dividendami, delitvami prihodkov ali drugimi delitvami, ali odkupom oziroma prodajo, ki jih izvedejo osebe iz točke (h) ali investicijske družbe, kreditne institucije, kolektivna naložbena podjetja ali družbe za upravljanje premoženja, ki opravljajo investicijske storitve, in vsi drugi subjekti, ki lahko hranijo finančne instrumente;
 - (j) storitve, ki jih ponujajo ponudniki tehničnih storitev, ki podpirajo opravljanje plačilnih storitev, ne da bi v katerem koli trenutku imeli v lasti sredstva, ki se prenašajo, vključno z obdelavo in shranjevanjem podatkov, storitvami za varovanje zaupanja in zasebnosti, avtentikacijo podatkov in subjektov, zagotavljanjem informacijske tehnologije (IT) in komunikacijske mreže, zagotavljanjem in vzdrževanjem terminalov in naprav, ki se uporabljajo za plačilne storitve, razen storitve odreditve plačil in storitve zagotavljanja informacij o računih;
 - (k) storitve, ki temeljijo na posebnih plačilnih instrumentih, katerih načini uporabe so omejeni in ki izpolnjujejo enega od naslednjih pogojev:
 - (i) instrumenti, ki imetniku omogočajo nakup blaga ali storitev le v prostorih izdajatelja ali v okviru omejene mreže ponudnikov storitev na podlagi neposrednega poslovnega sporazuma s poklicnim izdajateljem;
 - (ii) instrumenti, ki jih je mogoče uporabljati le za nakup zelo omejenega izbora blaga ali storitev;
 - (iii) instrumenti, veljavni le v eni državi članici, ki se zagotavljajo na zahtevo podjetja ali organa javnega sektorja in jih ureja nacionalni ali regionalni javni organ za posebne socialne ali davčne namene za nakup posebnega blaga ali storitev od ponudnikov, ki so sklenili poslovni dogovor z izdajateljem;
 - (l) plačilne transakcije, ki jih ponudnik elektronskih komunikacijskih omrežij ali storitev zagotavlja poleg elektronskih komunikacijskih storitev za naročnika omrežja ali storitve:
 - (i) za nakup digitalne vsebine in glasovnih storitev, ne glede na napravo, uporabljeno za nakup ali uporabo digitalne vsebine, in zaračunan na ustreznem računu, ali
 - (ii) opravljene z elektronsko napravo ali prek nje in zaračunane na ustreznem računu v okviru dobrodelne dejavnosti ali za nakup kart;
- če vrednost posamezne plačilne transakcije iz navedenih točk (i) in (ii) ne presega 50 EUR in:
- skupna vrednost plačilnih transakcij za posameznega naročnika ne presega 300 EUR na mesec ali
 - kadar naročnik predhodno financira svoj račun pri ponudniku elektronskih komunikacijskih omrežij ali storitev, skupna vrednost plačilnih transakcij ne presega 300 EUR na mesec;
- (m) plačilne transakcije, izvršene med ponudniki plačilnih storitev, njihovimi zastopniki ali podružnicami za njihov račun;
 - (n) plačilne transakcije in sorodne storitve med nadrejeno in podrejeno družbo ali med podrejenimi družbami iste nadrejene družbe, brez vmesnega posredovanja ponudnika plačilnih storitev, ki ni družba iz iste skupine;
 - (o) storitve dviga gotovine na bankomatih, ki jih zagotavljajo ponudniki, ki delujejo v imenu enega ali več izdajateljev kartic, pri čemer ti ponudniki nimajo sklenjene okvirne pogodbe s stranko, ki dviguje denar s plačilnega računa, pod pogojem, da ti ponudniki ne opravljajo drugih plačilnih storitev iz Priloge I. Ne glede na to se stranki zagotovijo informacije o morebitnih provizijah za dviganje gotovine iz členov 45, 48, 49 in 59 pred dvigom gotovine, pa tudi na potrdilu o prejemu gotovine ob koncu transakcije po dvigu.

Člen 4

Opredeleitev pojmov

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

1. „matična država članica“ pomeni eno od naslednjega:
 - (a) državo članico, v kateri je registrirani sedež ponudnika plačilnih storitev, ali
 - (b) če ponudnik plačilnih storitev v skladu z nacionalnim pravom nima registriranega sedeža, državo članico, kjer je njegov glavni sedež;
2. „država članica gostiteljica“ pomeni katero koli državo članico, razen matične države članice, v kateri ima ponudnik plačilnih storitev zastopnika ali podružnico ali opravlja plačilne storitve;
3. „plačilna storitev“ pomeni poslovno dejavnost, opredeljeno v Prilogi I;
4. „plačilna institucija“ pomeni pravno osebo, ki je v skladu s členom 11 pridobila dovoljenje za opravljanje in izvrševanje plačilnih storitev po vsej Uniji;
5. „plačilna transakcija“ pomeni dejanje pologa, prenosa ali dviga sredstev, ki ga odredi plačnik ali v njegovem imenu prejemnik plačila neodvisno od osnovnih obveznosti med plačnikom in prejemnikom plačila;
6. „plačilna transakcija na daljavo“ pomeni plačilno transakcijo, ki se odredi prek spleta ali naprave, ki se lahko uporablja za komuniciranje na daljavo;
7. „plačilni sistem“ pomeni sistem za prenos sredstev s formalnimi in standardiziranimi dogovori ter skupnimi pravili za obdelavo, kliring in/ali poravnavo plačilnih transakcij;
8. „plačnik“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki je imetnik plačilnega računa in odobri plačilni nalog v breme navedenega plačilnega računa, ali, če plačilni račun ne obstaja, fizično ali pravno osebo, ki izda plačilni nalog;
9. „prejemnik plačila“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki je predvideni prejemnik sredstev, ki so predmet plačilne transakcije;
10. „uporabnik plačilnih storitev“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki uporablja plačilne storitve kot plačnik ali prejemnik plačila ali oboje;
11. „ponudnik plačilnih storitev“ pomeni subjekt iz člena 1(1) fizično ali pravno ali osebo, ki ji je bila odobrena izjema na podlagi člena 32 ali 33;
12. „plačilni račun“ pomeni račun, voden v imenu enega ali več uporabnikov plačilnih storitev, ki se uporablja za izvrševanje plačilnih transakcij;
13. „plačilni nalog“ pomeni navodilo plačnika ali prejemnika plačila svojemu ponudniku plačilnih storitev, s katerim zahteva izvršitev plačilne transakcije;
14. „plačilni instrument“ pomeni osebno napravo oziroma naprave in/ali niz postopkov, ki so dogovorjeni med uporabnikom plačilnih storitev in ponudnikom plačilnih storitev, ki se uporablja za odreditev plačilnega naloga;

15. „storitev odreditve plačil“ pomeni storitev za odreditev plačilnega naloga na zahtevo uporabnika plačilnih storitev v zvezi s plačilnim računom, odprtem pri drugem ponudniku plačilnih storitev;
16. „storitev zagotavljanja informacij o računih“ pomeni spletno storitev za zagotavljanje konsolidiranih informacij o enem ali več plačilnih računih, ki jih ima uporabnik plačilnih storitev pri drugem ponudniku plačilnih storitev ali pri več kot enem ponudniku plačilnih storitev;
17. „ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun“ pomeni ponudnika plačilnih storitev, ki zagotavlja in vodi plačilni račun za plačnika;
18. „ponudnik storitev odreditve plačil“ pomeni ponudnika plačilnih storitev, ki opravlja poslovne dejavnosti iz točke (7) Priloge I;
19. „ponudnik storitev zagotavljanja informacij o računih“ pomeni ponudnika plačilnih storitev, ki opravlja poslovne dejavnosti iz točke (8) Priloge I;
20. „potrošnik“ pomeni fizično osebo, ki pri pogodbah o plačilnih storitvah iz te direktive deluje zunaj področja svoje trgovske, poslovne ali poklicne dejavnosti;
21. „okvirna pogodba“ pomeni pogodbo o plačilnih storitvah, ki ureja izvršitev enkratne plačilne transakcije ali več zaporednih plačilnih transakcij v prihodnosti ter lahko vsebuje obveznost in pogoje za odprtje plačilnega računa;
22. „denarno nakazilo“ pomeni plačilno storitev, pri kateri se sredstva prejmejo od plačnika brez odprtja plačilnega računa v imenu plačnika ali prejemnika plačila, izključno zato, da se prenese ustrezen znesek prejemniku plačila ali drugemu ponudniku plačilnih storitev, ki deluje v imenu prejemnika plačila, in/ali kadar se taka sredstva prejmejo v imenu prejemnika plačila in se mu dajo na voljo;
23. „direktna obremenitev“ pomeni plačilno storitev za obremenitev plačilnega računa plačnika, pri kateri plačilno transakcijo odredi prejemnik plačila na podlagi soglasja, ki ga plačnik da bodisi prejemniku plačila bodisi ponudniku plačilnih storitev prejemnika plačila ali svojemu ponudniku plačilnih storitev;
24. „kreditno plačilo“ pomeni plačilno storitev v dobro plačilnega računa prejemnika plačila na podlagi plačilne transakcije ali vrste plačilnih transakcij s plačilnega računa plačnika, ki jo na podlagi navodila plačnika opravi ponudnik plačilnih storitev, ki vodi njegov plačilni račun;
25. „denarna sredstva“ pomeni bankovce in kovance, knjižni denar ali elektronski denar, kakor je opredeljen v točki 2 člena 2 Direktive 2009/110/ES;
26. „datum valute“ pomeni referenčni čas, ki ga uporablja ponudnik plačilnih storitev za izračun obresti na sredstva, knjižena v breme ali v dobro plačilnega računa;
27. „referenčni menjalni tečaj“ pomeni menjalni tečaj, ki se uporablja kot osnova za izračun kakršne koli menjave valut in ga da na voljo ponudnik plačilnih storitev ali prihaja iz javno dostopnega vira;
28. „referenčna obrestna mera“ pomeni obrestno mero, ki je osnova za izračun obresti, ki se uporabljajo, in prihaja iz javno dostopnega vira, ki ga lahko preverita obe stranki pogodbe o plačilnih storitvah;
29. „avtentikacija“ pomeni postopek, ki ponudniku plačilnih storitev omogoča, da preveri istovetnost uporabnika plačilnih storitev ali upravičenost uporabe določenega plačilnega instrumenta, vključno z uporabo uporabnikovih osebnih varnostnih elementov;

30. „močna avtentikacija strank“ pomeni avtentikacijo z uporabo dveh ali več elementov, ki spadajo v kategorijo znanja (nekaj, kar ve samo uporabnik), lastništva (nekaj, kar je v izključni lasti uporabnika) in inherence (nekaj, kar uporabnik je), ki so med seboj neodvisni, kar pomeni, da kršitev enega elementa ne zmanjšuje zanesljivosti drugih, in so zasnovani na tak način, da varujejo zaupnost podatkov, ki se preverjajo;
31. „osebni varnostni elementi“ pomeni personalizirane značilnosti, ki jih uporabniku plačilnih storitev zagotovi ponudnik plačilnih storitev za namene avtentikacije;
32. „občutljivi plačilni podatki“ pomeni podatke, vključno z osebnimi varnostnimi elementi, ki se lahko uporabijo za goljufijo. V okviru dejavnosti ponudnikov storitev odreditve plačil in ponudnikov storitev zagotavljanja informacij o računih ime imetnika računa in številka računa ne predstavljata občutljivih plačilnih podatkov;
33. „enolična identifikacijska oznaka“ pomeni kombinacijo črk, števil ali simbolov, ki jo ponudnik plačilnih storitev določi uporabniku plačilnih storitev in jo mora uporabnik plačilnih storitev navesti za nedvoumno identifikacijo drugega uporabnika plačilnih storitev in/ali plačilnega računa navedenega drugega uporabnika plačilnih storitev pri plačilni transakciji;
34. „sredstvo za komuniciranje na daljavo“ pomeni način, ki se lahko brez sočasne fizične navzočnosti ponudnika in uporabnika plačilnih storitev uporablja za sklepanje pogodb o plačilnih storitvah;
35. „trajni nosilec podatkov“ pomeni vsak instrument, ki uporabniku plačilnih storitev omogoča, da njemu osebno namenjene informacije shrani tako, da so mu dostopne za prihodnje potrebe za obdobje, ki je potrebno za namene informacij, in ki omogoča nespremenjeno reprodukcijo shranjenih informacij;
36. „mikropodjetje“ pomeni podjetje, ki je ob sklenitvi pogodbe o plačilnih storitvah podjetje, kot je opredeljeno v členu 1 ter členu 2(1) in (3) Priloge k Priporočilu 2003/361/ES ⁽¹⁾;
37. „delovni dan“ pomeni dan, na katerega zadevni ponudnik plačilnih storitev plačnika ali ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila, ki sodeluje pri izvršitvi plačilne transakcije, posluje tako, kakor se zahteva za izvršitev plačilne transakcije;
38. „zastopnik“ pomeni fizično ali pravno osebo, ki v imenu plačilne institucije opravlja plačilne storitve;
39. „podružnica“ pomeni poslovno enoto, ki ni glavni sedež, je pa del plačilne institucije in ni pravna oseba ter neposredno izvaja nekatere ali vse transakcije, ki so del poslovanja plačilne institucije; vse poslovne enote skupaj, ki jih v isti državi članici ustanovi plačilna institucija z glavnim sedežem v drugi državi članici;
40. „skupina“ pomeni skupino podjetij, ki so medsebojno povezana, kakor je navedeno v členu 22(1), (2) ali (7) Direktive 2013/34/EU, ali podjetij, kakor so opredeljena v členih 4, 5, 6 in 7 Delegirane uredbe Komisije (EU) št. 241/2014 ⁽²⁾, ki so medsebojno povezana, kakor je navedeno v členu 10(1) ali v členu 113(6) ali (7) Uredbe (EU) št. 575/2013;
41. „elektronsko komunikacijsko omrežje“ pomeni omrežje, kakor je opredeljeno v točki (a) člena 2 Direktive 2002/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾;
42. „elektronska komunikacijska storitev“ pomeni storitev, kakor je opredeljena v točki (c) člena 2 Direktive 2002/21/ES;

⁽¹⁾ Priporočilo Komisije z dne 6. maja 2003 o opredelitvi mikro, malih in srednjih podjetij (UL L 124, 20.5.2003, str. 36).

⁽²⁾ Delegirana uredba Komisije (EU) št. 241/2014 z dne 7. januarja 2014 o dopolnitvi Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z regulativnimi tehničnimi standardi glede kapitalskih zahtev za institucije (UL L 74, 14.3.2014, str. 8).

⁽³⁾ Direktiva 2002/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (okvirna direktiva) (UL L 108, 24.4.2002, str. 33).

43. „digitalna vsebina“ pomeni blago ali storitve, ki se proizvedejo in dobavijo v digitalni obliki, katere uporaba ali poraba je omejena na tehnično napravo in ki nikakor ne vključuje uporabe ali porabe fizičnega blaga in storitev;
44. „pridobivanje plačilnih transakcij“ pomeni plačilno storitev, ki jo zagotavlja ponudnik plačilnih storitev, ki posluje s prejemnikom plačila ter sprejema in obdeluje plačilne transakcije, s katerimi se sredstva prenesejo na prejemnika plačila;
45. „izdaja plačilnih instrumentov“ pomeni plačilno storitev, pri kateri ponudnik plačilnih storitev posluje s plačnikom ter mu zagotavlja plačilni instrument za odreditev in obdelavo plačnikovih plačilnih transakcij;
46. „kapital“ pomeni kapital, kakor je opredeljen v točki 118 člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, kjer je najmanj 75 % temeljnega kapitala v obliki navadnega lastniškega temeljnega kapitala iz člena 50 navedene uredbe, dodatni kapital pa je enak ali manjši od tretjine temeljnega kapitala;
47. „plačilna blagovna znamka“ pomeni vsako stvarno ali digitalno ime, izraz, znak, simbol oziroma njihovo kombinacijo, ki lahko označuje, v okviru katere kartične sheme se izvajajo kartične plačilne transakcije.
48. „povezovanje blagovnih znamk“ pomeni vključitev dveh ali več plačilnih blagovnih znamk ali plačilnih aplikacij iste plačilne blagovne znamke v isti plačilni instrument;

NASLOV II

PONUĐNIKI PLAČILNIH STORITEV

POGLAVJE 1

Plačilne institucije

Oddelek 1

Splošna pravila

Člen 5

Vloga za izdajo dovoljenja

1. Za pridobitev dovoljenja za opravljanje storitev plačilne institucije se pristojnim organom matične države članice predloži vloga skupaj s:
 - (a) programom poslovanja, v katerem so zlasti opredeljene vrste predvidenih plačilnih storitev;
 - (b) poslovnim načrtom, vključno z izračunom predvidenega proračuna za prva tri poslovna leta, ki dokazuje, da je vložnik sposoben uporabljati ustrezne in sorazmerne sisteme, vire sredstev in postopke za zanesljivo poslovanje;
 - (c) dokazilom, da ima plačilna institucija zahtevani ustanovni kapital iz člena 7;
 - (d) za plačilne institucije iz člena 10(1), opisom ukrepov za varovanje denarnih sredstev uporabnikov plačilnih storitev v skladu s členom 10;
 - (e) opisom upravljalne ureditve vložnika in mehanizmov notranjih kontrol, vključno z administrativnimi in računovodskimi postopki ter postopki upravljanja tveganj, ki dokazujejo, da so ta administrativna ureditev ter mehanizmi in postopki nadzora sorazmerni, ustrezni, zanesljivi in zadostni;
 - (f) opisom postopka, vzpostavljenega za spremljanje in reševanje varnostnih incidentov in z varnostjo povezanih pritožb strank ter naknadno ukrepanje v zvezi z njimi, vključno z mehanizmom za poročanje o incidentih, v katerem so upoštevane obveznosti plačilne institucije glede obveščanja iz člena 96;

- (g) opisom postopka, vzpostavljenega za beleženje, spremljanje, sledenje in omejevanje dostopa do občutljivih plačilnih podatkov;
- (h) opisom ureditve za zagotavljanje neprekinjenega poslovanja, vključno z jasno opredelitvijo ključnih operacij, učinkovitih načrtov ravnanja v nepredvidljivih okoliščinah ter postopkom za redno preizkušanje in preverjanje ustreznosti in učinkovitosti takih načrtov;
- (i) opisom načel in opredelitev, ki se uporabljajo za zbiranje statističnih podatkov o uspešnosti, transakcijah in goljufigah;
- (j) dokumentom o varnostni strategiji, vključno s podrobno oceno tveganj v zvezi s plačilnimi storitvami ter opisom varnostnih ukrepov za nadzor nad tveganji in njihovo zmanjšanje, sprejetih za ustrezno zaščito uporabnikov plačilnih storitev pred ugotovljenimi tveganji, vključno z goljufigami ter nezakonito uporabo občutljivih in osebnih podatkov;
- (k) za plačilne institucije, za katere veljajo obveznosti v zvezi s pranjem denarja in financiranjem terorizma na podlagi Direktive (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ in Uredbe (EU) 2015/847 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾, opisom mehanizmov notranje kontrole, ki jih je vzpostavil vložnik zaradi izpolnjevanja navedenih obveznosti;
- (l) opisom vložnikove organizacijske strukture, vključno z opisom, kadar je to primerno, nameravane uporabe zastopnikov in podružnic ter nadzornih pregledov v njihovih prostorih in zunaj njih, ki se jih vložnik zaveže opraviti pri zastopnikih in podružnicah vsaj enkrat letno, kot tudi dogovorov o zunanjih izvajalcih, ter vložnikovega sodelovanja v nacionalnem ali mednarodnem plačilnem sistemu;
- (m) identiteto oseb, ki imajo pri vložniku neposredno ali posredno kvalificirane deleže v smislu točke (36) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, velikost njihovih deležev ter dokazilo o primernosti imetnikov deležev, pri čemer je treba zagotoviti varno in skrbno upravljanje plačilne institucije;
- (n) identiteto direktorjev in oseb, odgovornih za upravljanje plačilne institucije, ter, kadar je primerno, oseb, odgovornih za vodenje poslov plačilne institucije v zvezi s plačilnimi storitvami, ter dokazila, da imajo te osebe ugled ter ustrezno znanje in izkušnje pri opravljanju plačilnih storitev v skladu s predpisi matične države članice plačilne institucije;
- (o) kadar je primerno, navedbo zakonitih revizorjev in revizijskih podjetij, kakor so opredeljeni v Direktivi 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾;
- (p) pravnim statusom in ustanovnim aktom vložnika;
- (q) naslovom glavnega sedeža vložnika.

Za namene točk (d), (e), (f) in (l) prvega pododstavka vložnik zagotovi opis revizijskih postopkov in organizacijskih ureditev, ki jih je vzpostavil z namenom, da bi zagotovil vse razumne ukrepe za zavarovanje interesov svojih uporabnikov ter neprekinjeno in zanesljivo izvajanje plačilnih storitev.

⁽¹⁾ Direktiva (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES (UL L 141, 5.6.2015, str. 73).

⁽²⁾ Uredba (EU) 2015/847 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o informacijah, ki spremljajo prenose sredstev, in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1781/2006 (UL L 141, 5.6.2015, str. 1).

⁽³⁾ Direktiva 2006/43/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. maja 2006 o obveznih revizijah za letne in konsolidirane računovodske izkaze, spremembi direktiv Sveta 78/660/EGS in 83/349/EGS ter razveljavitvi Direktive Sveta 84/253/EGS (UL L 157, 9.6.2006, str. 87).

V opisu varnostnih ukrepov za nadzor nad tveganji in njihovo zmanjšanje iz točke (j) prvega pododstavka se navede, na kakšen način ti ukrepi zagotavljajo visoko raven tehnične varnost in varstva podatkov, med drugim za programsko opremo in informacijske sisteme, ki jih uporabljajo vložnik ali zunanji izvajalci, ki v celoti ali delno opravljajo dejavnosti zanj. Navedeni ukrepi vključujejo tudi varnostne ukrepe iz člena 95(1). V navedenih ukrepih se upoštevajo smernice EBA o varnostnih ukrepih iz člena 95(3), ko bodo pripravljene.

2. Države članice kot pogoj za pridobitev dovoljenja od podjetij, ki zaprosijo za dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev iz točke (7) Priloge I, zahtevajo sklenjeno zavarovanje poklicne odgovornosti, ki zajema ozemlja, na katerih ponujajo svoje storitve, ali drugo primerljivo jamstvo za kritje odgovornosti, ki bi zagotovilo kritje svoje odgovornosti iz členov 73, 89, 90 in 92.

3. Države članice kot pogoj za registracijo od podjetij, ki zaprosijo za registracijo za opravljanje plačilnih storitev iz točke (8) Priloge I zahtevajo sklenjeno zavarovanje poklicne odgovornosti, ki zajema ozemlja, na katerih ponujajo svoje storitve, ali drugo primerljivo jamstvo za kritje svoje odgovornosti do ponudnikov plačilnih storitev, ki vodijo račune, ali uporabnikov plačilnih storitev zaradi neodobrenega ali goljufivega dostopa do informacij o plačilnih računih oziroma neodobrene ali goljufive uporabe teh informacij.

4. EBA po posvetovanju z vsemi zadevnimi deležniki, tudi s tistimi na trgu plačilnih storitev, da bi tako upošteval vse zadevne interese, do 13. januarja 2017 za pristojne organe pripravi smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 glede meril za način določitve najnižjega denarnega zneska zavarovanja poklicne odgovornosti ali primerljivega jamstva iz odstavkov 2 in 3.

Pri pripravi smernic iz prvega pododstavka EBA upošteva naslednje:

(a) profil tveganja podjetja;

(b) ali podjetje opravlja druge plačilne storitve iz Priloge I ali opravlja druge dejavnosti;

(c) obseg dejavnosti:

(i) pri podjetjih, ki zaprosijo za dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev iz točke (7) Priloge I, vrednost transakcij, ki se odredijo;

(ii) pri podjetjih, ki zaprosijo za registracijo za opravljanje plačilnih storitev iz točke (8) Priloge I, število strank, ki uporabljajo storitve zagotavljanja informacij o računih;

(d) posebne značilnosti primerljivih jamstev in merila za njihovo uveljavljanje.

EBA te smernice redno pregleduje.

5. EBA po posvetovanju z vsemi zadevnimi deležniki, tudi s tistimi na trgu plačilnih storitev, da bi tako upošteval vse zadevne interese, do 13. julija 2017 pripravi smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 glede informacij, ki jih plačilne institucije v vlogi za izdajo dovoljenja predložijo pristojnim organom, vključno z zahtevami iz točk (a), (b), (c), (e) in (g) do (j) prvega pododstavka odstavka 1 tega člena.

EBA redno pregleduje navedene smernice, v vsakem primeru pa vsaj vsaka tri leta.

6. Ob upoštevanju izkušenj, pridobljenih pri uporabi smernic iz odstavka 5, kadar je to primerno, lahko EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih določi informacije, ki jih plačilne institucije v vlogi za izdajo dovoljenja predložijo pristojnim organom, vključno z zahtevami iz točk (a), (b), (c), (e) in (j) odstavka 1.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

7. Pristojni organi so v skladu z odstavkom 1 uradno obveščeni o informacijah iz odstavka 4.

Člen 6

Nadzor nad deleži

1. Vsaka fizična ali pravna oseba, ki sklene neposredno ali posredno pridobiti ali povečati kvalificirani delež v plačilni instituciji v smislu točke (36) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, s čimer bi njen delež kapitala ali delež glasovalnih pravic dosegel ali presegel 20 %, 30 % ali 50 % ali bi plačilna institucija postala njena podrejena družba, o svoji nameri vnaprej pisno obvesti pristojne organe navedene plačilne institucije. Enako velja za vsako fizično ali pravno osebo, ki sklene neposredno ali posredno prodati svoj kvalificirani delež ali ga zmanjšati, tako da bi se njen delež kapitala ali delež glasovalnih pravic zmanjšal pod 20 %, 30 % ali 50 % ali da bi plačilna institucija prenehala biti njena podrejena družba.

2. Predlagani pridobitelj kvalificiranega deleža pristojnemu organu predloži informacije, ki navajajo velikost nameravanega deleža in relevantne informacije v skladu s členom 23(4) Direktive 2013/36/EU.

3. Kadar obstaja možnost, da bi vpliv predlaganega pridobitelja iz odstavka 2 lahko škodil preudarnemu in skrbnemu upravljanju institucije, države članice od pristojnih organov zahtevajo, da izrazijo svoje nasprotovanje ali sprejmejo druge ustrezne ukrepe za odpravo te situacije. Med takšnimi ukrepi so lahko sodne odredbe, kazni proti direktorjem ali osebam, odgovornim za upravljanje, ali začasne prepovedi uveljavljanja glasovalnih pravic, ki izhajajo iz delnic v lasti delničarjev ali družbenikov zadevne plačilne institucije.

Podobni ukrepi se uporabljajo za fizične ali pravne osebe, ki ne izpolnjujejo obveznosti o predložitvi predhodnih informacij, kot je določeno v tem členu.

4. Če se delež pridobi kljub nasprotovanju pristojnih organov, države članice ne glede na morebitne druge kazni, ki bodo sprejete, zagotovijo možnost začasne prepovedi uveljavljanja ustreznih glasovalnih pravic, neveljavnost oddanih glasov ali možnost razveljavitve teh glasov.

Člen 7

Ustanovni kapital

Države članice od plačilnih institucij zahtevajo, da imajo v času izdaje dovoljenja ustanovni kapital, ki zajema eno ali več postavk iz člena 26(1)(a) do (e) Uredbe (EU) št. 575/2013, in sicer:

(a) kadar plačilna institucija opravlja le plačilne storitve iz točke (6) Priloge I, njen kapital nikoli ne sme biti manjši od 20 000 EUR;

(b) kadar plačilna institucija opravlja plačilne storitve iz točke (7) Priloge I, njen kapital nikoli ne sme biti manjši od 50 000 EUR;

- (c) kadar plačilna institucija opravlja katero koli plačilno storitev iz točk (1) do (5) Priloge I, njen kapital nikoli ne sme biti manjši od 125 000 EUR.

Člen 8

Kapital

1. Kapital plačilne institucije ne sme biti nižji od višjega zneska izmed zneskov ustanovnega kapitala iz člena 7 ali zneska kapitala izračunanega v skladu s členom 9.
2. Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe za preprečitev večkratne uporabe elementov, ki so sprejemljivi kot kapital, kadar plačilna institucija spada v isto skupino kot druga plačilna institucija, kreditna institucija, investicijska družba, družba za upravljanje premoženja ali zavarovalnica. Ta odstavek se uporablja tudi, kadar ima plačilna institucija hibridni značaj in opravlja dejavnosti, ki niso plačilne storitve.
3. Če so izpolnjeni pogoji iz člena 7 Uredbe (EU) št. 575/2013, državam članicam ali njihovim pristojnim organom ni treba uporabljati člena 9 te direktive za plačilne institucije, ki so v skladu z Direktivo 2013/36/EU vključene v konsolidirani nadzor nadrejene kreditne institucije.

Člen 9

Izračun kapitala

1. Ne glede na zahteve glede ustanovnega kapitala iz člena 7 države članice od plačilnih institucij, razen tistih, ki ponujajo le storitve iz točke (7) ali (8) Priloge I, ali iz obeh točk, zahtevajo, da imajo vedno kapital, izračunan na podlagi ene od naslednjih treh metod, ki jo v skladu z nacionalno zakonodajo določijo pristojni organi:

Metoda A

Kapital plačilne institucije mora znašati najmanj 10 % njenih stalnih splošnih stroškov iz preteklega leta. Pristojni organi lahko to zahtevo prilagodijo v primeru bistvene spremembe v poslovanju plačilne institucije glede na preteklo leto. Kadar plačilna institucija na dan izračuna posluje manj kot leto dni, mora njen kapital znašati najmanj 10 % višine ustreznih stalnih splošnih stroškov, predvidenih v njenem poslovnem načrtu, razen če pristojni organi zahtevajo prilagoditev tega načrta.

Metoda B

Kapital plačilne institucije mora biti enak najmanj vsoti naslednjih elementov, pomnoženi s faktorjem za uravnoteženje „k“, opredeljenim v odstavku 2, pri čemer obseg plačil predstavlja eno dvanajstino skupnega zneska plačilnih transakcij, ki jih je v preteklem letu izvršila plačilna institucija:

- (a) 4,0 % obsega plačil do 5 milijonov EUR,

in

- (b) 2,5 % obsega plačil od 5 milijonov EUR do 10 milijonov EUR,

in

- (c) 1 % obsega plačil od 10 milijonov EUR do 100 milijonov EUR,

in

(d) 0,5 % obsega plačil od 100 milijonov EUR do 250 milijonov EUR,

in

(e) 0,25 % obsega plačil nad 250 milijonov EUR.

Metoda C

Kapital plačilne institucije mora biti enak najmanj ustreznemu indikatorju, opredeljenemu v točki (a), pomnoženemu z množiteljem, opredeljenim v točki (b), in faktorjem za uravnoteženje „k“, opredeljenim v odstavku 2.

(a) Ustrezní indikator je enak vsoti:

(i) prihodkov od obresti;

(ii) odhodkov iz naslova obresti;

(iii) prejetih provizij in nadomestil ter

(iv) drugih poslovnih prihodkov.

Vsak element se vključi v vsoto s svojim pozitivnim ali negativnim predznakom. Za izračun ustreznega indikatorja se ne smejo upoštevati prihodki iz izrednih ali občasnih postavk. Ustrezní indikator se lahko zmanjša za odhodke iz naslova storitev, ki jih izvajajo tretje osebe, če stroški bremenijo podjetje, ki je predmet nadzora v skladu s to direktivo. Ustrezní indikator se izračuna na podlagi podatkov za dvanajstmesečno obdobje ob koncu preteklega poslovnega leta. Ustrezní indikator se izračuna za preteklo poslovno leto. Kapital, izračunan po metodi C, kljub temu ne sme biti nižji od 80 % povprečja ustreznega indikatorja za pretekla tri poslovna leta. Ko revidirani podatki niso na voljo, se lahko uporabijo poslovne ocene.

(b) Množitelj je enak:

(i) 10 % ustreznega indikatorja do 2,5 milijona EUR;

(ii) 8 % ustreznega indikatorja od 2,5 milijona EUR do 5 milijonov EUR;

(iii) 6 % ustreznega indikatorja od 5 milijona EUR do 25 milijonov EUR;

(iv) 3 % ustreznega indikatorja od 25 milijonov EUR do 50 milijonov EUR;

(v) 1,5 % ustreznega indikatorja nad 50 milijonov EUR.

2. Faktor za uravnoteženje „k“, ki se uporabi pri metodah B in C, je enak:

(a) 0,5 kadar plačilna institucija opravlja le plačilne storitve iz točke (6) Priloge I;

(b) 1 kadar plačilna institucija opravlja plačilne storitve iz katere koli od točk (1) do (5) Priloge I.

3. Pristojni organi lahko na podlagi ocene postopkov za upravljanje tveganj, podatkovnih zbirk o tveganju izgub in mehanizmov notranjega nadzora plačilne institucije od te plačilne institucije zahtevajo, da ima kapital, ki je do 20 % višji od zneska, izračunanega po metodi, izbrani v skladu z odstavkom 1, ali ji dovolijo, da ima kapital, ki je do 20 % nižji od zneska, izračunanega po metodi, izbrani v skladu z odstavkom 1.

Člen 10

Zahteve glede varstva denarnih sredstev

1. Države članice ali pristojni organi od plačilne institucije, ki opravlja plačilne storitve iz točk (1) do (6) Priloge I, zahtevajo, da zavaruje vsa denarna sredstva, ki jih prejme od uporabnikov plačilnih storitev oziroma prek drugega ponudnika plačilnih storitev za izvršitev plačilnih transakcij na enega od naslednjih načinov:

(a) denarna sredstva se nikoli ne smejo voditi skupaj s sredstvi fizične ali pravne osebe, ki ni uporabnik plačilnih storitev, v imenu katerega se sredstva vodijo, in se – kadar jih še vedno hrani plačilna institucija ter do izteka delovnega dne, ki sledi dnevu prejema sredstev, še niso bila prenesena prejemniku plačila ali drugemu ponudniku plačilnih storitev – položijo na poseben račun pri kreditni instituciji ali naložijo v varna, likvidna sredstva z nizkim tveganjem, kot jih opredelijo pristojni organi matične države članice, ter so v skladu z nacionalno zakonodajo v korist uporabnikov plačilnih storitev izvzeta iz zahtevkov drugih upnikov plačilne institucije, zlasti v primeru insolventnosti;

(b) sredstva so krita z zavarovalno pogodbo ali drugim primerljivim jamstvom, sklenjenim z zavarovalnico ali kreditno institucijo, ki ne spada v isto skupino kot plačilna institucija, in sicer za znesek, enakovreden tistemu, ki bi bil sicer ločen, če ga ne bi krila zavarovalna pogodba ali primerljivo jamstvo, izplačljivo v primeru, da plačilna institucija ne more izpolniti svojih finančnih obveznosti.

2. Kadar se od plačilne institucije zahteva, da zavaruje sredstva v skladu z odstavkom 1, in se del teh sredstev uporabi za prihodnje plačilne transakcije, ob tem pa se preostali znesek uporablja za storitve, ki niso plačilne storitve, tudi za ta del sredstev, prejetih za prihodnje plačilne transakcije, veljajo zahteve iz odstavka 1. Kadar se ta del spreminja ali ni vnaprej znan, države članice plačilnim institucijam omogočijo, da ta odstavek uporabljajo na podlagi reprezentativnega deleža, ki bo predvidoma uporabljen za plačilne storitve, če se lahko tak reprezentativni delež po mnenju pristojnih organov zadostno in zadovoljivo oceni na podlagi preteklih podatkov.

Člen 11

Izdaja dovoljenja

1. Države članice od podjetij, ki niso podjetja iz točk (a), (b), (c), (e) in (f) člena 1(1) ter niso fizične ali pravne osebe, ki jim je bila odobrena izjema na podlagi člena 32 ali 33, in nameravajo opravljati plačilne storitve, zahtevajo, da pred začetkom opravljanja plačilnih storitev pridobijo dovoljenje za poslovanje kot plačilna institucija. Dovoljenje se izda le pravnim osebam s sedežem v državi članici.

2. Pristojni organi izdajo dovoljenje, če informacije in dokazila, ki so priloženi zahtevi za izdajo dovoljenja, izpolnjujejo vse zahteve iz člena 5, in če je splošna ocena pristojnih organov po pregledu zahteve ugodna. Pred izdajo dovoljenja se lahko pristojni organi po potrebi posvetujejo z nacionalno centralno banko ali drugimi relevantnimi javnimi organi.

3. Plačilna institucija, ki mora imeti v skladu z nacionalnim pravom matične države članice registriran sedež, ima glavni sedež v isti državi članici kot registrirani sedež in tam opravlja vsaj del svojih plačilnih storitev.

4. Glede na potrebo po zagotovitvi preudarnega in skrbnega upravljanja plačilne institucije, pristojni organi dovoljenje izdajo le, če ima plačilna institucija stabilno ureditev upravljanja za svoje plačilne storitve, ki vključuje jasno organizacijsko strukturo z natančno opredeljeno, pregledno in dosledno delitvijo odgovornosti, učinkovitimi postopki za

ugotavljanje, upravljanje in spremljanje tveganj ter poročanje o tveganjih, ki jim je ali bi jim lahko bila izpostavljena, ter primerne mehanizme notranje kontrole, vključno z zanesljivimi administrativnimi in računovodskimi postopki; te ureditve, postopki in mehanizmi so izčrpani in v sorazmerju z naravo, obsegom in kompleksnostjo plačilnih storitev, ki jih opravlja plačilna institucija.

5. Kadar plačilna institucija poleg plačilnih storitev iz točk (1) do (7) Priloge I istočasno opravlja tudi druge poslovne dejavnosti, lahko pristojni organi zahtevajo ustanovitev ločenega subjekta za opravljanje dejavnosti plačilnih storitev, kadar dejavnosti plačilne institucije, ki niso plačilne storitve, škodujejo ali utegnejo škodovati bodisi finančni stabilnosti plačilne institucije bodisi zmožnosti pristojnih organov za spremljanje, kako plačilna institucija izpolnjuje svoje obveznosti, določene v tej direktivi.

6. Pristojni organi zavrnejo izdajo dovoljenja, če se jim delničarji ali družbeniki, ki so imetniki kvalificiranih deležev, z vidika zagotavljanja preudarnega in skrbnega upravljanja plačilne institucije ne zdijo primerni.

7. Kadar med plačilno institucijo in drugimi fizičnimi ali pravnimi osebami obstaja tesna povezanost, kakor je opredeljena v točki (38) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, pristojni organi izdajo dovoljenje le, če ta povezanost ne preprečuje učinkovitega izvajanja njihovih nadzornih funkcij.

8. Pristojni organi prav tako izdajo dovoljenje le, če zakoni in drugi predpisi v tretji državi, ki veljajo za eno ali več fizičnih ali pravnih oseb, s katerimi je plačilna institucija tesno povezana, ali težave pri izvrševanju navedenih zakonov in drugih predpisov ne preprečujejo učinkovitega izvajanja nadzornih funkcij pristojnih organov.

9. Dovoljenje velja v vseh državah članicah in zadevni plačilni instituciji omogoča opravljanje plačilnih storitev, za katere velja dovoljenje po vsej Uniji, na podlagi svobode opravljanja storitev ali na podlagi pravice do ustanavljanja.

Člen 12

Obvestilo o odločitvi

Pristojni organi v treh mesecih od prejema zahteve ali, če je zahteva nepopolna, od prejema vseh informacij, potrebnih za sprejetje odločitve, obvestijo vložnika, ali je dovoljenje izdano ali zavrnjeno. Pristojni organi zavrnitev zahteve obrazložijo.

Člen 13

Odvzem dovoljenja

1. Pristojni organi lahko plačilni instituciji odvzamejo izdano dovoljenje le, če institucija:

(a) v 12 mesecih dovoljenja ne uporabi, dovoljenje izrecno odkloni ali več kot šest mesecev ne posluje, če zadevna država članica ni določila, da dovoljenje v takih primerih preneha veljati;

(b) pridobi dovoljenje na podlagi neresničnih podatkov ali na kakršen koli drug nepravilen način;

(c) ne izpolnjuje več pogojev za izdajo dovoljenja ali ne obvesti pristojnega organa o večjih spremembah glede izpolnjevanja pogojev;

(d) bi z nadaljnjim opravljanjem plačilnih storitev ogrozila stabilnost plačilnega sistema ali zaupanje vanj; ali

- (e) zanjo velja eden od drugih primerov, za katere nacionalna zakonodaja predpisuje odvzem dovoljenja.
2. Pristojni organi vsak odvzem dovoljenja obrazložijo in o tem ustrezno obvestijo zadevne osebe.
 3. Pristojni organi objavijo odvzem dovoljenja, tudi v registrih iz členov 14 in 15.

Člen 14

Registracija v matični državi članici

1. Države članice vzpostavijo javni register, v katerega se vnese naslednje
 - (a) plačilne institucije, ki imajo dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev, in njihovi zastopniki;
 - (b) fizične in pravne osebe, ki jim je bila odobrena izjema na podlagi člena 32 ali 33, in njihovi zastopniki in
 - (c) institucije iz člena 2(5), ki so na podlagi nacionalnega prava upravičene opravljati plačilne storitve.

Podružnice plačilnih institucij se vnesejo v register matične države, če te podružnice opravljajo storitve v državi članici, ki ni njihova matična država članica.

2. V javnem registru so opredeljene plačilne storitve, za katere je bilo plačilni instituciji izdano dovoljenje ali za katere je fizična ali pravna oseba registrirana. Plačilne institucije, ki imajo dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev, so v registru navedene ločeno od fizičnih in pravnih oseb, za katere velja izjema na podlagi člena 32 ali 33. Register je na vpogled javnosti in dostopen prek spleta ter se redno posodablja.
3. Pristojni organi v javni register vnesejo vsak odvzem dovoljenja in vsak preklic izjeme, odobrene na podlagi člena 32 ali 33.
4. Pristojni organi uradno obvestijo EBA o razlogih za vsak odvzem dovoljenja in vsak preklic izjeme, odobrene na podlagi člena 32 ali 33.

Člen 15

Register EBA

1. EBA vzpostavi, upravlja in vodi elektronski centralni register, v katerem so informacije, ki mu jih uradno sporočijo pristojni organi v skladu z odstavkom 2. EBA je odgovoren za točno predstavitev teh informacij.

EBA zagotovi, da je register na njegovih spletnih straneh brezplačno na voljo javnosti ter omogoči enostaven dostop do informacij in enostavno iskanje teh informacij.

2. Pristojni organi EBA nemudoma uradno obvestijo o informacijah, ki se vnesejo v njihove javne registre, kakor je navedeno v členu 14 v jeziku, ki se običajno uporablja na področju financ.
3. Pristojni organi so odgovorni za točnost informacij, navedenih v odstavku 2, in redno posodabljanje teh informacij.

4. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, s katerimi določi tehnične zahteve za vzpostavitev, upravljanje in vodenje elektronskega centralnega registra ter dostop do informacij, ki jih vsebuje. Tehnične zahteve zagotovijo, da lahko informacije spremenita le pristojni organ in EBA.

EBA navedene osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 13. januarja 2018.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

5. EBA pripravi osnutke izvedbenih tehničnih standardov o podrobnostih in strukturi informacij, ki se uradno sporočajo na podlagi odstavka 1, vključno z enotno obliko in načinom, na katerega se zagotavljajo te informacije.

EBA navedene osnutke izvedbenih tehničnih standardov predloži Komisiji do 13. julija 2017.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje izvedbenih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členom 15 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 16

Ohranjanje dovoljenja

Kadar na točnost podatkov in dokazil, predloženih v skladu s členom 5, vpliva kakršna koli sprememba, plačilna institucija o tem nemudoma obvesti pristojne organe svoje matične države članice.

Člen 17

Računovodstvo in obvezna revizija

1. Za plačilne institucije se smiselno uporabljajo direktivi 86/635/EGS in 2013/34/EU ter Uredba (ES) št. 1606/2002 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.

2. Zakoniti revizorji ali revizijska podjetja v smislu Direktive 2006/43/ES revidirajo letne računovodske izkaze in konsolidirane računovodske izkaze plačilnih institucij, razen če so izvzete iz obveznosti revizije v skladu z Direktivo 2013/34/EU ter, če je primerno, Direktivo 86/635/EGS.

3. Države članice zaradi nadzora od plačilnih institucij zahtevajo, da predložijo ločene računovodske informacije o plačilnih storitvah in dejavnostih iz člena 18(1), ki so predmet revizorjevega poročila. Če je primerno, navedeno poročilo pripravijo zakoniti revizorji ali revizijsko podjetje.

4. Pri dejavnostih plačilnih storitev se za zakonite revizorje ali revizijska podjetja plačilnih institucij smiselno uporabljajo obveznosti, določene v členu 63 Direktive 2013/36/EU.

Člen 18

Dejavnosti

1. Poleg opravljanja plačilnih storitev imajo plačilne institucije pravico do opravljanja naslednjih dejavnosti:

(a) opravljanja operativnih in z njimi tesno povezanih pomožnih storitev, kot so zagotavljanje izvršitve plačilnih transakcij, storitve menjave valut, dejavnosti varovanja ter shranjevanje in obdelava podatkov;

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 1606/2002 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. julija 2002 o uporabi mednarodnih računovodskih standardov (UL L 243, 11.9.2002, str. 1).

- (b) upravljanja plačilnih sistemov, brez poseganja v člen 35;
- (c) poslovnih dejavnosti, ki niso plačilne storitve, ob upoštevanju veljavnega prava Unije in nacionalnega prava.
2. Kadar plačilne institucije opravljajo eno ali več plačilnih storitev, lahko vodijo samo plačilne račune, ki se uporabljajo izključno za plačilne transakcije.
3. Denarna sredstva, ki jih plačilne institucije prejmejo od uporabnikov plačilnih storitev zaradi opravljanja plačilnih storitev, ne predstavljajo vlog ali drugih vračljivih sredstev v smislu člena 9 Direktive 2013/36/EU ali elektronskega denarja, kakor je opredeljen v točki 2 člena 2 Direktive 2009/110/ES.
4. Plačilne institucije lahko odobrijo posojilo, ki se nanaša na plačilne storitve iz točke (4) ali (5) Priloge I, le če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
- (a) posojilo je pomožno in se odobri izključno v povezavi z izvršitvijo plačilne transakcije;
- (b) ne glede na nacionalne predpise o dajanju posojil prek kreditnih kartic se posojilo, odobreno v povezavi s plačilom in izvršeno v skladu s členom 11(9) in členom 28, odplača v kratkem roku, ki v nobenem primeru ne presega 12 mesecev;
- (c) takšno posojilo se ne odobri iz sredstev, ki so prejeta ali se hranijo z namenom izvršitve plačilne transakcije;
- (d) kapital plačilne institucije je za nadzorne organe vedno zadosten glede na skupni znesek odobrenega posojila.
5. Plačilne institucije ne opravljajo poslov sprejemanja vlog ali drugih vračljivih sredstev v smislu člena 9 Direktive 2013/36/EU.
6. Ta direktiva ne posega v Direktivo 2008/48/ES, drugo ustrezno pravo Unije ali nacionalne ukrepe o pogojih za odobritev posojil potrošnikom, ki s to direktivo niso harmonizirani, a so skladni s pravom Unije.

Oddelék 2

Druge zahteve

Člen 19

Uporaba zastopnikov, podružnic ali zunanjih izvajalcev

1. Kadar namerava plačilna institucija opravljati plačilne storitve prek zastopnika, pristojnim organom v matični državi članici sporoči naslednje informacije:
- (a) ime in naslov zastopnika;
- (b) opis mehanizmov notranje kontrole, ki jih bo uporabljal zastopnik zaradi izpolnjevanja obveznosti v zvezi s pranjem denarja in financiranjem terorizma v skladu z Direktivo (EU) 2015/849, ki se posodablja ob vsaki bistveni spremembi podatkov, ki se sporočijo v prvem uradnem obvestilu;
- (c) identiteto direktorjev in oseb, odgovornih za vodenje poslovanja zastopnika, ki se uporablja za opravljanje plačilnih storitev, in dokazila, da so zastopniki, ki niso ponudniki plačilnih storitev, sposobne in primerne osebe;
- (d) plačilne storitve plačilnih institucij, za katero bo deloval zastopnik, in

(e) edinstveno identifikacijsko kodo ali številko zastopnika, kadar je to primerno.

2. V dveh mesecih po prejemu informacij iz odstavka 1 pristojni organ matične države članice plačilni instituciji sporoči, ali je bil zastopnik vpisan v register iz člena 14. Zastopnik lahko začne opravljati plačilne storitve po vpisu v register.

3. Če pristojni organi dvomijo v pravilnost predloženih informacij, pred vpisom zastopnika v register sprejmejo dodatne ukrepe, s katerimi te informacije preverijo.

4. Če pristojni organi tudi po ukrepih preverjanja informacij, ki so jim bile predložene v skladu z odstavkom 1, niso prepričani, da so informacije pravilne, zavrnejo vpis zastopnika v register iz člena 14 in o tem nemudoma obvestijo plačilno institucijo.

5. Če želi plačilna institucija opravljati plačilne storitve v drugi državi članici prek zastopnika ali z ustanovitvijo podružnice, upošteva postopke iz člena 28.

6. Kadar namerava plačilna institucija za izvajanje operativnih nalog, povezanih z opravljanjem plačilnih storitev, uporabiti zunanje izvajalce, o tem obvesti pristojne organe svoje matične države članice.

Način uporabe zunanjih izvajalcev za izvajanje pomembnih operativnih nalog, vključno s sistemi IT, ne sme bistveno škodovati kakovosti notranje kontrole plačilne institucije in zmožnosti pristojnih organov, da nadzirajo in sledijo temu, kako plačilna institucija izpolnjuje svoje obveznosti iz te direktive.

Za namene drugega pododstavka se šteje, da je operativna naloga pomembna, če bi napaka pri njenem izvajanju ali njeno neizvajanje bistveno ogrozila neprekinjeno izpolnjevanje obveznosti v skladu z izdanim dovoljenjem, za katero je plačilna institucija zaprosila na podlagi tega naslova, ali drugih obveznosti plačilne institucije iz te direktive, njen finančni položaj oziroma zanesljivo ali neprekinjeno opravljanje plačilnih storitev. Države članice zagotovijo, da plačilne institucije, ki za izvajanje pomembnih operativnih nalog uporabljajo zunanje izvajalce, izpolnjujejo naslednje pogoje:

(a) prenos izvajanja teh nalog na zunanjega izvajalca ne povzroči prenosa odgovornosti višjega vodstva na zunanjega izvajalca;

(b) razmerje in obveznosti plačilne institucije do uporabnikov njenih plačilnih storitev v skladu s to direktivo se ne spremenijo;

(c) pogoji, ki jih mora izpolnjevati plačilna institucija za pridobitev in ohranitev dovoljenja v skladu s tem naslovom, niso ogroženi;

(d) nobeden od drugih pogojev, ki jih mora plačilna institucija izpolniti za pridobitev dovoljenja, ni odpravljen ali spremenjen.

7. Plačilne institucije zagotovijo, da zastopniki ali podružnice, ki delujejo v njihovem imenu, o tem obvestijo uporabnike plačilnih storitev.

8. Plačilne institucije nemudoma obvestijo pristojne organe svoje matične države članice o vseh spremembah glede uporabe zunanjih izvajalcev njihovih dejavnosti in v skladu s postopkom iz odstavkov 2, 3 in 4 zastopnikov, vključno z dodatnimi zastopniki.

*Člen 20***Odgovornost**

1. Države članice zagotovijo, da plačilne institucije, ki za opravljanje operativnih nalog uporabljajo tretje osebe, sprejmejo razumne ukrepe, s katerimi zagotovijo izpolnjevanje zahtev iz te direktive.
2. Države članice od plačilnih institucij zahtevajo, da ostanejo v celoti odgovorne za vsa dejanja svojih zaposlenih ter vseh zastopnikov, podružnic ali zunanjih izvajalcev.

*Člen 21***Vodenje evidenc**

Države članice od plačilnih institucij zahtevajo, da za namene tega naslova vsaj pet let vodijo vse ustrezne evidence, brez poseganja v Direktivo (EU) 2015/849 ali drugo zadevno pravo Unije.

O d d e l e k 3

Pristojni organi in nadzor*Člen 22***Imenovanje pristojnih organov**

1. Države članice za pristojne organe, odgovorne za izdajo dovoljenj in bonitetni nadzor plačilnih institucij, ki bodo opravljale naloge v skladu s tem naslovom, imenujejo javne organe ali organe, ki jih priznajo nacionalno pravo ali javni organi, ki so v skladu z nacionalnim pravom izrecno pooblaščen za to, vključno z nacionalnimi centralnimi bankami.

Pristojni organi zagotovijo neodvisnost od gospodarskih subjektov in se izogibajo navzkrižju interesov. Brez poseganja v prvi pododstavek plačilne institucije, kreditne institucije, institucije za izdajo elektronskega denarja ali poštne institucije za opravljanje storitev brezgotovinskega nakazovanja niso imenovane za pristojne organe.

Države članice o imenovanju ustrezno obvestijo Komisijo.

2. Države članice zagotovijo, da imajo pristojni organi, imenovani na podlagi odstavka 1, vsa potrebna pooblastila za opravljanje svojih nalog.
3. Države članice, na ozemlju katerih je za zadeve, na katere se nanaša ta naslov, pristojen več kot en organ, zagotovijo, da navedeni organi tesno sodelujejo, da lahko učinkovito opravljajo svoje naloge. Enako velja za primere, ko organi, pristojni za zadeve, na katere se nanaša ta naslov, niso organi, pristojni za nadzor kreditnih institucij.
4. Pristojni organi matične države članice so odgovorni za naloge pristojnih organov, imenovanih na podlagi odstavka 1.
5. Odstavek 1 ne pomeni, da morajo pristojni organi poleg nadzorovanja opravljanja plačilnih storitev in dejavnosti iz točke (a) člena 18(1) nadzorovati tudi druge poslovne dejavnosti plačilnih institucij.

*Člen 23***Nadzor**

1. Države članice zagotovijo, da je nadzor, ki ga pristojni organi izvajajo zaradi preverjanja stalnega upoštevanja tega naslova, sorazmeren, primeren in prilagojen tveganjem, ki so jim izpostavljene plačilne institucije.

Za preverjanje upoštevanja tega naslova lahko pristojni organi sprejmejo zlasti naslednje ukrepe:

- (a) zahtevajo, da plačilna institucija predloži vse informacije, ki so potrebne za spremljanje skladnosti, v katerih po potrebi navedejo namen zahteve in rok, do katerega je treba zagotoviti informacije;
- (b) opravljajo preglede poslovanja na kraju samem v plačilnih institucijah, pri vseh zastopnikih ali podružnicah, ki opravljajo plačilne storitve, za katere so odgovorne plačilne institucije, ali pri vseh zunanjih izvajalcih plačilnih storitev;
- (c) izdajajo priporočila, smernice ter, če je primerno, zavezujoče upravne ukrepe;
- (d) začasno prekličejo ali odvzamejo dovoljenje na podlagi člena 13.

2. Brez poseganja v postopke za odvzem dovoljenj in v določbe kazenskega prava države članice določijo, da lahko njihovi pristojni organi v zvezi s plačilnimi institucijami ali tistimi, ki dejansko obvladujejo poslovanje plačilnih institucij, ki kršijo zakone ali druge predpise o nadzoru ali opravljanju njihovih dejavnosti plačilnih storitev, sprejmejo ali jim naložijo kazni ali ukrepe, izrecno namenjene odpravi ugotovljenih kršitev ali vzrokov zanje.

3. Ne glede na zahteve iz člena 7, člena 8(1) in (2) ter člena 9 države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi sprejmejo ukrepe, opisane v odstavku 1 tega člena, da zagotovijo zadosten kapital za plačilne storitve, zlasti če dejavnosti plačilne institucije, ki niso plačilne storitve, škodijo ali utegnejo škoditi finančni stabilnosti plačilne institucije.

Člen 24

Poklicna skrivnost

1. Države članice zagotovijo, da vse osebe, ki delajo ali so delale za pristojne organe, ter strokovnjake, ki delujejo v imenu pristojnih organov, zavezuje dolžnost varovanja poklicne skrivnosti, brez poseganja v primere, ki spadajo v kazensko pravo.
2. Pri izmenjavi informacij v skladu s členom 26 se strogo uporablja načelo poklicne skrivnosti, da se zagotovi varstvo pravic posameznikov in podjetij.
3. Države članice lahko uporabljajo ta člen ob smiselnem upoštevanju členov 53 do 61 Direktive 2013/36/EU.

Člen 25

Pravica do sodnega varstva

1. Države članice zagotovijo, da se odločitve, ki jih pristojni organi sprejmejo v zvezi s plačilnimi institucijami na podlagi zakonov in drugih predpisov, sprejetih v skladu s to direktivo, lahko izpodbijajo pred sodišči.
2. Odstavek 1 se uporablja tudi v primerih opustitve ukrepanja.

Člen 26

Izmenjava informacij

1. Pristojni organi različnih držav članic sodelujejo med seboj in po potrebi tudi z ECB, nacionalnimi centralnimi bankami držav članic, EBA in drugimi ustreznimi pristojnimi organi, določenimi v skladu s pravom Unije ali nacionalnim pravom, ki se uporablja za ponudnike plačilnih storitev.

2. Države članice poleg tega omogočijo izmenjavo informacij med svojimi pristojnimi organi in:
- (a) pristojnimi organi drugih držav članic, odgovornimi za izdajo dovoljenj in nadzor plačilnih institucij;
 - (b) ECB in nacionalnimi centralnimi bankami držav članic kot monetarnimi in nadzornimi organi ter po potrebi drugimi javnimi organi, pristojnimi za nadzor nad plačilnimi sistemi in sistemi poravnave;
 - (c) drugimi ustreznimi organi, imenovanimi na podlagi te direktive, Direktive (EU) 2015/849 in drugega prava Unije, ki se uporablja za ponudnike plačilnih storitev, kot je pravo, ki se uporablja za primere pranja denarja in financiranja terorizma;
 - (d) EBA kot organom, ki prispeva k doslednemu in skladnemu delovanju nadzornih mehanizmov iz točke (a) člena 1(5) Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 27

Reševanje sporov med pristojnimi organi različnih držav članic

1. Kadar pristojni organ države članice meni, da čezmejno sodelovanje s pristojnimi organi druge države članice iz členov 26, 28, 29, 30 ali 31 te direktive v določeni zadevi ni skladno z zadevnimi pogoji iz navedenih določb, lahko zadevo predloži EBA in ga zaprosi za pomoč v skladu s členom 19 Uredbe (EU) št. 1093/2010.
2. Kadar je bil EBA zaprosen za pomoč na podlagi odstavka 1 tega člena, sprejme odločitev na podlagi člena 19(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 brez odlašanja. EBA lahko pristojnim organom pomaga doseči sporazum tudi na lastno pobudo v skladu z drugim pododstavkom člena 19(1) navedene uredbe. Udeleženi pristojni organi v vsakem primeru odložijo odločanje in počakajo na rešitev na podlagi člena 19 navedene uredbe.

Člen 28

Zahtevek za uresničevanje pravice do ustanavljanja in svobode opravljanja storitev

1. Vsaka plačilna institucija, ki ima dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev in želi prvič opravljati plačilne storitve v državi članici, ki ni njena matična država članica, bodisi na podlagi uresničevanja pravice do ustanavljanja bodisi na podlagi svobode opravljanja storitev, sporoči pristojnim organom matične države članice naslednje informacije:
 - (a) naziv, naslov in po potrebi številko dovoljenja plačilne institucije;
 - (b) države članice, v katerih namerava poslovati;
 - (c) plačilne storitve, ki jih želi opravljati;
 - (d) kadar namerava plačilna institucija uporabiti zastopnika, informacije iz člena 19(1);
 - (e) kadar namerava plačilna institucija uporabiti podružnico, informacije iz točk (b) in (e) člena 5(1) glede dejavnosti plačilnih storitev na območju države članice gostiteljice, opis organizacijske strukture podružnice ter navedbo oseb, odgovornih za upravljanje podružnice.

Kadar namerava plačilna institucija za izvajanje operativnih nalog, povezanih z opravljanjem plačilnih storitev, uporabiti druge zunanje izvajalce v državi članici gostiteljici, o tem obvesti pristojne organe svoje matične države članice.

2. Pristojni organi matične države članice v enem mesecu po prejemu vseh informacij iz odstavka 1 te informacije pošljejo pristojnim organom države članice gostiteljice.

Pristojni organi države članice gostiteljice v enem mesecu po prejemu informacij od pristojnih organov matične države članice te informacije ocenijo in pristojnim organom matične države članice sporočijo ustrezne informacije, povezane z nameravanim opravljanjem plačilnih storitev s strani zadevne plačilne institucije, ki opravlja plačilne storitve na podlagi uresničevanja pravice do ustanavljanja ali svobode opravljanja storitev. Pristojni organi države članice gostiteljice obvestijo pristojne organe matične države članice zlasti o vseh utemeljenih razlogih za pomisleke, da gre v povezavi z nameravano uporabo zastopnika ali ustanovitvijo podružnice za pranje denarja ali financiranje terorizma v smislu Direktive (EU) 2015/849.

Kadar se pristojni organi matične države članice ne strinjajo z oceno pristojnih organov države članice gostiteljice, slednjim sporočijo razloge za svojo odločitev.

Če ocena pristojnih organov matične države članice, zlasti glede na informacije, prejete od pristojnih organov države članice gostiteljice, ni ugodna, pristojni organi matične države članice zavrnejo registracijo zastopnika ali podružnice ali jo razveljavijo, če je bila že opravljena.

3. Pristojni organi matične države članice v treh mesecih po prejemu informacij iz odstavka 1 sporočijo svojo odločitev pristojnim organom države članice gostiteljice in plačilni instituciji.

Zastopnik ali podružnica lahko po vpisu v register iz člena 14 začne opravljati dejavnosti v zadevni državi članici gostiteljici.

Plačilna institucija obvesti pristojne organe matične države članice o datumu, od katerega bo v zadevni državi članici gostiteljici začela opravljati svoje dejavnosti prek zastopnika ali podružnice. Pristojni organi matične države članice o tem obvestijo pristojne organe države članice gostiteljice.

4. Plačilna institucija nemudoma sporoči pristojnim organom matične države članice vsako zadevno spremembo glede informacij, sporočenih v skladu z odstavkom 1, vključno z dodatnimi zastopniki, podružnicami ali zunanjimi izvajalci njenih dejavnosti v državah članicah gostiteljicah, v katerih posluje. Uporabi se postopek iz odstavkov 2 in 3.

5. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih določi okvir za sodelovanje in izmenjavo informacij med pristojnimi organi matične države članice in organi države članice gostiteljice v skladu s tem členom. V teh osnutkih regulativnih tehničnih standardov se določijo način, sredstva in podrobnosti glede sodelovanja pri obveščanju o plačilnih institucijah, ki poslujejo čezmejno, in zlasti obseg in obdelava informacij, ki jih je treba predložiti, vključno s skupnim izrazjem in standardnimi predlogami za obveščanje, da se zagotovi dosledno in učinkovito obveščanje.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 13. januarja 2018.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 29

Nadzor nad plačilnimi institucijami, ki uresničujejo pravico do ustanavljanja in svobode opravljanja storitev

1. Pristojni organi matične države članice sodelujejo v skladu s členom 100(4) s pristojnimi organi države članice gostiteljice, da lahko opravljajo nadzor in sprejemajo potrebne ukrepe, določene v tem naslovu in v določbah nacionalnega prava, ki prenašajo naslova III in IV, v zvezi z zastopnikom ali podružnico plačilne institucije, ki se nahaja na ozemlju druge države članice.

Kadar nameravajo pristojni organi matične države članice na ozemlju države članice gostiteljice opraviti pregled poslovanja na kraju samem, o tem v okviru sodelovanja v skladu s prvim pododstavkom obvestijo pristojne organe države članice gostiteljice.

Vendar lahko pristojni organi matične države članice nalogo opravljanja pregledov poslovanja na kraju samem v ustrezni instituciji prenesejo na pristojne organe države članice gostiteljice.

2. Pristojni organi držav članic gostiteljic lahko zahtevajo, da jim plačilne institucije, ki imajo na njihovem ozemlju zastopnike ali podružnice, redno poročajo o dejavnostih, ki se opravljajo na njihovem ozemlju.

Takšna poročila se zahtevajo za informativne ali statistične namene in, v kolikor zastopniki in podružnice opravljajo dejavnosti plačilnih storitev na podlagi uresničevanja pravice do ustanavljanja, zaradi spremljanja skladnosti z določbami nacionalnega prava, ki prenašajo naslova III in IV. Za take zastopnike in podružnice veljajo zahteve glede varovanja poklicne skrivnosti, ki so najmanj enakovredne zahtevam iz člena 24.

3. Pristojni organi si med seboj zagotavljajo vse bistvene in/ali ustrezne informacije, zlasti v primeru kršitev ali domnevnih kršitev s strani zastopnika ali podružnice, in kadar so se te kršitve zgodile pri uresničevanju svobode opravljanja storitev. V tem smislu pristojni organi na zahtevo sporočijo vse ustrezne informacije, na lastno pobudo pa vse bistvene informacije, tudi o izpolnjevanju pogojev iz člena 11(3) s strani plačilne institucije.

4. Države članice lahko od plačilnih institucij, ki poslujejo na njihovem ozemlju prek zastopnikov na podlagi uresničevanja pravice do ustanavljanja in katerih glavni sedež je v drugi državi članici, zahtevajo, da na njihovem ozemlju imenujejo osrednjo kontaktno točko, da se zagotovita ustrezna komunikacija in sporočanje informacij glede spoštovanja naslovov III in IV, brez poseganja v kakršne koli določbe o preprečevanju pranja denarja in financiranja terorizma, ter da se pristojnim organom matične države članice in države članice gostiteljice olajša nadzorovanje, med drugim tako, da se pristojnim organom na zahtevo zagotovijo dokumenti in informacije.

5. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih določi merila, ki se v skladu z načelom sorazmernosti uporabljajo pri določanju okoliščin, v katerih je v skladu z odstavkom 4 primerno imenovati osrednjo kontaktno točko ter določiti funkcije teh osrednjih kontaktnih točk.

V teh osnutkih regulativnih tehničnih standardov se upoštevajo zlasti:

- (a) skupni obseg in skupna vrednost transakcij, ki jih izvrši plačilna institucija v državah članicah gostiteljicah;
- (b) vrste opravljenih plačilnih storitev; in
- (c) skupno število zastopnikov s sedežem v državi članici gostiteljici.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 13. januarja 2017.

6. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, v katerih določi okvir za sodelovanje in izmenjavo informacij med pristojnimi organi matične države članice in države članice gostiteljice v skladu s tem naslovom, in za spremljanje skladnosti z določbami nacionalnega prava, ki prenašajo naslova III in IV. V osnutkih regulativnih tehničnih standardov se določijo način, sredstva in podrobnosti sodelovanja pri nadzoru nad plačilnimi institucijami, ki poslujejo čezmejno, in zlasti obseg in obdelava informacij, ki se izmenjujejo, da se zagotovi dosleden in učinkovit nadzor nad plačilnimi institucijami, ki opravljajo čezmejne plačilne storitve.

V teh osnutkih regulativnih tehničnih standardov se določijo tudi sredstva in podrobnosti vsakega poročanja, ki ga od plačilnih institucij v skladu z odstavkom 2 v zvezi s plačilnimi storitvami, ki se v okviru poslovnih dejavnosti opravljajo na ozemlju držav članic gostiteljic, zahtevajo države članice gostiteljice, vključno s pogostostjo takšnega poročanja.

EBA te osnutke regulativnih tehničnih standardov predloži Komisiji do 13. januarja 2018.

7. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz odstavkov 5 in 6 v skladu s postopkom iz členov 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

Člen 30

Ukrepi v primeru neskladnosti, vključno s previdnostnimi ukrepi

1. Brez poseganja v odgovornost pristojnih organov matične države članice pristojni organ države članice gostiteljice v primeru ugotovitve, da plačilna institucija, ki ima zastopnike ali podružnice na njenem ozemlju, ne izpolnjuje določb tega naslova ali določb nacionalnega prava, ki prenašajo naslov III ali IV, brez odlašanja obvesti pristojni organ matične države članice.

Pristojni organ matične države članice, po tem, ko je ocenil informacije, prejete na podlagi prvega pododstavka, brez nepotrebne odlašanja sprejme vse ustrezne ukrepe, da zadevna plačilna institucija odpravi te nepravilnosti. Pristojni organ matične države članice brez odlašanja sporoči te ukrepe pristojnemu organu države članice gostiteljice in pristojnim organom vsake druge zadevne države članice.

2. Kadar je v nujnih primerih potrebno takojšnje ukrepanje, da bi odpravili resno grožnjo skupnim interesom uporabnikov plačilnih storitev v državi članici gostiteljici, lahko pristojni organi države članice gostiteljice sprejmejo previdnostne ukrepe hkrati s čezmejnimi sodelovanjem med pristojnimi organi in dokler pristojni organi matične države članice ne sprejmejo ukrepov iz člena 29.

3. Vsi previdnostni ukrepi iz odstavka 2 so primerni in sorazmerni s svojim namenom, to je zaščito skupnih interesov uporabnikov plačilnih storitev v državah članicah gostiteljicah pred resno grožnjo. Zaradi teh ukrepov uporabniki plačilnih storitev plačilne institucije v državi članici gostiteljici ne bodo imeli prednosti pred uporabniki plačilnih storitev plačilnih institucij v drugih državah članicah.

Previdnostni ukrepi so začasni in prenehajo veljati, ko se opredeljene resne grožnje odpravijo, tudi s pomočjo pristojnih organov matične države ali v sodelovanju z njimi ali z EBA, kakor je določeno v členu 27(1).

4. Glede na nujnost primera pristojni organi države članice gostiteljice obvestijo vnaprej, v vsakem primeru pa brez odlašanja, pristojne organe matične države članice in pristojne organe drugih zadevnih držav članice, Komisijo in EBA o previdnostnih ukrepih, sprejetih v skladu z odstavkom 2, in jih utemeljijo.

Člen 31

Utemeljitev in sporočanje

1. Vsak ukrep, ki ga pristojni organi sprejmejo v skladu s členom 23, 28, 29 ali 30, ki vključuje kazni ali omejitve uresničevanja svobode opravljanja storitev ali svobode ustanavljanja, se ustrezno utemelji in sporoči zadevni plačilni instituciji.

2. Členi 28, 29 in 30 ne posegajo v obveznost pristojnih organov, da v skladu z Direktivo (EU) 2015/849 in Uredbo (EU) 2015/847, zlasti členom 48(1) Direktive (EU) 2015/849 in členom 22(1)(f) Uredbe (EU) 2015/847, nadzorujejo ali spremljajo izpolnjevanje zahtev iz navedenih instrumentov.

Oddelek 4

Izjeme

Člen 32

Pogoji

1. Države članice lahko določijo, da svojim pristojnim organom dovolijo uporabljati izjemo za fizične ali pravne osebe, ki opravljajo plačilne storitve iz točk (1) do (6) Priloge I, od uporabe dela ali celotnega postopka in pogojev iz oddelkov 1, 2 in 3, razen iz členov 14, 15, 22, 24, 25 in 26, kadar:

- (a) mesečno povprečje skupne vrednosti plačilnih transakcij, ki jih je v preteklih dvanajstih mesecih izvršila zadevna oseba, vključno z vsemi zastopniki, za katere prevzema polno odgovornost, ne presega meje, ki so jo postavile države članice, in ki v nobenem primeru ne znaša več kot 3 milijone EUR. Ta zahteva se oceni glede na predvideni skupni znesek plačilnih transakcij v njenem poslovnem načrtu, razen če pristojni organi zahtevajo prilagoditev tega načrta, in
- (b) nobena od fizičnih oseb, ki so odgovorne za vodenje ali opravljanje dejavnosti, ni bila obsojena zaradi kaznivih dejanj pranja denarja ali financiranja terorizma ali drugega finančnega kaznivega dejanja.

2. Vsaka fizična ali pravna oseba, registrirana v skladu z odstavkom 1, mora imeti glavni sedež ali prebivališče v državi članici, v kateri dejansko opravlja dejavnost.

3. Osebe iz odstavka 1 tega člena se obravnavajo kot plačilne institucije, vendar se člen 11(9) ter členi 28, 29 in 30 zanje ne uporabljajo.

4. Države članice lahko določijo tudi, da lahko vsaka fizična ali pravna oseba, registrirana v skladu z odstavkom 1 tega člena, opravlja samo nekatere dejavnosti iz člena 18.

5. Osebe iz odstavka 1 tega člena obvestijo pristojne organe o vsaki spremembi svojega položaja, ki vpliva na izpolnjevanje pogojev iz navedenega odstavka. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da zadevne osebe v primeru, ko pogoji iz odstavka 1, 2 ali 4 tega člena niso več izpolnjeni, v skladu s členom 11 v 30 koledarskih dneh zaprosijo za dovoljenje.

6. Odstavki 1 do 5 tega člena se ne uporabljajo v zvezi z Direktivo (EU) 2015/849 ali v zvezi z nacionalnim pravom o preprečevanju pranja denarja.

Člen 33

Ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih

1. Fizične ali pravne osebe, ki opravljajo le plačilne storitve iz točke (8) Priloge I, so izvzete iz uporabe postopka in pogojev iz oddelkov 1 in 2, z izjemo točk (a), (b), (e) do (h), (j), (l), (n), (p) in (q) člena 5(1), člena 5(3) ter členov 14 in 15. Uporablja se oddelek 3 z izjemo člena 23(3).

2. Osebe iz odstavka 1 tega člena se obravnavajo kot plačilne institucije, vendar se naslova III in IV zanje ne uporabljata, z izjemo členov 41, 45 in, če je ustrezno, 52 ter členov 67, 69 in 95 do 98.

Člen 34

Obveščanje in informacije

Če država članica uporablja izjemo na podlagi člena 32, o tem ustrezno obvesti Komisijo do 13. januarja 2018 in jo nemudoma obvesti o vseh naknadnih spremembah. Poleg tega država članica obvesti Komisijo o številu zadevnih fizičnih in pravnih oseb, enkrat letno pa tudi o skupni vrednosti izvršenih plačilnih transakcij po stanju na dan 31. decembra vsakega koledarskega leta, kakor je navedeno v točki (a) člena 32(1).

POGLAVJE 2

Skupne določbe

Člen 35

Dostop do plačilnih sistemov

1. Države članice zagotovijo, da so pravila o dostopu ponudnikov plačilnih storitev, ki imajo dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev ali so registrirani in so pravne osebe, do plačilnih sistemov objektivna, nediskriminatorna in sorazmerna ter ne omejujejo dostopa bolj, kot je potrebno za varovanje pred posebnimi tveganji, kot so tveganje poravnave, operativno tveganje in poslovno tveganje, ter za varovanje finančne in operativne stabilnosti plačilnega sistema.

Plačilni sistemi ponudnikom plačilnih storitev, uporabnikom plačilnih storitev ali drugim plačilnim sistemom ne smejo naložiti nobene od naslednjih zahtev:

- (a) omejevalnih pravil v zvezi z dejansko udeležbo v drugih plačilnih sistemih;
- (b) pravil, ki razlikujejo med ponudniki plačilnih storitev, ki imajo dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev, ali med registriranimi ponudniki plačilnih storitev glede pravic, obveznosti in upravičenj udeležencev;
- (c) omejitev na podlagi institucionalnega statusa.

2. Odstavek 1 se ne uporablja za:

- (a) plačilne sisteme, določene na podlagi Direktive 98/26/ES;
- (b) plačilne sisteme, v katerih so izključno ponudniki plačilnih storitev, ki spadajo v skupino.

Za namene točke (a) prvega pododstavka države članice zagotovijo, da udeleženec določenega sistema v primeru, ko omogoča ponudniku plačilnih storitev, ki ima dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev, ali registriranemu ponudniku plačilnih storitev, ki ni udeleženec sistema, pošiljanje nalogov za prenos skozi sistem, navedeni udeleženec to možnost v skladu z odstavkom 1 na zahtevo na objektivni, sorazmeren in nediskriminatorni način ponudi drugim ponudnikom plačilnih storitev, ki imajo dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev, ali registriranim ponudnikom plačilnih storitev.

Udeleženec sporoči ponudniku plačilnih storitev, ki je vložil zahtevo, vse razloge za kakršno koli zavrnitev.

Člen 36

Dostop do računov, ki jih vodi kreditna institucija

Države članice zagotovijo, da imajo plačilne institucije objektivni, nediskriminatorni in sorazmeren dostop do storitev, povezanih s plačilnimi računi, ki jih opravljajo kreditne institucije. Tak dostop mora biti dovolj širok, da lahko plačilne institucije neovirano in učinkovito opravljajo plačilne storitve.

Kreditna institucija sporoči pristojnemu organu ustrezno utemeljene razloge za kakršno koli zavrnitev.

Člen 37

Prepoved opravljanja plačilnih storitev osebam, ki niso ponudniki plačilnih storitev, in obveznost obveščanja

1. Države članice prepovedo opravljanje plačilnih storitev fizičnim ali pravnim osebam, ki niso niti ponudniki plačilnih storitev niti izrecno izključeni iz področja uporabe te direktive.

2. Države članice zahtevajo, da ponudniki storitev, ki opravljajo eno ali obe dejavnosti iz točk (i) in (ii) točke (k) člena 3 ali za katere skupna vrednost plačilnih transakcij, ki so bile izvršene v preteklih 12 mesecih, presega 1 milijon EUR, pošljejo obvestilo pristojnim organom, ki vsebuje opis ponujenih storitev in določa, po katerem izvzetju iz točk (i) in (ii) točke (k) člena 3 se šteje, da se dejavnost opravlja.

Pristojni organ na podlagi tega obvestila sprejme utemeljeno odločitev na podlagi meril iz točke (k) člena 3, kadar dejavnosti ni mogoče obravnavati kot omejeno mrežo, ter o tem ustrezno obvesti ponudnika storitev.

3. Države članice zahtevajo, da ponudniki storitev, ki opravljajo dejavnosti iz točke (l) člena 3, pošljejo obvestilo pristojnim organom ter jim zagotovijo letno revizijsko mnenje, ki potrjuje, da je dejavnost v skladu z omejitvami iz točke (l) člena 3.

4. Ne glede na odstavek 1 pristojni organi obvestijo EBA o storitvah, priglašeni v skladu z odstavkoma 2 in 3, in navedejo, v skladu s katerim izvzetjem se dejavnost opravlja.

5. Opis dejavnosti, priglašene v skladu z odstavkoma 2 in 3 tega člena, se objavi v registrih, določenih v členih 14 in 15.

NASLOV III

PREGLEDNOST POGOJEV IN ZAHTEVE O INFORMACIJAH V ZVEZI S PLAČILNIMI STORITVAMI

POGLAVJE 1

Splošna pravila

Člen 38

Področje uporabe

1. Ta naslov se uporablja za enkratne plačilne transakcije, okvirne pogodbe in plačilne transakcije iz teh pogodb. Pogodbene stranke se lahko dogovorijo, da se v celoti ali delno ne uporablja, če uporabnik plačilnih storitev ni potrošnik.

2. Države članice lahko uporabljajo določbe tega naslova za mikropodjetja na enak način kot za potrošnike.

3. Ta direktiva ne posega v Direktivo 2008/48/ES ali drugo ustrezno pravo Unije ali nacionalne ukrepe o pogojih za odobritev posojil potrošnikom, ki s to direktivo niso harmonizirani, a so skladni s pravom Unije.

Člen 39

Druge določbe prava Unije

Določbe tega naslova ne posegajo v pravo Unije, ki vsebuje dodatne zahteve glede predhodnih informacij.

Vendar se v primerih, ko se uporablja tudi Direktiva 2002/65/ES, zahteve o informacijah iz člena 3(1) navedene direktive, razen točk (2)(c) do (g), (3)(a), (d) in (e) ter (4)(b) navedenega odstavka, nadomestijo s členi 44, 45, 51 in 52 te direktive.

Člen 40

Nadomestila za informacije

1. Ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev ne sme zaračunati nadomestil za informacije iz tega naslova.

2. Ponudnik plačilnih storitev in uporabnik plačilnih storitev se lahko dogovorita o nadomestilih za dodatne ali pogostejše informacije ali o pošiljanju informacij s komunikacijskimi sredstvi, ki niso določena v okvirni pogodbi, če so zadevne storitve opravljene na zahtevo uporabnika plačilnih storitev.

3. Kadar sme ponudnik plačilnih storitev zaračunati nadomestilo za informacije v skladu z odstavkom 2, mora biti nadomestilo razumno in v skladu z njegovimi dejanskimi stroški.

Člen 41

Breme dokazovanja glede zahtev o informacijah

Države članice določijo, da ponudnik plačilnih storitev nosi breme dokazovanja, da je izpolnil zahteve o informacijah iz tega naslova.

Člen 42

Odstopanje od zahtev o informacijah za instrumente za plačila majhnih vrednosti in elektronski denar

1. V primeru plačilnih instrumentov, ki v skladu z relevantno okvirno pogodbo omogočajo samo izvrševanje posameznih plačilnih transakcij v vrednosti do največ 30 EUR, ali instrumentov, ki imajo bodisi omejitve porabe na 150 EUR bodisi shranjena denarna sredstva, katerih znesek v nobenem trenutku ne presega 150 EUR:

- (a) z odstopanjem od členov 51, 52 in 56 ponudnik plačilnih storitev zagotavlja plačniku zgolj informacije o glavnih značilnostih plačilne storitve, vključno z možnim načinom uporabe plačilnega instrumenta, odgovornostjo, zaračunananim nadomestilom in drugimi bistvenimi informacijami, potrebnimi za sprejetje utemeljene odločitve, ter podatek o tem, kje so zlahka na voljo kakršne koli druge informacije ali pogoji iz člena 52;
- (b) se lahko z odstopanjem od člena 54 sklene dogovor, da ponudniku plačilnih storitev ni treba predlagati sprememb pogodbenih pogojev okvirne pogodbe na enak način, kakor je določeno v členu 51(1);
- (c) se lahko z odstopanjem od členov 57 in 58 sklene dogovor, da po izvršitvi posamezne plačilne transakcije:
 - (i) ponudnik plačilnih storitev zagotovi ali da na voljo zgolj sklic, ki uporabniku plačilne storitve omogoča identifikacijo plačilne transakcije, znesek plačilne transakcije in vsa nadomestila, in/ali v primeru več plačilnih transakcij iste vrste za istega prejemnika plačila zgolj informacije o celotnem znesku in nadomestilih za te plačilne transakcije;
 - (ii) ponudniku plačilnih storitev ni treba zagotoviti niti dati na voljo informacij iz točke (i), če se plačilni instrument uporabi anonimno ali če jih ponudnik plačilnih storitev tehnično ni zmožen zagotoviti. Vendar ponudnik plačilnih storitev plačniku omogoči, da preveri znesek shranjenih denarnih sredstev.

2. Za nacionalne plačilne transakcije lahko države članice ali njihovi pristojni organi znižajo ali podvojijo zneske iz odstavka 1. Za predplačniške plačilne instrumente lahko države članice te zneske zvišajo do 500 EUR.

POGLAVJE 2

Enkratne plačilne transakcije

Člen 43

Področje uporabe

1. To poglavje se uporablja za enkratne plačilne transakcije, ki niso zajete v okvirni pogodbi.
2. Kadar se plačilni nalog za enkratno plačilno transakcijo posreduje prek plačilnega instrumenta iz okvirne pogodbe, ponudnik plačilnih storitev ni dolžan zagotoviti ali dati na voljo informacij, ki so ali bodo uporabniku plačilnih storitev že dane na voljo na podlagi okvirne pogodbe z drugim ponudnikom plačilnih storitev.

*Člen 44***Predhodne splošne informacije**

1. Države članice zahtevajo, da ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev omogoči, da se na enostaven način seznaní z informacijami in pogoji, določenimi v členu 45, v zvezi z njegovimi storitvami, preden se uporabnik plačilnih storitev zaveže s kakršno koli pogodbo ali ponudbo. Ponudnik plačilnih storitev informacije in pogoje na zahtevo uporabnika plačilnih storitev zagotovi na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov. Informacije in pogoji morajo biti podani na lahko razumljiv način ter v jasni in razumljivi obliki v uradnem jeziku države članice, v kateri se ponuja plačilna storitev, ali v drugem jeziku, o katerem se dogovorita stranki.

2. Če je bila pogodba o enkratni plačilni transakciji na zahtevo uporabnika plačilnih storitev sklenjena z uporabo sredstva komunikacije na daljavo, ki ponudniku plačilnih storitev ne omogoča ravnanja v skladu z odstavkom 1, ponudnik plačilnih storitev izpolni svoje obveznosti iz tega odstavka takoj po izvršitvi plačilne transakcije.

3. Obveznosti iz odstavka 1 tega člena se lahko izpolnijo tudi s predložitvijo izvoda osnutka pogodbe o enkratni plačilni transakciji ali osnutka plačilnega naloga, ki vsebuje informacije in pogoje, določene v členu 45.

*Člen 45***Informacije in pogoji**

1. Države članice zagotovijo, da ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev sporoči ali da na voljo naslednje informacije in pogoje:

- (a) navedbo informacij ali enolične identifikacijske oznake, ki jo mora navesti uporabnik plačilnih storitev, da se lahko plačilni nalog pravilno odredi ali izvrši;
- (b) najdaljši rok izvršitve ponujene plačilne storitve;
- (c) vsa nadomestila, ki jih uporabnik plačilnih storitev plača ponudniku plačilnih storitev, in, kadar je ustrezno, razčlenitev zneskov teh nadomestil;
- (d) kadar je ustrezno, dejanski ali referenčni menjalni tečaj, ki je bil uporabljen pri plačilni transakciji.

2. Poleg tega države članice zagotovijo, da ponudniki storitev odreditve plačil plačniku pred odreditvijo zagotovijo ali dajo na voljo naslednje jasne in izčrpne informacije:

- (a) naziv ponudnika plačilnih storitev, točen naslov njegovega glavnega sedeža in, če je ustrezno, točen naslov njegovega zastopnika ali podružnice s sedežem v državi članici, v kateri se opravlja plačilna storitev, ter vsi drugi kontaktni podatki, vključno z elektronskim naslovom, za komunikacijo s ponudnikom plačilnih storitev; in
- (b) kontaktne informacije o pristojnem organu.

3. Kadar je ustrezno, morajo biti uporabniku plačilnih storitev na lahko dostopen način na voljo vse druge ustrezne informacije ali pogoji, določeni v členu 52.

*Člen 46***Informacije za plačnika in prejemnika plačil po odreditvi plačilnega naloga**

Kadar plačilni nalog odredi ponudnik storitev odreditve plačil, ponudnik plačilnih storitev odreditve plačil plačniku takoj po odreditvi in, če je ustrezno, prejemniku plačila poleg informacij in pogojev, določenih v členu 45, zagotovi ali da na voljo vse naslednje podatke:

- (a) potrdilo o uspešni odreditvi plačilnega naloga s ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun plačnika;
- (b) sklic, ki plačniku in prejemniku plačila omogoča identifikacijo plačilne transakcije in prejemniku plačila po potrebi identifikacijo plačnika, ter vse informacije, posredovane s plačilno transakcijo;
- (c) znesek plačilne transakcije,
- (d) kadar je ustrezno, znesek morebitnih nadomestil, plačanih ponudniku storitev odreditve plačil za transakcijo, in, kadar je ustrezno, razčlenitev zneskov teh nadomestil.

Člen 47

Informacije za ponudnika plačilnih storitev, ki vodi račun plačnika, pri storitvi odreditve plačila

Kadar plačilni nalog odredi ponudnik storitev odreditve plačil, ta ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun plačnika, da na voljo sklic plačilne transakcije.

Člen 48

Informacije za plačnika po prejemu plačilnega naloga

Takoj po prejemu plačilnega naloga ponudnik plačilne storitve plačnika zagotovi ali da na voljo plačniku na enak način, kakor je določeno v členu 44(1), vse naslednje podatke v zvezi s ponudnikovimi storitvami:

- (a) sklic, ki plačniku omogoča identifikacijo plačilne transakcije, in po potrebi informacije o prejemniku plačila;
- (b) znesek plačilne transakcije v valuti, uporabljeni v plačilnem nalogu;
- (c) znesek morebitnih nadomestil za plačilno transakcijo, zaračunanih plačniku, in, kadar je ustrezno, razčlenitev zneskov takih nadomestil;
- (d) kadar je ustrezno, menjalni tečaj, ki ga je pri plačilni transakciji uporabil plačnikov ponudnik plačilnih storitev, ali sklic nanj, kadar je drugačen od tečaja, sporočenega v skladu s točko (d) člena 45(1), ter znesek plačilne transakcije po tej pretvorbi valute;
- (e) datum prejema plačilnega naloga.

Člen 49

Informacije za prejemnika plačila po izvršitvi plačilne transakcije

Takoj po izvršitvi plačilne transakcije ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila zagotovi ali da na voljo plačniku na enak način, kakor je določeno v členu 44(1), vse naslednje podatke v zvezi s ponudnikovimi storitvami:

- (a) sklic, ki prejemniku plačila omogoča identifikacijo plačilne transakcije in po potrebi plačnika, ter vse informacije, prenesene s plačilno transakcijo;
- (b) znesek plačilne transakcije v valuti, v kateri so denarna sredstva na razpolago prejemniku plačila;
- (c) znesek morebitnih nadomestil za plačilne transakcije, zaračunanih prejemniku plačila, in, kadar je ustrezno, razčlenitev zneskov takih nadomestil;

- (d) kadar je ustrezno, menjalni tečaj, ki ga je pri plačilni transakciji uporabil ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila, ter znesek plačilne transakcije pred to pretvorbo valute;
- (e) datum valute knjiženja v dobro.

POGLAVJE 3

Okvirne pogodbe

Člen 50

Področje uporabe

To poglavje se uporablja za plačilne transakcije iz okvirne pogodbe.

Člen 51

Predhodne splošne informacije

1. Države članice zahtevajo, da ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev pravočasno zagotovi informacije in pogoje, določene v členu 52, na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov, preden se uporabnik zaveže s kakršno koli pogodbo ali ponudbo. Informacije in pogoji morajo biti podani na lahko razumljiv način ter v jasni in razumljivi obliki v uradnem jeziku države članice, v kateri se ponuja plačilna storitev, ali v drugem jeziku, o katerem se dogovorita stranki.
2. Če je bila okvirna pogodba sklenjena na zahtevo uporabnika plačilnih storitev z uporabo sredstva komunikacije na daljavo, ki ponudniku plačilnih storitev ne omogoča ravnanja v skladu z odstavkom 1, ponudnik plačilnih storitev izpolni svoje obveznosti iz navedenega odstavka takoj po sklenitvi okvirne pogodbe.
3. Obveznost iz odstavka 1 se lahko izpolni tudi s predložitvijo izvoda osnutka okvirne pogodbe, ki vsebuje informacije in pogoje, določene v členu 52.

Člen 52

Informacije in pogoji

Države članice zagotovijo, da se uporabniku plačilnih storitev sporočijo naslednje informacije in pogoji:

1. o ponudniku plačilnih storitev:
 - (a) naziv ponudnika plačilnih storitev, naslov lokacije njegovega glavnega sedeža in, kadar je ustrezno, naslov lokacije njegovega zastopnika ali podružnice s sedežem v državi članici, v kateri se opravlja plačilna storitev, ter vsi drugi naslovi, vključno z elektronskim naslovom, za komunikacijo s ponudnikom plačilnih storitev;
 - (b) podatki o ustreznih nadzornih organih ter registru iz člena 14, ali drugem ustreznem javnem registru dovoljenj ponudnikov plačilnih storitev ter registracijska številka oziroma enakovredna identifikacijska oznaka v tem registru;
2. o uporabi plačilne storitve:
 - (a) opis glavnih značilnosti plačilne storitve, ki se opravlja;
 - (b) navedba informacij ali enolične identifikacijske oznake, ki jo mora navesti uporabnik plačilnih storitev, da se lahko plačilni nalog pravilno odredi ali izvrši;
 - (c) oblika in postopek za dajanje soglasja za odreditev plačilnega naloga ali izvršitev plačilne transakcije in preklic takega soglasja v skladu s členoma 64 in 80;

- (d) navedba časa prejema plačilnega naloga v skladu s členom 78 in morebitna časovna omejitev, ki jo določi ponudnik plačilnih storitev;
- (e) najdaljši rok izvršitve plačilne storitve;
- (f) ali obstaja možnost dogovora o omejitvi porabe pri uporabi plačilnega instrumenta v skladu s členom 68(1);
- (g) v primeru kartičnih plačilnih instrumentov s souporabo blagovne znamke pravice uporabnika plačilne storitve na podlagi člena 8 Uredbe (EU) 2015/751.

3. o nadomestilih, obrestnih merah in menjalnih tečajih:

- (a) vsa nadomestila, ki jih ponudnik plačilnih storitev zaračuna uporabniku plačilnih storitev, vključno z nadomestili, povezanimi z načinom in pogostostjo zagotavljanja ali dajanja informacij iz te direktive na voljo, ter, kadar je ustrezno, razčlenitev zneskov takih nadomestil;
- (b) kadar je ustrezno, obrestne mere in menjalni tečaji, ki se bodo uporabljali, ali, če se bodo uporabljale referenčne obrestne mere in menjalni tečaji, metoda za izračun dejanskih obresti ter ustrezni datum in indeks ali osnova za ugotavljanje dejanske obrestne mere ali menjalnega tečaja;
- (c) po dogovoru takojšnja uporaba sprememb referenčne obrestne mere ali menjalnega tečaja in zahteve o informacijah v zvezi s spremembami v skladu s členom 54(2);

4. o načinu komunikacije:

- (a) kadar je ustrezno, komunikacijska sredstva, o katerih se pogodbeni stranki dogovorita zaradi prenosa informacij ali obvestil v skladu s to direktivo, vključno s tehničnimi zahtevami glede opreme in programske opreme uporabnika plačilnih storitev;
- (b) način in pogostost zagotavljanja ali dajanja informacij iz te direktive na voljo;
- (c) jezik ali jeziki, v katerih bo sklenjena okvirna pogodba in v katerem bo potekala komunikacija v času trajanja pogodbenega razmerja;
- (d) pravica uporabnika plačilnih storitev, da prejme pogodbeno določila okvirne pogodbe ter informacije in pogoje v skladu s členom 53;

5. o zaščitnih in korektivnih ukrepih:

- (a) če je ustrezno, opis ukrepov, ki jih mora sprejeti uporabnik plačilnih storitev za zaščito plačilnega instrumenta, in načina obveščanja ponudnika plačilnih storitev za namene točke (b) člena 69(1);
- (b) varni postopek, ki ga bo ponudnik plačilnih storitev uporabljal za obveščanje uporabnika plačilnih storitev v primeru domnevnih ali dejanskih goljufij ali varnostnih groženj;
- (c) po dogovoru pogoji, pod katerimi si ponudnik plačilnih storitev pridržuje pravico, da blokira instrument v skladu s členom 68;

- (d) odgovornost plačnika v skladu s členom 74, vključno z informacijami o ustreznem znesku;
 - (e) na kakšen način in v kakšnem roku mora uporabnik plačilnih storitev obvestiti ponudnika plačilnih storitev o vseh neodobrenih in nepravilno odrejenih ali izvršenih plačilnih transakcijah v skladu s členom 71 ter odgovornost ponudnika plačilnih storitev za neodobrene plačilne transakcije v skladu s členom 73;
 - (f) odgovornost ponudnika plačilnih storitev za odreditev ali izvršitev plačilnih transakcij v skladu s členom 89;
 - (g) pogoji za povračilo v skladu s členoma 76 in 77;
6. o spremembah in prenehanju okvirne pogodbe:
- (a) po dogovoru informacije o možnosti, da se bo štelo, da je uporabnik plačilnih storitev sprejel spremembe pogojev v skladu s členom 54, razen če uporabnik plačilnih storitev do dneva njihovega predlaganega začetka veljavnosti ne obvesti ponudnika plačilnih storitev, da jih ne sprejema;
 - (b) trajanje okvirne pogodbe;
 - (c) pravica uporabnika plačilne storitve, da odpove okvirno pogodbo in morebitne dogovore, vezane na odpoved, v skladu s členom 54(1) in členom 55;
7. o reševanju sporov:
- (a) vse pogodbene klavzule o pravu, ki se uporablja za okvirno pogodbo, in/ali pristojnem sodišču;
 - (b) o postopkih ARS, ki so na voljo uporabniku plačilnih storitev v skladu s členi 99 do 102.

Člen 53

Dostop do informacij in pogojev okvirne pogodbe

Uporabnik plačilnih storitev ima v času trajanja pogodbenega razmerja pravico, da na zahtevo kadar koli prejme pogodbeno določila okvirne pogodbe ter informacije in pogoje, opredeljene v členu 52, na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov.

Člen 54

Spremembe pogojev okvirne pogodbe

1. Ponudnik plačilnih storitev predlaga vse spremembe okvirne pogodbe ali informacij in pogojev, opredeljenih v členu 52, na enak način, kakor je opredeljen v členu 51(1), in sicer najpozneje dva meseca pred predlaganim datumom začetka uporabe spremenjenih pogojev. Uporabnik plačilne storitve lahko sprejme ali zavrne spremembe do datuma njihovega predlaganega začetka veljavnosti.

Kadar je to ustrezno v skladu s točko (a) člena 52(6), ponudnik plačilnih storitev obvesti uporabnika plačilnih storitev, da se šteje, da je uporabnik plačilnih storitev sprejel spremembe pogojev, če do predlaganega datuma njihovega začetka veljavnosti ne obvesti ponudnika plačilnih storitev, da jih ne sprejema. Ponudnik plačilnih storitev obvesti uporabnika plačilnih storitev tudi, da ima uporabnik plačilnih storitev v primeru, da zavrne te spremembe, pravico, da z učinkom v katerem koli trenutku do datuma, ko bi se začela sprememba uporabljati, brez plačila nadomestil odpove okvirno pogodbo.

2. Spremembe obrestnih mer ali menjalnih tečajev se lahko uveljavijo takoj in brez obvestila, če je bilo tako dogovorjeno v okvirni pogodbi in če spremembe obrestnih mer ali menjalnih tečajev temeljijo na dogovorjeni referenčni obrestni meri ali menjalnem tečaju v skladu s točkama (b) in (c) člena 52(3). Uporabnika plačilnih storitev se o kakršni koli spremembi obrestne mere obvesti ob prvi priložnosti na enak način, kakor je opredeljen v členu 51(1), razen če sta se pogodbeni stranki dogovorili o pogostosti ali načinu zagotavljanja ali dajanja informacij na voljo. Spremembe obrestne mere ali menjalnega tečaja, ki so za uporabnike plačilnih storitev ugodnejše, se lahko uveljavijo brez obvestila.

3. Spremembe obrestnih mer ali menjalnih tečajev, ki se uporabljajo za plačilne transakcije, se izvedejo in izračunajo na nevtralen način, in sicer tako, da ni razlikovanja med uporabniki plačilnih storitev.

Člen 55

Odpoved

1. Uporabnik plačilnih storitev lahko kadar koli odpove okvirno pogodbo, razen če sta se pogodbeni stranki dogovorili o odpovednem roku. Odpovedni rok ne sme biti daljši od enega meseca.

2. Odpoved okvirne pogodbe je za uporabnika plačilnih storitev brezplačna, razen če je pogodba veljavna manj kot šest mesecev. Nadomestila, če obstajajo, ki se zaračunajo zaradi odpovedi okvirne pogodbe, so razumna in sorazmerna z dejanskimi stroški.

3. Če je tako dogovorjeno v okvirni pogodbi, lahko ponudnik plačilnih storitev odpove okvirno pogodbo, sklenjeno za nedoločen čas, z vsaj dvomesečnim odpovednim rokom na enak način, kakor je določen v členu 51(1).

4. Redno zaračunana nadomestila za plačilne storitve plača uporabnik plačilnih storitev le v sorazmernem deležu do odpovedi pogodbe. Če se taka nadomestila plačajo vnaprej, se sorazmerni delež povrne.

5. Določbe tega člena ne posegajo v zakone in predpise držav članic, ki urejajo pravico pogodbenih strank, da okvirno pogodbo razglasijo za neizvršljivo ali nično.

6. Države članice lahko za uporabnike plačilnih storitev zagotovijo ugodnejše določbe.

Člen 56

Informacije pred izvršitvijo posamezne plačilne transakcije

V primeru posamezne plačilne transakcije na podlagi okvirne pogodbe, ki jo je odredil plačnik, ponudnik plačilnih storitev na zahtevo plačnika za zadevno plačilno transakcijo zagotovi vse naslednje jasne informacije o:

(a) najdaljšem roku izvršitve;

(b) nadomestilih, ki se zaračunajo plačniku;

(c) kadar je ustrezno, razčlenitvi zneskov morebitnih nadomestil.

Člen 57

Informacije za plačnika o posameznih plačilnih transakcijah

1. Potem ko se plačnikov račun obremeni za znesek posamezne plačilne transakcije, ali, če plačnik ne uporablja plačilnega računa, po prejemu plačilnega naloga, plačniku njegov ponudnik plačilnih storitev brez odlašanja zagotovi vse naslednje informacije na enak način, kakor je določen v členu 51(1):

- (a) sklic, ki plačniku omogoča identifikacijo vsake plačilne transakcije, in po potrebi informacije o prejemniku plačila;
- (b) znesek plačilne transakcije v valuti, v kateri se obremeni plačnikov račun, ali v valuti, uporabljeni v plačilnem nalogu;
- (c) znesek morebitnih nadomestil, zaračunanih za plačilne transakcije in, kadar je ustrezno, razčlenitev zneskov takih nadomestil ali obresti, ki jih plača plačnik;
- (d) kadar je ustrezno, menjalni tečaj, ki ga je pri plačilni transakciji uporabil plačnikov ponudnik plačilnih storitev, ter znesek plačilne transakcije po tej pretvorbi valute;
- (e) datum valute obremenitve računa ali datum prejema plačilnega naloga.

2. Okvirna pogodba vsebuje pogoj, da plačnik lahko zahteva, da se informacije iz odstavka 1 zagotavljajo ali dajejo na voljo redno vsaj enkrat na mesec, brezplačno in na dogovorjen način, ki plačniku omogoča shranjevanje in reproduciranje nespremenjenih informacij.

3. Vendar lahko države članice od ponudnikov plačilnih storitev zahtevajo, da brezplačno, vsaj enkrat na mesec, zagotovijo informacije na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov.

Člen 58

Informacije za prejemnika plačila o posameznih plačilnih transakcijah

1. Po izvršitvi posamezne plačilne transakcije ponudnik plačilnih storitev prejemniku plačila brez odlašanja na enak način, kakor je določen v členu 51(1), zagotovi vse naslednje informacije:

- (a) sklic, ki prejemniku plačila omogoča identifikacijo plačilne transakcije in plačnika, ter vse informacije, prenesene s plačilno transakcijo;
- (b) znesek plačilne transakcije v valuti, v kateri se knjižijo transakcije v dobro na plačilnem računu prejemnika plačila;
- (c) znesek morebitnih nadomestil, zaračunanih za plačilno transakcijo, in, kadar je ustrezno, razčlenitev zneskov takih nadomestil ali obresti, ki jih plača prejemnik plačila;
- (d) kadar je ustrezno, menjalni tečaj, ki ga je pri plačilni transakciji uporabil ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila, ter znesek plačilne transakcije pred to pretvorbo valute;
- (e) datum valute knjiženja v dobro.

2. Okvirna pogodba lahko vsebuje pogoj, da se informacije iz odstavka 1 zagotavljajo ali dajejo na voljo redno vsaj enkrat na mesec in na dogovorjen način, ki prejemniku plačila omogoča shranjevanje in reproduciranje nespremenjenih informacij.

3. Vendar lahko države članice od ponudnikov plačilnih storitev zahtevajo, da brezplačno, vsaj enkrat na mesec, zagotovijo informacije na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov.

POGLAVJE 4

Skupne določbe

Člen 59

Valuta in pretvorba valute

1. Plačila se opravijo v valuti, o kateri se dogovorita obe pogodbeni stranki.
2. Kadar se storitev pretvorbe valute ponudi pred odreditvijo plačilne transakcije in kadar je storitev pretvorbe valute ponujena na bankomatu, prodajnem mestu ali jo ponudi prejemnik plačila, pogodbeni stranka, ki ponuja storitev pretvorbe valute plačniku, razkrije plačniku vsa nadomestila, ki jih bo zaračunala, ter menjalni tečaj, ki bo uporabljen za pretvorbo plačilne transakcije.

Plačnik na tej podlagi soglaša s storitvijo pretvorbe valute.

Člen 60

Informacije o dodatnih nadomestilih ali znižanjih

1. Kadar prejemnik plačila za uporabo določenega plačilnega instrumenta zahteva plačilo nadomestila ali ponuja znižanje, prejemnik plačila plačnika o tem obvesti pred odreditvijo plačilne transakcije.
2. Kadar ponudnik plačilnih storitev ali druga stranka, udeležena pri transakciji, za uporabo določenega plačilnega instrumenta zahteva plačilo nadomestila, ponudnik plačilnih storitev uporabnika plačilnih storitev o tem obvesti pred odreditvijo plačilne transakcije.
3. Plačnik mora plačati le nadomestila iz odstavkov 1 in 2, če je bil njihov celotni znesek znan pred odreditvijo plačilne transakcije.

NASLOV IV

PRAVICE IN OBVEZNOSTI V ZVEZI Z OPRAVLJANJEM IN UPORABO PLAČILNIH STORITEV

POGLAVJE 1

Skupne določbe

Člen 61

Področje uporabe

1. Kadar uporabnik plačilnih storitev ni potrošnik, se uporabnik in ponudnik plačilnih storitev lahko dogovorita, da se člen 62(1), člen 64(3) ter členi 72, 74, 76, 77, 80 in 89 ne uporabljajo v celoti ali delno. Uporabnik in ponudnik plačilnih storitev se lahko dogovorita tudi o drugačnem roku, kakor je določen v členu 71.
2. Države članice lahko določijo, da se člen 102 ne uporablja, kadar uporabnik plačilne storitve ni potrošnik.
3. Države članice lahko določijo, da se določbe iz tega naslova za mikropodjetja uporabljajo na enak način kot za potrošnike.
4. Ta direktiva ne posega v Direktivo 2008/48/ES, drugo ustrezno pravo Unije ali nacionalne ukrepe o pogojih za odobritev posojil potrošnikom, ki s to direktivo niso harmonizirani, a so skladni s pravom Unije.

Člen 62

Nadomestila, ki se uporabljajo

1. Ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev ne sme zaračunati nadomestila za izpolnjevanje svojih obveznosti glede informiranja ali izvajanja korektivnih in preventivnih ukrepov iz tega naslova, razen če je v členu 79(1), členu 80(5) in členu 88(2) drugače določeno. O teh nadomestilih, ki morajo biti primerna in v skladu z dejanskimi stroški ponudnika plačilnih storitev, se dogovorita uporabnik in ponudnik plačilnih storitev.

2. Države članice zahtevajo, da za plačilne transakcije, ki se opravljajo v Uniji, kadar se ponudnik plačilnih storitev plačnika in ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila nahajata v Uniji ali če se edini ponudnik plačilnih storitev v plačilni transakciji nahaja v Uniji, prejemnik plačila plača nadomestila, ki jih zaračuna njegov ponudnik plačilnih storitev, plačnik pa plača nadomestila, ki jih zaračuna njegov ponudnik plačilnih storitev.

3. Ponudnik plačilnih storitev prejemniku plačila ne sme preprečiti, da od plačnika zahteva plačilo nadomestila ali da mu ponudi znižanje ali drugo spodbudo za uporabo določenega plačilnega instrumenta. Zaračunana nadomestila ne smejo preseči neposrednih stroškov, ki jih ima prejemnik plačila zaradi uporabe določenega plačilnega instrumenta.

4. Države članice v vsakem primeru zagotovijo, da prejemnik plačila ne zahteva nadomestil za uporabo plačilnih instrumentov, za katere poglavje II Uredbe (EU) 2015/751 določa uporabo medbančnih provizij, in za tiste plačilne storitve, za katere se uporablja Uredba (EU) št. 260/2012.

5. Države članice lahko zaradi potrebe po spodbujanju konkurenčnosti in uporabe učinkovitih plačilnih instrumentov prepovedo ali omejijo pravico prejemnika plačila do zaračunavanja.

Člen 63

Odstopanje za instrumente za plačila majhnih vrednosti in elektronski denar

1. V primeru plačilnih instrumentov, ki v skladu z okvirno pogodbo zadevajo samo posamezne plačilne transakcije v vrednosti do največ 30 EUR, ali instrumentov, ki imajo bodisi omejitev porabe na 150 EUR bodisi shranjena sredstva, katerih znesek v nobenem trenutku ne presega 150 EUR, se ponudniki plačilnih storitev z uporabniki plačilnih storitev lahko dogovorijo:

(a) da se točka (b) člena 69(1), točke (c) in (d) člena 70(1) ter člen 74(2) ne uporabljajo, če plačilnega instrumenta ni mogoče blokirati ali preprečiti njegove nadaljnje uporabe;

(b) da se člena 72 in 73 ter člen 74(1) in (3) ne uporabljajo, če se plačilni instrument uporablja anonimno oziroma ponudnik plačilne storitve iz drugih razlogov, značilnih za plačilni instrument, ne more dokazati, da je bila plačilna transakcija odobrena;

(c) da z odstopanjem od člena 79(1) ponudniku plačilnih storitev ni treba obvestiti uporabnika plačilnih storitev o zavrnitvi plačilnega naloga, če neizvršitev izhaja iz okoliščin posameznega primera;

(d) da z odstopanjem od člena 80 plačnik ne more preklicati plačilnega naloga, potem ko ga je že posredoval oziroma dal soglasje, da se plačilna transakcija izvrši v korist prejemnika plačila;

(e) da se z odstopanjem od členov 83 in 84 uporabljajo drugačni roki za izvršitev.

2. Za nacionalne plačilne transakcije lahko države članice ali njihovi pristojni organi znižajo ali podvojijo zneske iz odstavka 1. Za predplačniške instrumente jih lahko zvišajo do 500 EUR.

3. Člena 73 in 74 te direktive se uporabljata tudi za elektronski denar, kakor je opredeljen v točki 2 člena 2 Direktive 2009/110/ES, razen če plačnikov ponudnik plačilnih storitev ne more blokirati plačilnega računa, na katerem je shranjen elektronski denar, ali plačilnega instrumenta. Države članice lahko to odstopanje omejijo na plačilne račune, na katerih je shranjen elektronski denar, ali na plačilne instrumente določene vrednosti.

POGLAVJE 2

Odobritev plačilnih transakcij

Člen 64

Soglasje in umik soglasja

1. Države članice zagotovijo, da se plačilna transakcija šteje za odobreno le, če je plačnik dal soglasje za njeno izvršitev. Plačnik lahko odobri plačilno transakcijo pred izvršitvijo plačilne transakcije ali – če se tako dogovorita plačnik in ponudnik plačilnih storitev – po izvršitvi plačilne transakcije.

2. Soglasje za izvršitev plačilne transakcije ali sklopa plačilnih transakcij je dano v obliki, ki je dogovorjena med plačnikom in ponudnikom plačilnih storitev. Soglasje za izvršitev plačilne transakcije se lahko da tudi prek prejemnika plačila ali ponudnika storitev odreditve plačil.

Če soglasja ni, se šteje, da plačilna transakcija ni bila odobrena.

3. Plačnik lahko soglasje kadar koli prekliče, vendar ne kasneje od trenutka nepreklicnosti v skladu s členom 80. Prekliče se lahko tudi soglasje za izvršitev sklopa plačilnih transakcij, kar pomeni, da se vsaka poznejša plačilna transakcija šteje za neodobreno.

4. O postopku za dajanje soglasja se dogovorita plačnik in ustrezni ponudnik plačilnih storitev.

Člen 65

Potrditev razpoložljivosti sredstev

1. Države članice zagotovijo, da ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, na zahtevo ponudnika plačilnih storitev, ki izdaja kartične plačilne instrumente, nemudoma potrdi, ali je na plačilnem računu plačnika razpoložljiv znesek, potreben za izvršitev kartične plačilne transakcije, pod pogojem, da so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- (a) plačilni račun plačnika je dostopen prek spleta, ko je vložen zahtevek;
- (b) plačnik je ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun, dal izrecno soglasje, da se odzove na zahtevo določenega ponudnika plačilnih storitev, potrdi, da je na plačilnem računu plačnika razpoložljiv znesek, ki ustreza določeni kartični plačilni transakciji;
- (c) soglasje iz točke (b) je bilo dano, preden je vložen prvi zahtevek za potrditev.

2. Ponudnik plačilnih storitev lahko zahteva potrdilo iz odstavka 1, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- (a) plačnik je ponudniku plačilnih storitev dal izrecno soglasje, da zahteva potrdilo iz odstavka 1;
- (b) plačnik je za zadevni znesek odredil kartično plačilno transakcijo in pri tem uporabil kartični plačilni instrument, ki ga je izdal ponudnik plačilnih storitev;
- (c) pred vsakim zahtevkom za potrditev ponudnik plačilnih storitev dokaže svojo istovetnost pri ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun, in v skladu s točko (d) člena 98(1) na varen način komunicira s ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun.

3. V skladu z Direktivo 95/46/ES je potrdilo iz odstavka 1 le v obliki preprostega odgovora „da“ ali „ne“ in ne v obliki bilance stanja računa. Ta odgovor se ne sme hraniti ali uporabljati za druge namene kot za namene izvršitve kartične plačilne transakcije.

4. Potrdilo iz odstavka 1 ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun, ne sme omogočiti, da blokira sredstva na plačilnem računu plačnika.

5. Plačnik lahko od ponudnika plačilnih storitev, ki vodi račun, zahteva, naj mu sporoči istovetnost ponudnika plačilnih storitev in njegov odgovor.

6. Ta člen se ne uporablja za plačilne transakcije, odrejene prek kartičnih plačilnih instrumentov, na katerih je shranjen elektronski denar, kakor je opredeljen v točki 2 člena 2 Direktive 2009/110/ES.

Člen 66

Pravila o dostopu do plačilnega računa pri storitvah odreditve plačil

1. Države članice zagotovijo, da ima plačnik pravico, da prek ponudnika storitev odreditve plačil pridobi plačilne storitve iz točke (7) Priloge I. Pravica do uporabe storitev ponudnika storitev odreditve plačil se ne uporablja, če plačilni račun ni dostopen prek spleta.

2. Ko da plačnik izrecno soglasje za izvršitev plačila v skladu s členom 64, ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, izvede dejavnosti iz odstavka 4 tega člena, da zagotovi plačnikovo pravico do uporabe storitve odreditve plačila.

3. Ponudnik storitev odreditve plačil:

(a) nikoli ne zadržuje sredstev plačnika, povezanih z opravljanjem storitev odreditve plačil;

(b) zagotovi, da osebni varnostni elementi uporabnika plačilnih storitev niso dostopni drugim pogodbenim strankam, razen uporabniku in izdajatelju osebnih varnostnih elementov, in da jih ponudnik storitev odreditve plačil posreduje prek varnih in učinkovitih kanalov;

(c) zagotovi, da se vse druge informacije o uporabniku plačilnih storitev, pridobljene pri opravljanju storitev odreditve plačil, zagotovijo le plačniku in le z izrecnim soglasjem uporabnika plačilnih storitev;

(d) vsakokrat, ko se odredi plačilo, dokaže svojo istovetnost pri ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun plačnika, in v skladu s točko (d) člena 98(1) na varen način komunicira s ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun, ter s plačnikom in prejemnikom plačila;

(e) ne hrani občutljivih plačilnih podatkov uporabnika plačilnih storitev;

(f) od uporabnika plačilnih storitev ne zahteva nobenih drugih podatkov razen podatkov, ki so potrebni za opravljanje storitve odreditve plačila;

(g) podatkov ne uporablja, ne dostopa do njih in jih ne hrani za druge namene kot za namene opravljanja storitve odreditve plačila, ki jo plačnik izrecno zahteva;

(h) ne spremeni zneska, prejemnika plačila ali kakršnega koli drugega elementa transakcije.

4. Ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun:

(a) varno komunicira s ponudniki storitev odreditve plačil v skladu s točko (d) člena 98(1);

- (b) takoj po prejemu plačilnega naloga od ponudnika storitev odreditve plačil slednjemu zagotovi ali mu da na voljo vse informacije o odreditvi plačilne transakcije in vse informacije, ki so mu dostopne glede izvršitve plačilne transakcije;
- (c) obravnava plačilne naloge, posredovane prek storitev ponudnika storitev odreditve plačil, enako kot plačilne naloge, ki jih prejme neposredno od plačnika, razen če je drugačna obravnava potrebna iz objektivnih razlogov, zlasti povezanih z roki in prednostno obravnavo ali stroški teh nalogov.
5. Opravljanje storitev odreditve plačil ni pogojeno z obstojem pogodbenega razmerja med ponudniki storitev odreditve plačil in ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, v ta namen.

Člen 67

Pravila o dostopu do informacij o plačilnih računih pri storitvah zagotavljanja informacij o računih in uporabi teh informacij

1. Države članice zagotovijo, da ima uporabnik plačilnih storitev pravico uporabljati storitve, ki omogočajo dostop do informacij o računih iz točke (8) Priloge I. Ta pravica se ne uporablja, kadar plačilni račun ni dostopen prek spleta.
2. Ponudnik storitev zagotavljanja informacij o računih:
- (a) opravlja storitve samo na podlagi izrecnega soglasja uporabnika plačilnih storitev;
- (b) zagotovi, da osebni varnostni elementi uporabnika plačilnih storitev niso dostopni drugim pogodbenim strankam, razen uporabniku in izdajatelju osebnih elementov, in da jih ponudnik storitev zagotavljanja informacij o računih posreduje prek varnih in učinkovitih kanalov;
- (c) ob vsaki komunikaciji dokaže svojo istovetnost pri ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun uporabnika plačilnih storitev, in v skladu s točko (d) člena 98(1) na varen način komunicira s ponudnikom plačilnih storitev, ki vodi račun, ter z uporabnikom plačilnih storitev;
- (d) dostopa samo do informacij določenih plačilnih računov in s tem povezanih plačilnih transakcij;
- (e) ne zahteva občutljivih plačilnih podatkov, povezanih s plačilnimi računi;
- (f) podatkov ne uporablja, ne dostopa do njih ali jih ne hrani za druge namene kot za namene opravljanja storitve zagotavljanja informacij o računih, ki jo uporabnik plačilnih storitev izrecno zahteva v skladu s predpisi o varstvu podatkov.
3. Ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, v zvezi s plačilnimi računi:
- (a) varno komunicira s ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih v skladu s točko (d) člena 98(1); in
- (b) obravnava zahteve po podatkih, posredovane v okviru storitev ponudnika storitev zagotavljanja informacij o računih, na nediskriminatoren način, razen če je drugačna obravnava potrebna iz objektivnih razlogov.
4. Opravljanje storitev zagotavljanja informacij o računih ni pogojeno z obstojem pogodbenega razmerja med ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih in ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, v ta namen.

Člen 68

Omejitve uporabe plačilnega instrumenta in dostopa do plačilnih računov s strani ponudnikov plačilnih storitev

1. Kadar se za dajanje soglasja uporablja določen plačilni instrument, se plačnik in njegov ponudnik plačilnih storitev lahko dogovorita o omejitvah porabe za plačilne transakcije, izvršene prek navedenega plačilnega instrumenta.
2. Če je tako dogovorjeno v okvirni pogodbi, si lahko ponudnik plačilnih storitev pridrži pravico, da blokira plačilni instrument iz objektivno utemeljenih razlogov, povezanih z varnostjo plačilnega instrumenta, zaradi suma, da gre za neodobreno ali goljufivo uporabo plačilnega instrumenta, ali zaradi znatno povečanega tveganja, da plačnik ne bo mogel izpolniti svoje obveznosti plačila v primeru plačilnega instrumenta z uporabo kreditne linije.
3. V tem primeru mora ponudnik plačilnih storitev o blokadi plačilnega instrumenta in o razlogih zanjo na dogovorjeni način obvestiti plačnika, če je mogoče, preden je plačilni instrument blokiran, sicer pa najpozneje takoj po blokadi, razen če je posredovanje te informacije v nasprotju z objektivno utemeljenimi varnostnimi razlogi ali prepovedano z drugim zadevnim pravom Unije ali nacionalnim pravom.
4. Ponudnik plačilnih storitev ponovno omogoči uporabo plačilnega instrumenta ali ga nadomesti z novim plačilnim instrumentom, ko razlogi za blokado prenehajo.
5. Ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, lahko ponudniku storitev zagotavljanja informacij o računih ali ponudniku storitev odreditve plačil zavrne dostop do plačilnega računa iz objektivno utemeljenih in ustrezno dokazanih razlogov, povezanih z neodobrenim ali goljufivim dostopom do plačilnega računa s strani ponudnika storitev zagotavljanja informacij o računih ali ponudnika storitev odreditve plačil, vključno z neodobreno ali goljufivo odreditvijo plačilne transakcije. V tem primeru mora ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, o zavrnitvi dostopa do plačilnega računa in o razlogih zanjo na dogovorjeni način obvestiti plačnika. Plačnik se obvesti, kadar je mogoče, preden je dostop zavrjen, sicer pa najpozneje takoj po zavrnitvi dostopa, razen če je posredovanje te informacije v nasprotju z objektivno utemeljenimi varnostnimi razlogi ali prepovedano z drugim zadevnim pravom Unije ali nacionalnim pravom.

Ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, omogoči dostop do plačilnega računa, ko razlogi za zavrnitev dostopa prenehajo.

6. V primerih iz odstavka 5 ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, o incidentu, povezanem s ponudnikom storitev zagotavljanja informacij o računih ali ponudnikom storitev odreditve plačil, nemudoma obvesti pristojni organ. Informacije vključujejo ustrezne podrobnosti primera in razloge za ukrepanje. Pristojni organ oceni primer in po potrebi sprejme primerne ukrepe.

Člen 69

Obveznosti uporabnika plačilnih storitev v zvezi s plačilnimi instrumenti in osebnimi varnostnimi elementi

1. Uporabnik plačilnih storitev, ki ima pravico uporabljati plačilni instrument:
 - (a) uporablja plačilni instrument v skladu s pogoji, ki urejajo izdajo in uporabo plačilnega instrumenta, ki morajo biti objektivni, nediskriminatorni in sorazmerni;
 - (b) brez nepotrebnega odlašanja obvesti ponudnika plačilnih storitev ali subjekt, ki ga določi slednji, če ugotovi, da je bil plačilni instrument izgubljen, ukraden, zlorabljen ali uporabljen brez dovoljenja.
2. Za namene točke (a) odstavka 1 uporabnik plačilnih storitev, zlasti takoj po prejemu plačilnega instrumenta, sprejme vse razumne ukrepe, da zavaruje osebne varnostne elemente.

*Člen 70***Obveznosti ponudnika plačilnih storitev v zvezi s plačilnimi instrumenti**

1. Ponudnik plačilnih storitev, ki izdaja plačilne instrumente:
 - (a) zagotovi, da osebni varnostni elementi niso dostopni drugim pogodbenim strankam, razen uporabniku plačilnih storitev, ki ima pravico uporabljati plačilni instrument, brez poseganja v obveznosti uporabnika plačilnih storitev iz člena 69;
 - (b) brez izrecne zahteve uporabnika temu ne pošlje plačilnega instrumenta, razen kadar se že izdan plačilni instrument nadomešča z novim;
 - (c) zagotovi, da so vedno na voljo primerna sredstva, ki uporabniku plačilnih storitev omogočajo, da pošlje obvestilo na podlagi točke (b) člena 69(1) ali zaprosi za odpravo blokade plačilnega instrumenta v skladu s členom 68(4); ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev na zahtevo zagotavlja sredstva, s katerimi lahko še 18 mesecev po obvestilu dokaže, da je uporabnik plačilnih storitev poslal tako obvestilo;
 - (d) uporabniku plačilnih storitev zagotovi možnost, da brezplačno pošlje obvestilo v skladu s točko (b) člena 69(1) in da zaračuna, če sploh, samo stroške nadomestitve, neposredno povezane s plačilnim instrumentom;
 - (e) prepreči vsakršno uporabo plačilnega instrumenta, potem ko je bilo poslano obvestilo v skladu s točko (b) člena 69(1).
2. Ponudnik plačilnih storitev nosi tveganje, povezano s pošiljanjem plačilnega instrumenta ali kakršnih koli osebnih varnostnih elementov povezanih z instrumentom uporabniku plačilnih storitev.

*Člen 71***Obveščanje o neodobrenih ali nepravilno izvršenih plačilnih transakcijah in njihov popravek**

1. Ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev zagotovi popravek neodobrene ali nepravilno izvršene plačilne transakcije samo, če ta ponudnika plačilnih storitev obvesti takoj, ko ugotovi, da je prišlo do takšnih transakcij, ki so vzrok za terjatev, tudi terjatev v skladu s členom 89, in najpozneje 13 mesecev po datumu obremenitve.

Roki za obveščanje iz prvega pododstavka se ne uporabijo, kadar ponudnik plačilnih storitev informacij o tej plačilni transakciji ni posredoval ali jih ni dal na voljo v skladu z naslovom III.

2. Kadar je vključen ponudnik storitev odreditve plačil, uporabniku plačilnih storitev popravek zagotovi ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, v skladu z odstavkom 1 tega člena in brez poseganja v člen 73(2) in člen 89(1).

*Člen 72***Breme dokazovanja pristnosti in izvršitve plačilne transakcije**

1. Države članice zahtevajo, da mora v primeru, kadar uporabnik plačilne storitve trdi, da ni odobril izvršene plačilne transakcije ali da plačilna transakcija ni bila izvršena pravilno, ponudnik plačilnih storitev dokazati, da je bila opravljena avtentikacija plačilne transakcije, da je bila plačilna transakcija pravilno evidentirana in knjižena ter da na njeno izvršitev ni vplivala nikakršna tehnična okvara ali druga pomanjkljivost storitve, ki jo je opravil ponudnik plačilnih storitev.

Če je plačilna transakcija odrejena prek ponudnika storitev odreditve plačil, mora ponudnik storitve odreditve plačil v okviru svojih pristojnosti dokazati, da je bila opravljena avtentikacija plačilne transakcije, da je bila plačilna transakcija pravilno evidentirana ter da na njeno izvršitev ni vplivala nikakršna tehnična okvara ali druga pomanjkljivost, povezana s plačilno storitvijo, ki jo opravlja.

2. Kadar uporabnik plačilne storitve trdi, da ni odobril izvršene plačilne transakcije, zgolj uporaba plačilnega instrumenta, ki jo evidentira ponudnik plačilnih storitev, vključno s ponudnikom storitev odreditve plačil, če je ustrezno, ni nujno zadosten dokaz, da je plačnik odobril plačilno transakcijo ali da je goljufal ali da naklepno ali iz hude malomarnosti ni izpolnil ene ali več obveznosti iz člena 69. Ponudnik plačilnih storitev, vključno, kadar je ustrezno, s ponudnikom storitev odreditve plačil priskrbi dokaze, da je uporabnik plačilne storitve goljufal ali ravnal hudo malomarno.

Člen 73

Odgovornost ponudnika plačilnih storitev za neodobrene plačilne transakcije

1. Države članice zagotovijo da, brez poseganja v člen 71, v primeru neodobrene plačilne transakcije plačnikov ponudnik plačilnih storitev plačniku nemudoma povrne znesek neodobrene plačilne transakcije, v vsakem primeru pa najpozneje do konca naslednjega delovnega dne, potem ko je transakcijo opazil oziroma je bil o njej obveščen, razen kadar plačnikov ponudnik plačilnih storitev utemeljeno sumi, da gre za goljufijo, in o razlogih za sum pisno obvesti zadevni nacionalni organ. Plačnikov ponudnik plačilnih storitev, kadar je ustrezno, na obremenjenem plačilnem računu vzpostavi takšno stanje, kakršno bi bilo, če neodobrena plačilna transakcija ne bi bila izvršena. Tako je zagotovljeno tudi, da datum valute knjiženja v dobro na plačilnem računu plačnika ni poznejši od datuma, ko je bil znesek knjižen v breme.

2. Kadar plačilno transakcijo odredi ponudnik storitev odreditve plačil, ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, nemudoma povrne znesek neodobrene plačilne transakcije, v vsakem primeru pa najpozneje do konca naslednjega delovnega dne, in, če je ustrezno, na obremenjenem plačilnem računu vzpostavi takšno stanje, kakršno bi bilo, če neodobrena plačilna transakcija ne bi bila izvršena.

Če je ponudnik storitev odreditve plačil odgovoren za neodobreno plačilno transakcijo, ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun, na njegovo zahtevo nemudoma zagotovi nadomestilo za kakršno koli nastalo izgubo ali plačane zneske, ki jih je ta imel s povračilom plačniku, vključno z zneskom neodobrene plačilne transakcije. V skladu s členom 72(1) mora ponudnik storitev odreditve plačil v okviru svojih pristojnosti dokazati, da je bila opravljena avtentikacija plačilne transakcije, da je bila plačilna transakcija pravilno evidentirana ter da na njeno izvršitev ni vplivala nobena tehnična okvara ali druga pomanjkljivost, povezana s plačilno storitvijo, ki jo opravlja.

3. Če je primerno, se lahko v skladu s pravom, ki se uporablja za pogodbo, sklenjeno med plačnikom in ponudnikom plačilnih storitev, ali pogodbo, sklenjeno med plačnikom in ponudnikom storitev odreditve plačil, določi dodatno finančno nadomestilo.

Člen 74

Odgovornost plačnika za neodobrene plačilne transakcije

1. Z odstopanjem od člena 73 je plačnik lahko obvezan, da krije izgubo v zvezi s kakršno koli neodobreno plačilno transakcijo, ki je posledica uporabe izgubljenega ali ukradenega plačilnega instrumenta ali zlorabe plačilnega instrumenta, v višini do največ 50 EUR.

Prvi pododstavek se ne uporablja, če:

- (a) izgube, kraje ali zlorabe plačilnega instrumenta ni bilo mogoče odkriti pred izvedbo plačila, razen če je plačnik sam ravnal goljufivo; ali
- (b) izguba je posledica dejanj ali neukrepanja zaposlenih, zastopnikov ali podružnic ponudnika plačilnih storitev ali zunanjih izvajalcev.

Plačnik krije vse izgube v zvezi z neodobrenimi plačilnimi transakcijami, če nastanejo, ker je plačnik ravnal goljufivo ali ker naklepno ali iz hude malomarnosti ni izpolnil ene ali več obveznosti iz člena 69. V takih primerih se najvišji znesek iz prvega pododstavka ne uporablja.

Kadar plačnik ni goljufal in ni naklepno opustil svojih obveznosti iz člena 69, lahko države članice zmanjšajo odgovornost iz tega odstavka, zlasti ob upoštevanju značilnosti osebnih varnostnih elementov in posebnih okoliščin, v katerih je bil plačilni instrument izgubljen, ukraden ali zlorabljen.

2. Kadar plačnikov ponudnik plačilnih storitev ne zahteva močne avtentikacije strank, plačnik nosi finančne posledice le, če je plačnik ravnal goljufivo. Če prejemnik plačila ali njegov ponudnik plačilnih storitev zavrne močno avtentikacijo strank, povrne finančno škodo, povzročeno plačnikovemu ponudniku plačilnih storitev.

3. Plačnik ne nosi nobenih finančnih posledic uporabe izgubljenega, ukradenega ali zlorabljenega plačilnega instrumenta po obvestilu v skladu s točko (b) člena 69(1), razen če je plačnik ravnal goljufivo.

Če ponudnik plačilnih storitev ne zagotovi ustreznih sredstev za obvestitev o izgubljenem, ukradenem ali zlorabljenem plačilnem instrumentu ob vsakem času, kakor se zahteva v skladu s točko (c) člena 70(1), plačnik ni odgovoren za finančne posledice, ki izhajajo iz uporabe navedenega plačilnega instrumenta, razen če je plačnik ravnal goljufivo.

Člen 75

Plačilne transakcije, pri katerih znesek transakcije ni vnaprej znan

1. Kadar prejemnik plačila odredi plačilno transakcijo ali je ta odrejena prek njega v okviru kartične plačilne transakcije in njen točen znesek ni znan, v trenutku ko plačnik da soglasje za izvršitev plačilne transakcije, lahko ponudnik plačilnih storitev plačnika blokira sredstva na plačnikovem plačilnem računu samo, če je plačnik dal soglasje za točen znesek sredstev, ki jih je treba blokirati.

2. Ko ponudnik plačilnih storitev plačnika prejme informacijo o točnem znesku plačilne transakcije, najpozneje pa takoj ko prejme plačilni nalog, brez odlašanja sprosti sredstva, blokirana na plačnikovem plačilnem računu iz odstavka 1.

Člen 76

Povračila plačilnih transakcij, ki jih je odredil prejemnik plačila ali so bile odrejene prek njega

1. Države članice zagotovijo, da ima plačnik pravico, da mu njegov ponudnik plačilnih storitev povrne odobreno plačilno transakcijo, ki jo je odredil prejemnik plačila ali je bila odrejena prek njega in je bila že izvršena, če sta izpolnjena naslednja pogoja:

(a) ob odobritvi ni bil naveden točen znesek plačilne transakcije;

(b) znesek plačilne transakcije presega znesek, ki bi ga lahko plačnik upravičeno pričakoval ob upoštevanju zneskov preteklih plačilnih transakcij, pogojev v okvirni pogodbi in drugih zadevnih okoliščin primera.

Na zahtevo ponudnika plačilnih storitev mora plačnik dokazati, da so takšni pogoji izpolnjeni.

Povračilo mora biti enako celotnemu znesku izvršene plačilne transakcije. Datum knjiženja v dobro na plačilnem računu plačnika ne sme biti poznejši od datuma, ko je bil znesek knjižen v breme.

Države članice brez poseganja v odstavek 3 zagotovijo, da ima plačnik poleg pravice iz odstavka 1 za direktne obremenitve iz člena 1 Uredbe (EU) št. 260/2012 brezpogojno pravico do povračila v roku, določenem v členu 77 te direktive.

2. Vendar pa za namene točke (b) prvega pododstavka odstavka 1 plačnik kot razloga ne more navajati menjave valut, če je bil uporabljen referenčni menjalni tečaj, dogovorjen s ponudnikom plačilnih storitev v skladu s točko (d) člena 45(1) in točko (b) člena 52(3).

3. Plačnik in ponudnik plačilnih storitev se v okvirni pogodbi lahko dogovorita, da plačnik nima pravice do povračila, kadar je:

(a) plačnik dal soglasje za izvršitev plačilne transakcije neposredno ponudniku plačilnih storitev; in,

(b) kadar je ustrezno, ponudnik plačilnih storitev ali prejemnik plačila plačniku na dogovorjen način zagotovil ali dal na voljo informacije o prihodnji plačilni transakciji vsaj štiri tedne pred dnevom zapadlosti.

4. Za direktne obremenitve v drugih valutah, ki niso euro, lahko države članice zahtevajo, da ponudniki plačilnih storitev omogočijo, da v okviru svojih shem direktnih obremenitev ponudijo ugodnejše pravice do povračila, če so te ugodnejše za plačnika.

Člen 77

Zahtevki za povračila plačilnih transakcij, ki jih je odredil prejemnik plačila ali so bile odrejene prek njega

1. Države članice zagotovijo, da lahko plačnik zahteva povračilo zneska odobrene plačilne transakcije iz člena 76, ki jo je odredil prejemnik plačila ali je bila odrejena prek njega, v roku osmih tednov od datuma obremenitve.

2. Ponudnik plačilnih storitev mora v desetih delovnih dneh, potem ko je prejel zahtevek za povračilo, povrniti celoten znesek plačilne transakcije ali pa plačniku sporočiti razloge za zavrnitev zahteve z navedbo organov, ki jim lahko plačnik preda zadevo v skladu s členi 99 do 102, če se ne strinja z navedenimi razlogi.

Pravica ponudnika plačilnih storitev iz prvega pododstavka tega odstavka, da zavrne povračilo, se ne uporablja v primeru iz četrtega pododstavka člena 76(1).

POGLAVJE 3

Izvrševanje plačilnih transakcij

Oddelek 1

Plačilni nalogi in preneseni zneski

Člen 78

Prejem plačilnega naloga

1. Države članice zagotovijo, da je trenutek prejema takrat, ko plačnikov ponudnik plačilnih storitev prejme plačilni nalog.

Plačnikovega računa se ne sme obremeniti pred prejemom plačilnega naloga. Če čas prejema ni delovni dan za plačnikovega ponudnika plačilnih storitev, se šteje, da je bil plačilni nalog prejet naslednji delovni dan. Ponudnik plačilnih storitev lahko določi časovno omejitev proti koncu delovnega dne, tako da se za vse plačilne naloge, prejete po tej omejitvi, šteje, da so bili prejeti naslednji delovni dan.

2. Če se uporabnik plačilnih storitev, ki je odredil plačilni nalog, in ponudnik plačilnih storitev dogovorita, da se izvrševanje plačilnega naloga začne na določen dan ali ob koncu določenega obdobja ali na dan, ko plačnik da na voljo sredstva ponudniku plačilnih storitev, se šteje, da je čas prejema za namene člena 83 dogovorjeni dan. Če dogovorjeni dan ni delovni dan za ponudnika plačilnih storitev, se za plačilni nalog šteje, da je bil prejet naslednji delovni dan.

*Člen 79***Zavrnitev plačilnega naloga**

1. Kadar ponudnik plačilnih storitev zavrne izvršitev plačilnega naloga ali odreditev plačilne transakcije, se o zavrnitvi in, če je mogoče, razlogih za zavrnitev in postopku za odpravo vseh dejanskih napak, ki so bile vzrok za zavrnitev, obvesti uporabnika plačilnih storitev, razen če je to prepovedano z drugim ustreznim pravom Unije ali nacionalnim pravom.

Ponudnik plačilnih storitev na dogovorjeni način pošlje ali da na voljo obvestilo takoj, ko je mogoče, v vsakem primeru pa v rokih, določenih v členu 83.

Okvirna pogodba lahko vključuje določbo, da lahko ponudnik plačilnih storitev zaračuna razumno nadomestilo za takšno zavrnitev, če je utemeljena iz objektivnih razlogov.

2. Kadar so izpolnjeni vsi pogoji iz okvirne pogodbe plačnika, ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun plačnika, ne sme zavrniti izvršitve odobrenega plačilnega naloga, ne glede na to, ali je plačilni nalog odredil plačnik, ponudnik storitev odreditve plačil preko plačnika ali prejemnik plačila oziroma je bil odrejen prek prejemnika plačila, razen če je to prepovedano z drugim ustreznim pravom Unije ali nacionalnim pravom.

3. Za namene členov 83 in 89 se za plačilni nalog, katerega izvršitev je bila zavrnjena, šteje, da ni bil prejet.

*Člen 80***Nepreklicnost plačilnega naloga**

1. Države članice zagotovijo, da uporabnik plačilnih storitev ne more preklicati plačilnega naloga, potem ko ga prejme plačnikov ponudnik plačilnih storitev, razen če je v tem členu določeno drugače.

2. Kadar plačilno transakcijo odredi ponudnik storitev odreditve plačil ali prejemnik plačila oziroma se odredi prek prejemnika plačila, plačnik ne sme preklicati plačilnega naloga, potem ko je dal soglasje ponudniku storitev odreditve plačil za odreditev plačilne transakcije ali potem ko je dal soglasje za izvršitev plačilne transakcije v korist prejemnika plačila.

3. Vendar lahko plačnik v primeru direktne obremenitve in brez poseganja v pravice do povračila prekliče plačilni nalog najpozneje do konca delovnega dne pred dogovorjenim dnevom obremenitve računa.

4. Uporabnik plačilnih storitev lahko v primeru iz člena 78(2) prekliče plačilni nalog najpozneje do konca delovnega dne pred dogovorjenim dnevom.

5. Po poteku rokov iz odstavkov 1 do 4 se plačilni nalog lahko prekliče samo, če se o tem dogovorijo uporabnik plačilnih storitev in zadevni ponudniki plačilnih storitev. V primeru iz odstavkov 2 in 3 je potrebno tudi soglasje prejemnika plačila. Če je tako dogovorjeno v okvirni pogodbi, lahko zadevni ponudnik plačilnih storitev preklic zaračuna.

*Člen 81***Preneseni in prejeti zneski**

1. Države članice zahtevajo, da ponudniki plačilnih storitev plačnika, ponudniki plačilnih storitev prejemnika plačila in morebitni posredniki ponudnikov plačilnih storitev prenesejo celotni znesek plačilne transakcije in od prenesenega zneska ne odtegnejo nadomestil.

2. Vendar pa se prejemnik plačila in ponudnik plačilnih storitev lahko dogovorita, da zadevni ponudnik plačilnih storitev odtegne svoja nadomestila od prenesenega zneska, preden ga knjiži v dobro prejemnika plačila. V takšnem primeru je v informacijah, zagotovljenih prejemniku plačila, celotni znesek plačilne transakcije ločen od nadomestil.

3. Če se od prenesenega zneska odtegnejo kakršna koli nadomestila, ki niso nadomestila iz odstavka 2, ponudnik plačilnih storitev plačnika zagotovi, da prejemnik plačila prejme celotni znesek plačilne transakcije, ki jo odredi plačnik. Kadar je plačilno transakcijo odredil prejemnik plačila ali je bila odrejena prek njega, ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila zagotovi, da prejemnik plačila prejme celoten znesek plačilne transakcije.

Oddelek 2

Rok izvršitve in datum valute

Člen 82

Področje uporabe

1. Ta oddelek se uporablja za:

(a) plačilne transakcije v eurih;

(b) nacionalne plačilne transakcije v valuti države članice, katere valuta ni euro;

(c) plačilne transakcije, ki vključujejo zgolj eno pretvorbo valut med eurom in valuto države članice, katere valuta ni euro, če je potrebna pretvorba valut izvedena v tej državi članici, pri čezmejnih plačilnih transakcijah pa se čezmejno plačilo izvrši v eurih.

2. Ta oddelek se uporablja za plačilne transakcije, ki niso navedene v odstavku 1, razen če je drugače dogovorjeno med uporabnikom plačilnih storitev in ponudnikom plačilnih storitev, razen člena 87, ki se za pogodbene stranke ne uporablja. Če pa se uporabnik in ponudnik plačilnih storitev dogovorita o daljšem obdobju, kot je določeno v členu 83, takšno obdobje za plačilne transakcije znotraj Unije ne sme biti daljše od štirih delovnih dni po času prejema v skladu s členom 78.

Člen 83

Plačilne transakcije na plačilni račun

1. Države članice zahtevajo, da ponudnik plačilnih storitev plačnika zagotovi, da je znesek plačilne transakcije knjižen v dobro računa ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila najpozneje do konca naslednjega delovnega dne po prejemu v skladu s členom 78. Ta rok se v primeru plačilnih transakcij, odrejenih na papirju, lahko podaljša za dodaten delovni dan.

2. Države članice zahtevajo, da ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila znesek plačilne transakcije knjiži in da na voljo na plačilnem računu prejemnika plačila, potem ko je ponudnik plačilnih storitev prejel sredstva v skladu s členom 87.

3. Države članice zahtevajo, da ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila posreduje plačilni nalog, ki ga je odredil prejemnik plačila ali je bil odrejen prek njega, plačnikovemu ponudniku plačilnih storitev v rokih, o katerih sta se dogovorila prejemnik plačila in ponudnik plačilnih storitev, tako da bo na dogovorjeni dan zapadlosti mogoče izvršiti direktno obremenitev.

Člen 84

Prejemnik plačila brez plačilnega računa pri ponudniku plačilnih storitev

Kadar prejemnik plačila nima plačilnega računa pri ponudniku plačilnih storitev, mu ponudnik plačilnih storitev, ki prejme sredstva za prejemnika plačila, da sredstva na voljo v roku, določenem v členu 83.

Člen 85

Gotovinski pologi na plačilni račun

Kadar potrošnik položi gotovino na plačilni račun pri navedenem ponudniku plačilnih storitev v valuti navedenega plačilnega računa, ponudnik plačilnih storitev zagotovi, da je ta znesek na voljo in knjižen takoj po prejemu sredstev. Kadar uporabnik plačilne storitve ni potrošnik, je znesek na voljo in knjižen najpozneje naslednji delovni dan po prejemu sredstev.

Člen 86

Nacionalne plačilne transakcije

Za nacionalne plačilne transakcije lahko države članice določijo krajši najdaljši rok izvršitve od tistega, ki je določen v tem oddelku.

Člen 87

Datum valute in razpoložljivost sredstev

1. Države članice zagotovijo, da je datum valute odobritve prejemnikovega plačilnega računa v zvezi z izvršitvijo plačilne transakcije najpozneje delovni dan, ko so sredstva plačilne transakcije odobrena na računu prejemnikovega ponudnika plačilnih storitev.

2. Ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila zagotovi, da je znesek plačilne transakcije na voljo prejemniku plačila takoj potem, ko se zadevni znesek knjiži v dobro na račun ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila, kadar se pri ponudniku plačilnih storitev prejemnika plačila:

(a) ne izvede pretvorba valute ali

(b) izvede pretvorba valute med eurom in valuto države članice ali med valutama dveh držav članic.

Obveznost iz tega odstavka se uporablja tudi za plačila znotraj enega ponudnika plačilnih storitev.

3. Države članice zagotovijo, da datum valute obremenitve plačnikovega plačilnega računa v zvezi z izvršitvijo plačilne transakcije ni zgodnejši od datuma, ko se navedeni plačilni račun obremeni za znesek plačilne transakcije.

Oddenek 3

Odgovornost

Člen 88

Nepravilne enolične identifikacijske oznake

1. Če je prejemnik plačila v plačilnem nalogu določen z enolično identifikacijsko oznako, se šteje, da je bil plačilni nalog pravilno izvršen prejemniku plačila v skladu z njegovo enolično identifikacijsko oznako.

2. Če je enolična identifikacijska oznaka, ki jo predloži uporabnik plačilnih storitev, nepravilna, ponudnik plačilnih storitev v skladu s členom 89 ni odgovoren za neizvršitev ali nepravilno izvršitev plačilne transakcije.

3. Plačnikov ponudnik plačilnih storitev si mora v razumnih mejah prizadevati, da bi izterjal znesek izvršene plačilne transakcije. Ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila sodeluje v teh prizadevanjih tudi tako, da plačnikovemu ponudniku plačilnih storitev sporoči vse ustrezne informacije v zvezi z zbiranjem sredstev.

Če zbiranje sredstev iz prvega pododstavka ni možno, plačnikov ponudnik plačilnih storitev plačniku na pisno zahtevo sporoči vse informacije, ki so na voljo plačnikovemu ponudniku plačilnih storitev in pomembne za plačnika, da lahko slednji sproži pravni postopek za izterjavo sredstev.

4. Za izterjavo lahko ponudnik plačilnih storitev uporabniku plačilnih storitev zaračuna nadomestilo, če je tako dogovorjeno v okvirni pogodbi.

5. Če uporabnik plačilnih storitev predloži dodatne informacije poleg tistih, določenih v točki (a) člena 45(1) ali točki (b) člena 52(2), je ponudnik plačilnih storitev odgovoren samo za izvršitev plačilnih transakcij v skladu z enolično identifikacijsko oznako, ki jo predloži uporabnik plačilnih storitev.

Člen 89

Odgovornost ponudnika plačilnih storitev za neizvršitev, nepravilno izvršitev ali pozno izvršitev plačilnih transakcij

1. Kadar plačilni nalog neposredno odredi plačnik, je ponudnik plačilnih storitev plačnika brez poseganja v člen 71, člen 88(2) in (3) ter člen 93 plačniku odgovoren za pravilno izvršitev plačilne transakcije, razen če lahko dokaže plačniku in, kadar je ustrezno, ponudniku plačilnih storitev prejemnika plačila, da je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila prejel znesek plačilne transakcije v skladu s členom 83(1). V tem primeru je za pravilno izvršitev plačilne transakcije prejemniku plačila odgovoren ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila.

Kadar je plačnikov ponudnik plačilnih storitev odgovoren v skladu s prvim pododstavkom, plačniku brez nepotrebne odlašanja povrne znesek neizvršene oziroma nepravilno izvršene plačilne transakcije in, če je ustrezno, na obremenjenem plačilnem računu vzpostavi takšno stanje, kakršno bi bilo, če nepravilno izvršena plačilna transakcija ne bi bila izvršena.

Datum valute knjiženja v dobro na plačilnem računu plačnika ne sme biti poznejši od datuma, ko je bil znesek knjižen v breme.

Kadar je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila odgovoren v skladu s prvim pododstavkom, da prejemniku plačila takoj na voljo znesek plačilne transakcije in, če je primerno, ustrezní znesek knjiži v dobro na njegov plačilni račun.

Datum valute knjiženja v dobro na plačilnem računu prejemnika plačila ne sme biti poznejši od datuma, ko bi moral biti znesek v skladu s členom 87 knjižen v primeru pravilno izvršene transakcije.

Kadar je plačilna transakcija pozno izvršena, ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila zagotovi na zahtevo plačnikovega ponudnika plačilnih storitev, ki deluje v imenu plačnika, da datum valute knjiženja v dobro na plačilnem računu prejemnika plačila ni poznejši od datuma, ko bi moral biti znesek knjižen v primeru pravilno izvršene transakcije.

V primeru neizvršene oziroma nepravilno izvršene plačilne transakcije, kadar je plačilni nalog odredil plačnik, plačnikov ponudnik plačilnih storitev ne glede na odgovornost v skladu s tem odstavkom na zahtevo nemudoma ukrepa, da bi izsledil plačilno transakcijo, plačnika pa obvesti o rezultatih njegovih prizadevanj. To je za plačnika brezplačno.

2. Kadar plačilni nalog odredi prejemnik plačila ali je odrejen prek njega, je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila brez poseganja v člen 71, člen 88(2) in (3) ter člen 93 prejemniku plačila odgovoren za pravilno posredovanje plačilnega naloga plačnikovemu ponudniku plačilnih storitev v skladu s členom 83(3). Kadar je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila odgovoren v skladu s tem pododstavkom, plačnikovemu ponudniku plačilnih storitev takoj ponovno posreduje zadevni plačilni nalog.

V primeru poznega posredovanja plačilnega naloga mora biti znesek knjižen na plačilnem računu prejemnika plačila najpozneje na dan, ko bi moral biti knjižen v primeru pravilno izvršene transakcije.

Poleg tega je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila brez poseganja v člen 71, člen 88(2) in (3) ter člen 93 prejemniku plačila odgovoren za obdelavo plačilne transakcije v skladu s svojimi obveznostmi iz člena 87. Kadar je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila odgovoren v skladu s tem pododstavkom, zagotovi, da je znesek plačilne transakcije na voljo prejemniku plačila takoj potem, ko je znesek knjižen v dobro na račun ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila. Znesek mora biti na plačilnem računu prejemnika plačila knjižen najpozneje na datum, ko bi moral biti knjižen v primeru pravilno izvršene transakcije.

V primeru neizvršene oziroma nepravilno izvršene plačilne transakcije, za katero ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila v skladu s prvim in drugim pododstavkom ni odgovoren, je plačniku odgovoren plačnikov ponudnik plačilnih storitev. Kadar je plačnikov ponudnik plačilnih storitev v tem smislu odgovoren, plačniku po potrebi in brez odlašanja povrne znesek neizvršene oziroma nepravilno izvršene plačilne transakcije in na obremenjenem plačilnem računu vzpostavi takšno stanje, kakršno bi bilo, če do nepravilne izvršitve ne bi prišlo. Datum valute knjiženja v dobro na plačilnem računu plačnika ne sme biti poznejši od datuma, ko je bil znesek knjižen v breme.

Za plačnikovega ponudnika plačilnih storitev obveznost iz četrtega pododstavka ne velja, kadar dokaže, da je ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila prejel znesek plačilne transakcije, čeprav je bila izvršitev plačilne transakcije odložena. V tem primeru ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila znesek knjiži na plačilnem računu prejemnika plačila najpozneje na datum, ko bi moral biti knjižen v primeru pravilno izvršene transakcije.

V primeru neizvršene ali nepravilno izvršene plačilne transakcije, kadar plačilni nalog odredi prejemnik plačila ali je odrejen prek njega, ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila ne glede na odgovornost v skladu s tem odstavkom na zahtevo nemudoma ukrepa, da bi izsledil plačilno transakcijo, prejemnika plačila pa obvesti o rezultatih svojih prizadevanj. To je brezplačno za prejemnika plačila.

3. Ponudniki plačilnih storitev so poleg tega odgovorni svojim uporabnikom plačilnih storitev za vse zaračunane zneske, za katere odgovarjajo, in vse obresti, ki se zaračunajo uporabniku plačilnih storitev zaradi neizvršitve ali nepravilne, tudi pozne, izvršitve plačilne transakcije.

Člen 90

Odgovornost za neizvršitev, nepravilno izvršitev ali pozno izvršitev plačilnih transakcij pri storitvah odreditve plačil

1. Kadar plačilni nalog odredi plačnik prek ponudnika storitev odreditve plačil, ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, brez poseganja v člen 71 in člen 88(2) in (3) plačniku povrne znesek neizvršene oziroma nepravilno izvršene plačilne transakcije in, kadar je ustrezno, na obremenjenem plačilnem računu vzpostavi takšno stanje, kakršno bi bilo, če nepravilno izvršena plačilna transakcija ne bi bila izvršena.

Ponudnik storitev odreditve plačil mora dokazati, da je ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun plačnika, prejel plačilni nalog v skladu s členom 78 in da je bila v okviru njegovih pristojnosti opravljena avtentikacija plačilne transakcije, da je bila plačilna transakcija pravilno evidentirana ter da na njeno izvršitev ni vplivala nobena tehnična okvara ali druga pomanjkljivost, povezana z neizvršitvijo, nepravilno izvršitvijo ali pozno izvršitvijo transakcije.

2. Če je ponudnik storitev odreditve plačil odgovoren za neizvršitev, nepravilno izvršitev ali pozno izvršitev plačilne transakcije, ponudniku plačilnih storitev, ki vodi račun, na njegovo zahtevo nemudoma zagotovi nadomestilo za kakršno koli nastalo izgubo ali plačane zneske zaradi povračila plačniku.

Člen 91

Dodatna finančna nadomestila

Vsa dodatna finančna nadomestila poleg tistih, ki so predvidena v tem oddelku, se lahko določijo v skladu s pravom, ki se uporablja za pogodbo, sklenjeno med uporabnikom plačilnih storitev in ponudnikom plačilnih storitev.

Člen 92

Regresna pravica

1. Kadar je odgovornost ponudnika plačilnih storitev v skladu s členoma 73 in 89 mogoče pripisati drugemu ponudniku plačilnih storitev ali posredniku, ta ponudnik plačilnih storitev oziroma posrednik prvemu ponudniku plačilnih storitev zagotovi nadomestilo za kakršno koli nastalo izgubo ali plačane zneske v skladu s členoma 73 in 89. To vključuje nadomestila, kadar kateri izmed ponudnikov plačilnih storitev ne uporablja močne avtentikacije strank.

2. Dodatna finančna nadomestila se lahko določijo v skladu z dogovori, sklenjenimi med ponudniki plačilnih storitev in/ali posredniki, ter v skladu s pravom, ki se uporablja za dogovor, sklenjen med njimi.

Člen 93

Izjemne in nepredvidljive okoliščine

Odgovornost na podlagi poglavij 2 ali 3 ne nastane v primeru izjemnih in nepredvidljivih okoliščin, na katere stranka, ki skuša uveljavljati te okoliščine, ne more vplivati, posledice takšnih okoliščin pa bi bile kljub vsem nasprotnim prizadevanjem neizogibne, ali v primerih, ko ponudnika plačilnih storitev zavezujejo druge pravne obveznosti, ki jih ureja pravo Unije ali nacionalno pravo.

POGLAVJE 4

Varstvo podatkov

Člen 94

Varstvo podatkov

1. Države članice dovolijo obdelavo osebnih podatkov v plačilnih sistemih in pri ponudnikih plačilnih storitev, ko je to potrebno za preprečevanje, preiskavo in odkrivanje plačilnih goljufij. Obveščanje posameznikov o obdelavi osebnih podatkov in obdelava takšnih osebnih podatkov in kakršna koli druga obdelava osebnih podatkov za namene te direktive se izvaja v skladu z Direktivo 95/46/ES, nacionalnimi predpisi, ki prenašajo Direktivo 95/46/ES, in Uredbo (ES) št. 45/2001.
2. Ponudniki plačilnih storitev dostopajo le do tistih osebnih podatkov, ki so potrebni za opravljanje njihovih plačilnih storitev, ter jih obdelujejo in hranijo z izrecnim soglasjem uporabnika plačilnih storitev.

POGLAVJE 5

Operativna in varnostna tveganja ter avtentikacija

Člen 95

Obvladovanje operativnih in varnostnih tveganj

1. Države članice zagotovijo da ponudniki plačilnih storitev vzpostavijo okvir z ustreznimi ukrepi za zmanjšanje tveganj in nadzornimi mehanizmi za obvladovanje operativnih in varnostnih tveganj, povezanih s plačilnimi storitvami, ki jih opravljajo. Ponudniki plačilnih storitev kot del tega okvira vzpostavijo in vzdržujejo učinkovite postopke za obvladovanje incidentov, tudi za odkrivanje in razvrstitev večjih operativnih in varnostnih incidentov.
2. Države članice zagotovijo, da ponudniki plačilnih storitev pristojnemu organu enkrat letno ali v krajših časovnih presledkih, kot jih določi pristojni organ, predložijo posodobljeno in celovito oceno operativnih in varnostnih tveganj, povezanih s plačilnimi storitvami, ki jih opravljajo, ter oceno ustreznosti ukrepov za zmanjšanje tveganj in nadzornih mehanizmov, ki se izvajajo kot odziv na ta tveganja.
3. EBA do 13. julija 2017 v tesnem sodelovanju z ECB in po posvetovanju z vsemi zadevnimi deležniki, tudi na trgu plačilnih storitev, da bi tako upošteval vse zadevne interese, pripravi smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 o vzpostavitvi, izvajanju in spremljanju varnostnih ukrepov in po potrebi vključno s postopki certificiranja.

EBA v tesnem sodelovanju z ECB redno pregleduje smernice iz prvega pododstavka, in sicer najmanj vsaki dve leti.

4. EBA na zahtevo Komisije, če je ustrezno, pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov o merilih in pogojih za vzpostavlanje in spremljanje varnostnih ukrepov, pri čemer upošteva izkušnje, pridobljene pri uporabi smernic iz odstavka 3.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

5. EBA na področju operativnih in varnostnih tveganj, povezanih s plačilnimi storitvi, spodbuja sodelovanje, tudi izmenjavo informacij, med pristojnimi organi, ECB in, kadar je ustrezno, Agencijo Evropske unije za varnost omrežij in informacij.

Člen 96

Poročila o incidentih

1. V primeru večjega operativnega ali varnostnega incidenta, ponudniki plačilnih storitev brez nepotrebne odlašanja obvestijo pristojni organ v matični državi članici ponudnika plačilnih storitev.

Kadar incident vpliva ali lahko vpliva na finančne interese njegovih uporabnikov plačilnih storitev, ponudnik plačilnih storitev brez nepotrebne odlašanja obvesti svoje uporabnike plačilnih storitev o incidentu ter o vseh razpoložljivih ukrepih, ki jih lahko sprejmejo, da bi zmanjšali negativne učinke incidenta.

2. Pristojni organ v matični državi članici po prejemu obvestila iz odstavka 1 brez nepotrebne odlašanja sporoči EBA in ECB ustrezne podrobnosti o incidentu. Ko pristojni organ oceni pomembnost incidenta za zadevne organe te države članice, te organe ustrezno obvesti.

EBA in ECB v sodelovanju s pristojnim organom matične države članice ocenita pomembnost incidenta za druge zadevne organe Unije in nacionalne organe ter jih ustrezno obvestita. ECB obvesti člane Evropskega sistema centralnih bank o zadevah, pomembnih za plačilni sistem.

Pristojni organi na podlagi obvestila, kadar je ustrezno, sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev neposredne varnosti finančnega sistema.

3. EBA do 13. januarja 2018 v tesnem sodelovanju z ECB in po posvetovanju z vsemi zadevnimi deležniki, tudi s tistimi na trgu plačilnih storitev, da bi tako upošteval vse zadevne interese, izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010, ki vključujejo naslednje:

- (a) za ponudnike plačilnih storitev: razvrstitev večjih incidentov iz odstavka 1 ter vsebine, načina, vključno s standardnimi predlogami za obvestitev, in postopkov obvestitve o njih in
- (b) za pristojne organe: merila za ocenjevanje pomembnosti incidentov in podrobnosti poročil o incidentih, ki se posredujejo drugim domačim organom.

4. EBA v tesnem sodelovanju z ECB redno pregleduje smernice iz odstavka 3, in sicer najmanj vsaki dve leti.

5. EBA pri izdajanju in pregledovanju smernic iz odstavka 3 upošteva standarde in/ali specifikacije, ki jih za sektorje, v katerih se opravljajo druge dejavnosti kot plačilne storitve, pripravi in objavi Agencija Evropske unije za varnost omrežij in informacij.

6. Države članice zagotovijo, da ponudniki plačilnih storitev pristojnim organom vsaj enkrat letno predložijo statistične podatke o goljufigah, povezanih z različnimi načini plačila. Ti pristojni organi sporočijo EBA in ECB te podatke v zbirni obliki.

Člen 97

Avtentikacija

1. Države članice zagotovijo, da ponudnik plačilnih storitev opravi močno avtentikacijo stranke, kadar plačnik:
 - (a) dostopa do svojega plačilnega računa prek spleta;
 - (b) odredi elektronsko plačilno transakcijo;
 - (c) opravi kakršno koli dejavnost prek kanala na daljavo, ki lahko pomeni tveganje plačilne goljufije ali drugih zlorab.
2. V primeru odreditve elektronskih plačilnih transakcij iz točke (b) odstavka 1 države članice zagotovijo, da za elektronske plačilne transakcije na daljavo ponudniki plačilnih storitev uporabljajo močno avtentikacijo strank, ki vsebuje elemente za dinamično povezavo transakcije z določenim zneskom in določenim prejemnikom plačila.
3. V primeru iz odstavka 1 države članice zagotovijo, da imajo ponudniki plačilnih storitev na voljo ustrezne varnostne ukrepe, s katerimi zavarujejo zaupnost in celovitost osebnih varnostnih elementov uporabnikov plačilnih storitev.
4. Odstavka 2 in 3 se uporabljata tudi, kadar se plačila odredijo prek ponudnika storitev odreditve plačil. Odstavka 2 in 3 se uporabljata tudi, kadar se informacije zahtevajo prek ponudnika storitev zagotavljanja informacij o računih.
5. Države članice zagotovijo, da ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, omogoča ponudniku storitev odreditve plačil in ponudniku storitev zagotavljanja informacij o računih, da upoštevata postopke avtentikacije, ki jih je v skladu z odstavki 1 in 3 uporabniku plačilnih storitev zagotovil ponudnik plačilnih storitev, ki vodi račun, in, kadar je vključen ponudnik storitev odreditve plačil, v skladu z odstavki 1, 2 in 3.

Člen 98

Regulativni tehnični standardi na področju avtentikacije in komunikacije

1. EBA v tesnem sodelovanju z ECB in po posvetovanju z vsemi zadevnimi deležniki, tudi s tistimi na trgu plačilnih storitev, da bi tako upošteval vse zadevne interese, v skladu s členom 10 Uredbe (EU) št. 1093/2010 pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov, naslovljene na ponudnike plačilnih storitev iz člena 1(1) te direktive, v katerih določi:
 - (a) zahteve za močno avtentikacijo strank iz člena 97(1) in (2);
 - (b) izjeme od uporabe člena 97(1), (2) in (3), ki temeljijo na merilih, določenih v odstavku 3 tega člena;
 - (c) zahteve, s katerimi morajo biti skladni varnostni ukrepi v skladu s členom 97(3), da se zaščitita zaupnost in celovitost osebnih varnostnih elementov uporabnika plačilnih storitev, in
 - (d) zahteve za skupne in varne odprte standarde komuniciranja za namen opredelitve, avtentikacije, obvestitve in sporočanja informacij ter za izvajanje varnostnih ukrepov med ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, ponudniki storitev odreditve plačil, ponudniki storitev zagotavljanja informacij o računih, plačniki in prejemniki plačil ter drugimi ponudniki plačilnih storitev.
2. EBA pripravi osnutke regulativnih tehničnih standardov iz odstavka 1 z namenom::
 - (a) zagotoviti ustrezno raven varnosti za uporabnike plačilnih storitev in ponudnike plačilnih storitev s sprejetjem učinkovitih, na tveganju temelječih zahtev;

- (b) zagotoviti varnost sredstev in osebnih podatkov uporabnikov plačilnih storitev;
- (c) zagotoviti in ohraniti pošteno konkurenco med vsemi ponudniki plačilnih storitev;
- (d) zagotoviti tehnološko nevtralnost in nevtralnost poslovnega modela;
- (e) omogočiti razvoj uporabniku prijaznih, dostopnih in inovativnih plačilnih sredstev.

3. Izjeme iz točke (b) odstavka 1 temeljijo na naslednjih merilih:

- (a) raven tveganja, povezanega s plačilno storitvijo, ki se opravlja;
- (b) znesek, ponovitev transakcije ali oboje;
- (c) plačilni kanal, ki se uporablja za izvršitev transakcije.

4. EBA do 13. januarja 2017 predloži Komisiji navedene osnutke regulativnih tehničnih standardov iz odstavka 1.

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje navedenih regulativnih tehničnih standardov v skladu členu 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.

5. EBA v skladu s členom 10 Uredbe (EU) št. 1093/2010 redno pregleduje in, če je ustrezno, posodablja regulativne tehnične standarde, da bi tako med drugim upošteval inovacije in tehnološki razvoj.

POGLAVJE 6

Postopki ARS za izvensodno reševanje sporov

Oddelek 1

Pritožbeni postopki

Člen 99

Pritožbe

1. Države članice zagotovijo, da se vzpostavijo postopki, ki uporabnikom plačilnih storitev in drugim zainteresiranim stranem, vključno z združenji potrošnikov, omogočajo vlaganje pritožb pri pristojnih organih v zvezi z domnevnimi kršitvami te direktive s strani ponudnika plačilnih storitev.

2. Po potrebi in brez poseganja v pravico, da vložijo pravno sredstvo na sodišču v skladu z nacionalnim procesnim pravom, pristojni organi v odgovoru obvestijo pritožnika o obstoju postopkov ARS, vzpostavljenih v skladu s členom 102.

Člen 100

Pristojni organi

1. Države članice imenujejo pristojne organe za zagotavljanje in spremljanje dejanskega izpolnjevanja določb te direktive. Navedeni pristojni organi sprejmejo vse ustrezne ukrepe za zagotavljanje takšnega izpolnjevanja.

Ti organi so bodisi:

- (a) pristojni organi v smislu člena 4(2) Uredbe (EU) št. 1093/2010; ali

(b) organi, ki jih priznavajo nacionalna zakonodaja ali javni organi, ki so v skladu z nacionalno zakonodajo izrecno pooblašteni za to.

Ti organi niso ponudniki plačilnih storitev, razen nacionalnih centralnih bank.

2. Organi iz odstavka 1 imajo vsa potrebna pooblastila ter ustrezna sredstva za opravljanje svojih nalog. Kadar je za zagotavljanje in spremljanje dejanskega izpolnjevanja določb te direktive pristojnih več organov, države članice zagotovijo, da ti organi tesno sodelujejo in učinkovito opravljajo svoje naloge.

3. Pristojni organi v skladu z nacionalnim pravom pooblastila izvajajo bodisi:

(a) neposredno v okviru lastne odgovornosti ali pod nadzorom sodnih organov; ali

(b) na podlagi zahtevka, naslovljenega na sodišča, ki so pristojna za izdajo potrebne odločbe, po potrebi tudi s pravnim sredstvom, če zahtevku za izdajo potrebne odločbe ni bilo ugodeno.

4. V primeru kršitev ali domnevnih kršitev določb nacionalnega prava, ki prenašajo naslova III in IV, so pristojni organi iz odstavka 1 tega člena tisti iz matične države članice ponudnika plačilnih storitev, razen za zastopnike in podružnice, ustanovljene v skladu s pravico do ustanavljanja, za katere so pristojni organi države članice gostiteljice.

5. Države članice obvestijo Komisijo o imenovanih pristojnih organih iz odstavka 1 čim prej, v vsakem primeru pa do 13. januarja 2018 Komisijo obvestijo o morebitni delitvi nalog med temi organi. O vsaki naknadni spremembi v zvezi z imenovanjem in pristojnostmi navedenih organov takoj obvestijo Komisijo.

6. EBA po posvetovanju z ECB izda smernice za pristojne organe v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 o pritožbenih postopkih, ki jih je treba upoštevati, da se zagotovi skladnost z odstavkom 1 tega člena. Navedene smernice se izdajo do 13. januarja 2018 in se redno posodablajo, kadar je potrebno.

Oddelek 2

Postopki ARS in kazni

Člen 101

Reševanje sporov

1. Države članice zagotovijo, da ponudniki plačilnih storitev vzpostavijo in uporabljajo ustrezne in učinkovite postopke za reševanje pritožb za obravnavanje pritožb uporabnikov plačilnih storitev v zvezi s pravicami in obveznostmi, ki izhajajo iz naslovov III in IV te direktive in spremljajo izpolnjevanje te zahteve.

Ti postopki se uporabljajo v vsaki državi članici, v kateri ponudnik plačilnih storitev ponuja plačilne storitve, in so razpoložljivi v uradnem jeziku ali v enem od uradnih jezikov zadevne države članice ali v drugem jeziku, če se o tem dogovorita ponudnik in uporabnik plačilnih storitev.

2. Države članice od ponudnika plačilnih storitev zahtevajo, naj si čim bolj prizadeva, da bi na papirju ali, če se o tem dogovorita ponudnik in uporabnik plačilnih storitev, na drugem trajnem nosilcu podatkov odgovoril na pritožbe uporabnika plačilnih storitev. Tak odgovor obravnava vse zadeve v ustreznem času, najpozneje pa v 15 delovnih dneh od prejema pritožbe. V izjemnih primerih, če odgovora ni mogoče zagotoviti v 15 delovnih dneh iz razlogov, na katere ponudnik plačilnih storitev ne more vplivati, mora ta poslati začasni odgovor, v katerem jasno navede razloge za zamudo pri odgovoru na pritožbo in določi rok, v katerem bo uporabnik plačilnih storitev prejel končni odgovor. Rok za prejem končnega odgovora v nobenem primeru ne sme biti daljši od 35 delovnih dni.

Države članice lahko uvedejo ali ohranijo pravila o postopkih za reševanje sporov, ki so ugodnejša za uporabnika plačilnih storitev kot pravilo iz prvega pododstavka. Kadar jih uvedejo, se uporabljajo ta pravila.

3. Ponudnik plačilnih storitev obvesti uporabnika plačilnih storitev o vsaj enem subjektu ARS, ki je pristojen za obravnavo sporov v zvezi s pravicami in obveznostmi, ki izhajajo iz naslovov III in IV.

4. Informacije iz odstavka 3 morajo biti jasne, razumljive in zlahka dostopne na spletnem mestu ponudnika plačilnih storitev, če ta obstaja, v podružnici, ter navedene v splošnih pogojih pogodbe, sklenjene med ponudnikom in uporabnikom plačilnih storitev. V njih mora biti navedeno, kako je mogoče dobiti več informacij o zadevnem subjektu ARS in pogojih za uporabo subjekta.

Člen 102

Postopki ARS

1. Države članice zagotovijo, da se v skladu z zadevno nacionalno zakonodajo in zakonodajo Unije v skladu z Direktivo 2013/11/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ in ob uporabi obstoječih pristojnih organov, kadar je primerno, vzpostavijo ustrezni, neodvisni, nepristranski, pregledni in učinkoviti postopki ARS med uporabniki in ponudniki plačilnih storitev v zvezi s pravicami in obveznostmi, ki izhajajo iz naslovov III in IV te direktive. Države članice zagotovijo, da se taki postopki uporabljajo za ponudnike plačilnih storitev in da zajemajo tudi dejavnosti imenovanih zastopnikov.

2. Države članice zahtevajo, da organi iz odstavka 1 tega člena učinkovito sodelujejo pri reševanju čezmejnih sporov v zvezi s pravicami in obveznostmi, ki izhajajo iz naslovov III in IV.

Člen 103

Kazni

1. Države članice določijo pravila o kaznih, ki se uporabljajo za kršitve nacionalne zakonodaje, s katero se prenaša ta direktiva, in sprejmejo vse potrebne ukrepe, da zagotovijo njihovo izvajanje. Takšne kazni so učinkovite, sorazmerne in odvračilne.

2. Države članice določijo, da lahko pristojni organ javnosti razkrije vse upravne kazni, ki bodo uvedene zaradi kršenja ukrepov, sprejetih zaradi prenosa te direktive, razen če bi tako razkritje resno ogrozilo finančne trge ali vpletenim stranem povzročilo nesorazmerno škodo.

NASLOV V

DELEGIRANI AKTI IN REGULATIVNI TEHNIČNI STANDARDI

Člen 104

Delegirani akti

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 105 v zvezi s:

(a) prilagoditvijo sklica na Priporočilo 2003/361/ES v točki 36 člena 4 te direktive, kadar se to priporočilo spremeni;

(b) posodobitvijo zneskov iz člena 32(1) in člena 74(1), da se upošteva inflacija.

⁽¹⁾ Direktiva 2013/11/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2013 o alternativnem reševanju potrošniških sporov ter spremembi Uredbe (ES) št. 2006/2004 in Direktive 2009/22/ES (UL L 165, 18.6.2013, str. 63).

Člen 105

Izvajanje pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.
2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 104 se prenese na Komisijo za nedoločen čas od 12. januarja 2016.
3. Prenos pooblastila iz člena 104 lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu preneha veljati prenos pooblastila iz navedenega sklepa. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je določen v navedenem sklepu. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.
4. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o njem istočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.
5. Delegirani akt, sprejet na podlagi člena 104, začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku treh mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu, ali če pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za tri mesece.

Člen 106

Obveznost obveščanja potrošnikov o njihovih pravicah

1. Komisija do 13. januarja 2018 pripravi uporabnikom prijazno elektronsko brošuro, v kateri so jasno in lahko razumljivo navedene pravice potrošnikov v skladu s to direktivo in z njo povezano pravo Unije.
2. Komisija države članice, evropska združenja ponudnikov plačilnih storitev in evropska združenja potrošnikov obvesti o objavi brošure iz odstavka 1.

Komisija, EBA in pristojni organi poskrbijo, da je brošura zlahka dostopna na njihovih spletnih mestih.

3. Ponudniki plačilnih storitev zagotovijo, da je brošura zlahka dostopna na njihovih spletnih mestih, če obstajajo, ter na papirju v njihovih podružnicah, pri zastopnikih in zunanjih izvajalcih.
4. Ponudniki plačilnih storitev svojim strankam ne zaračunajo dajanja informacij na voljo v skladu s tem členom.
5. Za invalidne osebe se določbe tega člena uporabljajo z ustreznimi drugimi sredstvi, s katerimi se omogoči, da so informacije na voljo v dostopni obliki.

NASLOV VI

KONČNE DOLOČBE

Člen 107

Popolna harmonizacija

1. Brez poseganja v člen 2, člen 8(3), člen 32, člen 38(2), člen 42(2), člen 55(6), člen 57(3), člen 58(3), člen 61(2) in (3), člen 62(5), člen 63(2) in (3), drugi pododstavek člena 74(1) in člen 86, če ta direktiva vsebuje harmonizirane določbe, države članice ne ohranijo ali uvedejo drugih določb, razen tistih, določenih v tej direktivi.

2. Kadar država članica uporabi katero od možnosti iz odstavka 1, o tem in o vseh naknadnih spremembah obvesti Komisijo. Komisija objavi informacije na spletnem mestu ali na drug, lahko dostopen način.
3. Države članice zagotovijo, da ponudniki plačilnih storitev na škodo uporabnikov plačilnih storitev ne odstopajo od določb nacionalnega prava, ki prenašajo to direktivo, razen kadar je to v direktivi izrecno določeno.

Vendar se lahko ponudniki plačilnih storitev odločijo, da bodo uporabnikom plačilnih storitev odobrili ugodnejše pogoje.

Člen 108

Klavzula o pregledu

Komisija do 13. januarja 2021 Evropskemu parlamentu, Svetu, ECB in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži poročilo o izvajanju in učinku te direktive ter zlasti o:

- (a) ustreznosti in učinku pravil v zvezi z nadomestili, določenimi v členu 62(3), (4) in (5);
- (b) uporabi člena 2(3) in (4), vključno z oceno vprašanja, ali je mogoče, kadar je to tehnično izvedljivo, naslova III in IV v celoti uporabiti za plačilne transakcije iz teh odstavkov;
- (c) dostopu do plačilnih sistemov, zlasti ob upoštevanju ravni konkurence;
- (d) ustreznosti in učinku mejnih zneskov za plačilne transakcije iz člena 3(l);
- (e) ustreznosti in učinku mejne vrednosti za izjeme iz točke (a) člena 32(1);
- (f) vprašanju, ali bi bilo glede na razvoj zaželeno, da se kot dopolnilo določbam iz člena 75 o plačilnih transakcijah, pri katerih znesek ni vnaprej znan in se sredstva blokirajo, uvedejo najvišje mejne vrednosti za zneske, ki se v takšnih primerih smejo blokirati na plačilnem računu plačnika.

Komisija, če je ustrezno, skupaj s poročilom predloži zakonodajni predlog.

Člen 109

Prehodna določba

1. Države članice plačilnim institucijam, ki so do 13. januarja 2018 začele opravljati dejavnosti v skladu z nacionalnim pravom, ki prenašajo Direktivo 2007/64/ES, dovolijo, da še naprej opravljajo navedene dejavnosti v skladu z zahtevami iz Direktive 2007/64/ES, ne da bi morale zaprositi za dovoljenje v skladu s členom 5 te direktive ali spoštovati druge določbe iz naslova II te direktive ali določbe, na katere se sklicuje v naslovu II te direktive do 13. julija 2018.

Države članice od navedenih plačilnih institucij zahtevajo, da pristojnim organom predložijo vse ustrezne informacije in jim tako omogočijo, da do 13. julija 2018 presodijo, ali navedene plačilne institucije izpolnjujejo zahteve iz naslova II, in če jih ne, katere ukrepe je treba sprejeti, da se zagotovi izpolnjevanje zahtev, oziroma ali je navedenim plačilnim institucijam primerno odvzeti dovoljenje.

Plačilnim institucijam, ki ob preveritvi s strani pristojnih organov izpolnjujejo zahteve iz naslova II, se izda dovoljenje in se jih vpiše v registre iz členov 14 in 15. Kadar navedene plačilne institucije ne izpolnijo zahtev iz naslova II do 13. julija 2018 se jim v skladu s členom 37 te direktive prepove opravljanje plačilnih storitev.

2. Države članice lahko določijo, da se plačilnim institucijam iz odstavka 1 tega člena samodejno izda dovoljenje in se jih vpiše v registre iz členov 14 in 15, če pristojni organi že imajo dokazila, da so izpolnjene zahteve iz členov 5 in 11. Pristojni organi pred izdajo dovoljenja o tem obvestijo zadevne plačilne institucije.

3. Ta odstavek se uporablja za fizične ali pravne osebe, ki so koristile upravičenje na podlagi člena 26 Direktive 2007/64/ES pred 13. januarjem 2018 in so opravljale dejavnosti plačilnih storitev v smislu Direktive 2007/64/ES.

Države članice tem osebam dovolijo, da opravljajo navedene dejavnosti v zadevnih državah članicah v skladu z Direktivo 2007/64/ES do 13. januarja 2019, ne da bi morale pridobiti dovoljenje v skladu s členom 5 te direktive ali zaprositi za izjemo na podlagi člena 32 te direktive ali izpolnjevati druge določbe iz naslova II te direktive ali določbe, na katere se sklicuje v naslovu II te direktive.

Vsem osebam iz prvega pododstavka, ki jim do 13. januarja 2019 ni bilo izdano dovoljenje ali jim ni bila dovoljena izjema na podlagi te direktive, je prepovedano opravljati plačilne storitve v skladu s členom 37 te direktive.

4. Države članice lahko fizičnim in pravnim osebam ki jim je bila odobrena izjema iz odstavka 3 tega člena dovolijo, da se samodejno štejejo kot fizične in pravne osebe z odobreno izjemo in se vpišejo v registre iz členov 14 in 15, kadar pristojni organi že imajo dokazila, da so izpolnjene zahteve iz člena 32. Pristojni organi o tem obvestijo zadevne plačilne institucije.

5. Ne glede na odstavek 1 tega člena plačilne institucije, ki jim je bilo izdano dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev iz točke (7) Priloge k Direktivi 2007/64/ES, ohranijo dovoljenje za opravljanje plačilnih storitev, ki veljajo za plačilne storitve iz točke (3) Priloge I k tej direktivi, kadar imajo pristojni organi do 13. januarja 2020 dokazila, da so izpolnjene zahteve iz točke (c) člena 7 in iz člena 9 te direktive.

Člen 110

Spremembe Direktive 2002/65/ES

V členu 4 Direktive 2002/65/ES se odstavek 5 nadomesti z naslednjim:

„5. Kadar se uporablja tudi Direktiva (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta (*), se določbe glede informacij iz člena 3(1) te direktive, razen pododstavkov (2)(c) do (g), (3)(a), (d) in (e) ter (4)(b), nadomestijo s členi 44, 45, 51 in 52 Direktive (EU) 2015/2366.

(*) Direktiva (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES (UL L 337, 23.12.2015, str. 35).“

Člen 111

Spremembe Direktive 2009/110/ES

Direktiva 2009/110/ES se spremeni

(1) člen 3 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Brez poseganja v to direktivo se člen 5, člani 11 do 17, člen 19(5) in (6) in člani 20 do 31 Direktive (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta (*), vključno z delegiranimi akti sprejetimi na podlagi členov 15(4), 28(5) in 29(7) navedene direktive, smiselno uporabljajo za institucije za izdajo elektronskega denarja.

(*) Direktiva (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES (UL L 337, 23.12.2015, str. 35)“;

(b) odstavka 4 in 5 se nadomestita z naslednjim:

„4. Države članice dovolijo institucijam za izdajo elektronskega denarja, da distribuirajo in unovčujejo elektronski denar prek fizičnih ali pravnih oseb, ki nastopajo v njihovem imenu. Kadar institucija za izdajo elektronskega denarja distribuira elektronski denar v drugi državi članici s sodelovanjem takšnih fizičnih ali pravnih oseb, se za to institucijo za izdajo elektronskega denarja smiselno uporabljajo člani 27 do 31, z izjemo člena 29(4) in (5) Direktive (EU) 2015/2366, vključno z delegiranimi akti, sprejetimi v skladu s členoma 28(5) in 29(7).

5. Ne glede na odstavek 4 tega člena institucije za izdajo elektronskega denarja ne izdajajo elektronskega denarja prek agentov. Institucije za izdajo elektronskega denarja lahko opravljajo plačilne storitve iz točke (a) člena 6(1) te direktive prek agentov, če so izpolnjeni pogoji iz člena 19 Direktive (EU) 2015/2366.“;

(2) v členu 18 se doda naslednji odstavek:

„4. Države članice institucijam za izdajo elektronskega denarja, ki so pred 13. januarjem 2018 začele opravljati dejavnosti v skladu s to direktivo in Direktivo 2007/64/ES v državi članici, v kateri deluje glavni sedež, dovolijo, da še naprej opravljajo navedene dejavnosti v navedeni državi članici ali v drugi državi članici, ne da bi morale zaprositi za dovoljenje v skladu s členom 3 te direktive ali izpolnjevati druge zahteve iz naslova II te direktive ali zahteve, na katere se sklicuje v naslovu II te direktive do 13. julija 2018.

Države članice od institucij za izdajo elektronskega denarja iz prvega pododstavka zahtevajo, da predložijo vse ustrezne informacije pristojnim organom in jim tako omogočijo, da do 13. julija 2018 presodijo, ali navedene institucije za izdajo elektronskega denarja izpolnjujejo zahteve iz naslova II te direktive, in če jih ne, katere ukrepe je treba sprejeti, da se zagotovi izpolnjevanje zahtev, oziroma ali je navedenim pravnim osebam primerno odvzeti dovoljenje.

Institucijam za izdajo elektronskega denarja iz prvega pododstavka, ki ob preveritvi s strani pristojnih organov izpolnjujejo zahteve iz naslova II, se izda dovoljenje in se jih vpiše v register. Če navedene institucije za izdajo elektronskega denarja ne izpolnijo zahtev iz naslova II do 13. julija 2018, se jim prepove izdaja elektronskega denarja.“.

Člen 112

Spremembe Uredbe (EU) št. 1093/2010

Uredba (EU) št. 1093/2010 se spremeni:

(1) v členu 1 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Organ deluje v okviru pooblastil, podeljenih s to uredbo, ter v okviru področja uporabe Direktive 2002/87/ES, Direktive 2009/110/ES, Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (*), Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta (**), Direktive 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta (***), Uredbe (EU) 2015/847 Evropskega parlamenta in Sveta (****), Direktive (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta (*****) in, kadar se ti akti uporabljajo za kreditne in finančne institucije ter pristojne organe, ki jih nadzorujejo, v okviru ustreznih delov Direktive 2002/65/ES in Direktive (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta (*****), vključno z vsemi direktivami, uredbami in sklepi, ki temeljijo na teh aktih, ter v okviru vsakega drugega pravno zavezujočega akta Unije, ki na Organ prenaša naloge. Organ deluje tudi v skladu z Uredbo Sveta (EU) št. 1024/2013 (*****).

(*) Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Besedilo velja za EGP (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

(**) Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES Besedilo velja za EGP (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

(***) Direktiva 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o sistemih jamstva za vloge (UL L 173, 12.6.2014, str. 149).

(****) Uredba (EU) 2015/847 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o informacijah, ki spremljajo prenose sredstev, in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1781/2006 (UL L 141, 5.6.2015, str. 1).

(*****) Direktiva (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES (UL L 337, 23.12.2015, str. 35)

(******) Direktiva (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES (UL L 141, 5.6.2015, str. 73).

(******) Uredba Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na Evropsko centralno banko (UL L 287, 29.10.2013, str. 63).“;

(2) člen 4(1) se nadomesti z naslednjim:

„(1) ‚finančne institucije‘ so kreditne institucije, kakor so opredeljene v točki (1) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, investicijska podjetja, kakor so opredeljena v točki (2) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, finančni konglomerati, kakor so opredeljeni v členu 2(14) Direktive 2002/87/ES, ponudniki plačilnih storitev, kakor so opredeljeni v točki (11) člena 4 Direktive (EU) 2015/2366 ter institucije za izdajo elektronskega denarja, kakor so opredeljene v točki 1 člena 2 Direktive 2009/110/ES, s tem, da po Direktivi (EU) 2015/849 finančne institucije pomeni kreditne in finančne institucije, kakor so opredeljene v točkah 1 in 2 člena 3 Direktive (EU) 2015/849;“.

Člen 113

Sprememba Direktive 2013/36/EU

V Prilogi I k Direktivi 2013/36/EU se točka 4 nadomesti z naslednjim:

„(4) Plačilne storitve, kakor so opredeljene v točki (3) člena 4 Direktive (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta (*);

(*) Direktiva (EU) 2015/2366 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2015 o plačilnih storitvah na notranjem trgu, spremembah direktiv 2002/65/ES, 2009/110/ES ter 2013/36/EU in Uredbe (EU) št. 1093/2010 ter razveljavitvi Direktive 2007/64/ES (UL L 337, 23.12.2015, str. 35).“.

Člen 114**Razveljavitev**

Direktiva 2007/64/ES se razveljavi z učinkom od 13. januarja 2018.

Vsako sklicevanje na razveljavljeno direktivo se šteje za sklicevanje na to direktivo in se bere v skladu s korelacijsko tabelo v Prilogi II k tej direktivi.

Člen 115**Prenos**

1. Države članice sprejmejo in objavijo predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, pred 13. januarjem 2018. O tem takoj obvestijo Komisijo.
2. Države članice te predpise uporabljajo od 13. januarja 2018.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

3. Države članice sporočijo Komisiji besedila temeljnih določb predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.
4. Z odstopanjem od odstavka 2 države članice zagotovijo uporabo varnostnih ukrepov iz členov 65, 66, 67 in 97 18 mesecev od datuma začetka veljavnosti regulativnih tehničnih standardov iz člena 98.
5. Države članice pravnim osebam, ki so pred 12. januarjem 2016 na svojem ozemlju opravljale dejavnosti ponudnikov storitev odreditve plačil in ponudnikov storitev zagotavljanja informacij o računih v smislu te direktive, ne smejo prepovedati, da na svojem ozemlju v prehodnem obdobju iz odstavkov 2 in 4 opravljajo iste dejavnosti v skladu s trenutno veljavnim regulativnim okvirom.
6. Države članice zagotovijo, da posamezni ponudniki plačilnih storitev, ki vodijo račune, dokler niso skladni z regulativnimi tehničnimi standardi iz odstavka 4, ne smejo zlorabljati svoje neskladnosti za blokiranje ali oviranje uporabe storitev odreditve plačil in storitev zagotavljanja informacij o računih za račune, ki jih vodijo.

Člen 116**Začetek veljavnosti**

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 117**Naslovniki**

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu, 25. novembra 2015

Za Evropski parlament
Predsednik
M. SCHULZ

Za Svet
Predsednik
N. SCHMIT

PRILOGA I

PLAČILNE STORITVE

(iz točke (3) člena 4)

1. Storitve, ki omogočajo polog gotovine na plačilni račun, in vse dejavnosti, ki so potrebne za upravljanje plačilnega računa.
 2. Storitve, ki omogočajo dvig gotovine s plačilnega računa, in vse dejavnosti, ki so potrebne za upravljanje plačilnega računa.
 3. Izvrševanje plačilnih transakcij, vključno s prenosom sredstev na plačilnem računu pri ponudniku plačilnih storitev uporabnika ali pri drugem ponudniku plačilnih storitev:
 - (a) izvrševanje direktnih obremenitev, vključno z enkratnimi direktnimi obremenitvami;
 - (b) izvrševanje plačilnih transakcij s plačilno kartico ali podobno napravo;
 - (c) izvrševanje kreditnih plačil, vključno s trajnimi nalogi.
 4. Izvrševanje plačilnih transakcij, pri katerih so sredstva krita z odobritvijo kreditne linije uporabniku plačilnih storitev:
 - (a) izvrševanje direktnih obremenitev, vključno z enkratnimi direktnimi obremenitvami;
 - (b) izvrševanje plačilnih transakcij s plačilno kartico ali podobno napravo;
 - (c) izvrševanje kreditnih plačil, vključno s trajnimi nalogi.
 5. Izdajanje plačilnih instrumentov in/ali pridobivanje plačilnih transakcij.
 6. Denarna nakazila.
 7. Storitve odreditve plačil.
 8. Storitve zagotavljanja informacij o računih.
-

PRILOGA II

KORELACIJSKA TABELA

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 1(1)	Člen 1(1)
Člen 1(2)	Člen 1(2)
Člen 2(1)	Člen 2(1)
Člen 2(2)	
Člen 2(3)	
Člen 2(4)	
Člen 2(5)	Člen 2(3)
Člen 3	Člen 3
Člen 4:	Člen 4:
točke 1, 2, 3, 4, 5 in 10	točke 1, 2, 3, 4, 5 in 10
točka 7	točka 6
točka 8	točka 7
točka 9	točka 8
točka 11	točka 9
točka 12	točka 14
točka 13	točka 16
točka 14	točka 23
točke 20, 21, 22	točke 11, 12, 13
točka 23	točka 28
točka 25	točka 15
točki 26, 27	točki 17, 18
točka 28	točka 20
točka 29	točka 19
točka 33	točka 21
točke 34, 35, 36, 37	točke 24, 25, 26, 27
točka 38	točka 22
točki 39, 40	točki 29, 30
točke 6, 15-19, 24, 30-32, 41-48	—
Člen 5(1)	Člen 5
Člen 5(2)	—
Člen 5(3)	—
Člen 5(4)	—

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 5(5)	—
Člen 5(6)	—
Člen 5(7)	—
Člen 6(1)	—
Člen 6(2)	—
Člen 6(3)	—
Člen 6(4)	—
Člen 7	Člen 6
Člen 8(1)	Člen 7(1)
Člen 8(2)	Člen 7(2)
Člen 8(3)	Člen 7(3)
Člen 9(1)	Člen 8(1)
Člen 9(2)	Člen 8(2)
Člen 9(3)	Člen 8(3)
Člen 10(1)	Člen 9(1)
Člen 10(2)	Člen 9(2)
—	Člen 9(3) in (4)
Člen 11(1)	Člen 10(1)
Člen 11(2)	Člen 10(2)
Člen 11(3)	Člen 10(3)
Člen 11(4)	Člen 10(4)
Člen 11(5)	Člen 10(5)
Člen 11(6)	Člen 10(6)
Člen 11(7)	Člen 10(7)
Člen 11(8)	Člen 10(8)
Člen 11(9)	Člen 10(9)
Člen 12	Člen 11
Člen 13(1)	Člen 12(1)
Člen 13(2)	Člen 12(2)
Člen 13(3)	Člen 12(3)
Člen 14(1)	Člen 13
Člen 14(2)	Člen 13
Člen 14(3)	
Člen 14(4)	
Člen 15(1)	

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 15(2)	
Člen 15(3)	
Člen 15(4)	
Člen 15(5)	
Člen 16	Člen 14
Člen 17(1)	Člen 15(1)
Člen 17(2)	Člen 15(2)
Člen 17(3)	Člen 15(3)
Člen 17(4)	Člen 15(4)
Člen 18(1)	Člen 16(1)
Člen 18(2)	Člen 16(2)
Člen 18(3)	Člen 16(2)
Člen 18(4)	Člen 16(3)
Člen 18(5)	Člen 16(4)
Člen 18(6)	Člen 16(5)
Člen 19(1)	Člen 17(1)
Člen 19(2)	Člen 17(2)
Člen 19(3)	Člen 17(3)
Člen 19(4)	Člen 17(4)
Člen 19(5)	Člen 17(5)
Člen 19(6)	Člen 17(7)
Člen 19(7)	Člen 17(8)
Člen 19(8)	—
Člen 20(1)	Člen 18(1)
Člen 20(2)	Člen 18(2)
Člen 21	Člen 19
Člen 22(1)	Člen 20(1)
Člen 22(2)	Člen 20(2)
Člen 22(3)	Člen 20(3)
Člen 22(4)	Člen 20(4)
Člen 22(5)	Člen 20(5)
Člen 23(1)	Člen 21(1)
Člen 23(2)	Člen 21(2)
Člen 23(3)	Člen 21(3)
Člen 24(1)	Člen 22(1)

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 24(2)	Člen 22(2)
Člen 24(3)	Člen 22(3)
Člen 25(1)	Člen 23(1)
Člen 25(2)	Člen 23(2)
Člen 26(1)	Člen 24(1)
Člen 26(2)	Člen 24(2)
Člen 27(1)	—
Člen 27(2)	—
Člen 28(1)	Člen 25(1)
Člen 28(2)	—
Člen 28(3)	—
Člen 28(4)	—
Člen 28(5)	—
Člen 29(1)	Člen 25(2) in (3)
Člen 29(2)	—
Člen 29(3)	Člen 25(4)
Člen 29(4)	—
Člen 29(5)	—
Člen 29(6)	—
Člen 30(1)	—
Člen 30(2)	—
Člen 30(3)	—
Člen 30(4)	—
Člen 31(1)	—
Člen 31(2)	Člen 25(4)
Člen 32(1)	Člen 26(1)
Člen 32(2)	Člen 26(2)
Člen 32(3)	Člen 26(3)
Člen 32(4)	Člen 26(4)
Člen 32(5)	Člen 26(5)
Člen 32(6)	Člen 26(6)
Člen 33(1)	—
Člen 33(2)	—
Člen 34	Člen 27
Člen 35(1)	Člen 28(1)

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 35(2)	Člen 28(2)
Člen 36	—
Člen 37(1)	Člen 29
Člen 37(2)	—
Člen 37(3)	—
Člen 37(4)	—
Člen 37(5)	—
Člen 38(1)	Člen 30(1)
Člen 38(2)	Člen 30(2)
Člen 38(3)	Člen 30(3)
Člen 39	Člen 31
Člen 40(1)	Člen 32(1)
Člen 40(2)	Člen 32(2)
Člen 40(3)	Člen 32(3)
Člen 41	Člen 33
Člen 42(1)	Člen 34(1)
Člen 42(2)	Člen 34(2)
Člen 43(1)	Člen 35(1)
Člen 43(2)	Člen 35(2)
Člen 44(1)	Člen 36(1)
Člen 44(2)	Člen 36(2)
Člen 44(3)	Člen 36(3)
Člen 45(1)	Člen 37(1)
Člen 45(2)	—
Člen 45(3)	Člen 37(2)
Člen 46	—
Člen 47	—
Člen 48	Člen 38
Člen 49	Člen 39
Člen 50	Člen 40
Člen 51(1)	Člen 41(1)
Člen 51(2)	Člen 41(2)
Člen 51(3)	Člen 41(3)
Člen 52(1)	Člen 42(1)
Člen 52(2)	Člen 42(2)

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 52(3)	Člen 42(3)
Člen 52(4)	Člen 42(4)
Člen 52(5)	Člen 42(5)
Člen 52(6)	Člen 42(6)
Člen 52(7)	Člen 42(7)
Člen 53	Člen 43
Člen 54(1)	Člen 44(1)
Člen 54(2)	Člen 44(2)
Člen 54(3)	Člen 44(3)
Člen 55(1)	Člen 45(1)
Člen 55(2)	Člen 45(2)
Člen 55(3)	Člen 45(3)
Člen 55(4)	Člen 45(4)
Člen 55(5)	Člen 45(5)
Člen 55(6)	Člen 45(6)
Člen 56	Člen 46
Člen 57(1)	Člen 47(1)
Člen 57(2)	Člen 47(2)
Člen 57(3)	Člen 47(3)
Člen 58(1)	Člen 48(1)
Člen 58(2)	Člen 48(2)
Člen 58(3)	Člen 48(3)
Člen 59(1)	Člen 49(1)
Člen 59(2)	Člen 49(2)
Člen 60(1)	Člen 50(1)
Člen 60(2)	Člen 50(2)
Člen 60(3)	—
Člen 61(1)	Člen 51(1)
Člen 61(2)	Člen 51(2)
Člen 61(3)	Člen 51(3)
Člen 61(4)	Člen 51(4)
Člen 62(1)	Člen 52(1)
Člen 62(2)	Člen 52(2)
Člen 62(3)	Člen 52(3)
Člen 62(4)	—

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 62(5)	—
Člen 63(1)	Člen 53(1)
Člen 63(2)	Člen 53(2)
Člen 63(3)	Člen 53(3)
Člen 64(1)	Člen 54(1)
Člen 64(2)	Člen 54(2)
Člen 64(3)	Člen 54(3)
Člen 64(4)	Člen 54(4)
Člen 65(1)	—
Člen 65(2)	—
Člen 65(3)	—
Člen 65(4)	—
Člen 65(5)	—
Člen 65(6)	—
Člen 66(1)	—
Člen 66(2)	—
Člen 66(3)	—
Člen 66(4)	—
Člen 66(5)	—
Člen 67(1)	—
Člen 67(2)	—
Člen 67(3)	—
Člen 67(4)	—
Člen 68(1)	Člen 55(1)
Člen 68(2)	Člen 55(2)
Člen 68(3)	Člen 55(3)
Člen 68(4)	Člen 55(4)
Člen 69(1)	Člen 56(1)
Člen 69(2)	Člen 56(2)
Člen 70(1)	Člen 57(1)
Člen 70(2)	Člen 57(2)
Člen 71(1)	Člen 58
Člen 71(2)	—
Člen 72(1)	Člen 59(1)
Člen 72(2)	Člen 59(2)

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 73(1)	Člen 60(1)
Člen 73(2)	—
Člen 73(3)	Člen 60(2)
Člen 74(1)	Člen 61(1), (2) in (3)
Člen 74(2)	—
Člen 74(3)	Člen 61(4) in (5)
Člen 75(1)	—
Člen 75(2)	—
Člen 76(1)	Člen 62(1)
Člen 76(2)	Člen 62(2)
Člen 76(3)	Člen 62(3)
Člen 76(4)	—
Člen 77(1)	Člen 63(1)
Člen 77(2)	Člen 63(2)
Člen 78(1)	Člen 64(1)
Člen 78(2)	Člen 64(2)
Člen 79(1)	Člen 65(1)
Člen 79(2)	Člen 65(2)
Člen 79(3)	Člen 65(3)
Člen 80(1)	Člen 66(1)
Člen 80(2)	Člen 66(2)
Člen 80(3)	Člen 66(3)
Člen 80(4)	Člen 66(4)
Člen 80(5)	Člen 66(5)
Člen 81(1)	Člen 67(1)
Člen 81(2)	Člen 67(2)
Člen 81(3)	Člen 67(3)
Člen 82(1)	Člen 68(1)
Člen 82(2)	Člen 68(2)
Člen 83(1)	Člen 69(1)
Člen 83(2)	Člen 69(2)
Člen 83(3)	Člen 69(3)
Člen 84	Člen 70
Člen 85	Člen 71
Člen 86	Člen 72

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 87(1)	Člen 73(1)
Člen 87(2)	Člen 73(1)
Člen 87(3)	Člen 73(2)
Člen 88(1)	Člen 74(1)
Člen 88(2)	Člen 74(2)
Člen 88(3)	Člen 74(2)
Člen 88(4)	Člen 74(2)
Člen 88(5)	Člen 74(3)
Člen 89(1)	Člen 75(1)
Člen 89(2)	Člen 75(2)
Člen 89(3)	Člen 75(3)
Člen 90(1)	—
Člen 90(2)	—
Člen 91	Člen 76
Člen 92(1)	Člen 77(1)
Člen 92(2)	Člen 77(2)
Člen 93	Člen 78
Člen 94(1)	Člen 79(1)
Člen 94(2)	—
Člen 95(1)	—
Člen 95(2)	—
Člen 95(3)	—
Člen 95(4)	—
Člen 95(5)	—
Člen 96(1)	—
Člen 96(2)	—
Člen 96(3)	—
Člen 96(4)	—
Člen 96(5)	—
Člen 96(6)	—
Člen 97(1)	—
Člen 97(2)	—
Člen 97(3)	—
Člen 97(4)	—
Člen 97(5)	—

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 98(1)	—
Člen 98(2)	—
Člen 98(3)	—
Člen 98(4)	—
Člen 98(5)	—
Člen 99(1)	Člen 80(1)
Člen 99(2)	Člen 80(2)
Člen 100(1)	—
Člen 100(2)	—
Člen 100(3)	—
Člen 100(4)	Člen 82(2)
Člen 100(5)	—
Člen 100(6)	—
Člen 101(1)	—
Člen 101(2)	—
Člen 101(3)	—
Člen 101(4)	—
Člen 102(1)	Člen 83(1)
Člen 102(2)	Člen 83(2)
Člen 103(1)	Člen 81(1)
Člen 103(2)	—
Člen 104	—
Člen 105(1)	—
Člen 105(2)	—
Člen 105(3)	—
Člen 105(4)	—
Člen 105(5)	—
Člen 106(1)	—
Člen 106(2)	—
Člen 106(3)	—
Člen 106(4)	—
Člen 106(5)	—
Člen 107(1)	Člen 86(1)
Člen 107(2)	Člen 86(2)
Člen 107(3)	Člen 86(3)

Ta Direktiva	Direktiva 2007/64/ES
Člen 108	Člen 87
Člen 109(1)	Člen 88(1)
Člen 109(2)	Člen 88(3)
Člen 109(3)	Člen 88(2) in (4)
Člen 109(4)	—
Člen 109(5)	—
Člen 110	Člen 90
Člen 111(1)	—
Člen 111(2)	—
Člen 112(1)	—
Člen 112(2)	—
Člen 113	Člen 92
Člen 114	Člen 93
Člen 115(1)	Člen 94(1)
Člen 115(2)	Člen 94(2)
Člen 115(3)	—
Člen 115(4)	—
Člen 115(5)	—
Člen 116	Člen 95
Člen 117	Člen 96
Priloga I	Priloga

II

(Nezakonodajni akti)

SKLEPI

SKLEP SVETA (EU) 2015/2367

z dne 30. novembra 2015

o stališču, ki se ga v imenu Evropske unije sprejme v okviru Skupnega veterinarskega odbora, ustanovljenega s Sporazumom med Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o trgovini s kmetijskimi proizvodi glede Sklepa št. 1/2015, kar zadeva spremembo dodatkov 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 in 11 Priloge 11 k Sporazumu

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 207(4) v povezavi s členom 218(9) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Sporazum med Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o trgovini s kmetijskimi proizvodi ⁽¹⁾ (v nadaljnjem besedilu: Kmetijski sporazum) je začel veljati 1. junija 2002.
- (2) Na podlagi člena 19(1) Priloge 11 h Kmetijskemu sporazumu Skupni veterinarski odbor (v nadaljnjem besedilu: Skupni veterinarski odbor) obravnava vsa vprašanja, povezana z navedeno prilogo in njenim izvajanjem, ter je odgovoren za naloge, določene v navedeni prilogi. Člen 19(3) navedene priloge pooblašča Skupni veterinarski odbor za spreminjanje dodatkov k Prilogi 11, zlasti za njihovo prilagoditev in posodobitev.
- (3) V prvem pododstavku člena 5(2) Sklepa Sveta in Komisije 2002/309/ES, Euratom ⁽²⁾ je določeno, da stališče Skupnosti v Skupnem odboru za kmetijstvo in Skupnem veterinarskem odboru sprejme Svet na predlog Komisije.
- (4) Unija bi morala določiti stališče, ki se sprejme v okviru Skupnega veterinarskega odbora glede sprejemanja potrebnih sprememb.
- (5) Sklep št. 1/2015 Skupnega veterinarskega odbora ustanovljenega s Kmetijskim sporazumom ("Sklep št. 1/2015 Skupnega veterinarskega odbora") bi moral začeti veljati na dan sprejetja.
- (6) Da bi se izognili prekinitvi obstoječih in dobro delujočih praks ter zagotovili pravno kontinuiteto brez kakršnih koli predvidljivih negativnih posledic, bi bilo treba v Sklepu št. 1/2015 Skupnega veterinarskega odbora določiti, da se navedeni sklep uporablja retroaktivno z učinkom od 1. januarja 2015 –

⁽¹⁾ UL L 114, 30.4.2002, str. 132.

⁽²⁾ 2002/309/ES, Euratom: Sklep Sveta in Komisije 2002/309/ES, Euratom glede sporazuma o znanstvenem in tehnološkem sodelovanju z dne 4. aprila 2002 o sklenitvi sedmih sporazumov s Švicarsko konfederacijo (UL L 114, 30.4.2002, str. 1).

SPREJEL NASLEDNJI SKLEP:

Člen 1

Stališče, ki se ga v imenu Evropske unije sprejme v okviru Skupnega veterinarskega odbora, ustanovljenega s členom 19(1) Priloge 11 k Kmetijskemu sporazumu, glede spremembe dodatkov 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 in 11 k Prilogi 11, temelji na osnutku sklepa Skupnega veterinarskega odbora, ki je priložen temu sklepu.

Člen 2

Ta sklep začne veljati na dan sprejetja.

V Bruslju, 30. novembra 2015

Za Svet
Predsednik
É. SCHNEIDER

OSNUTEK

SKLEPA ŠT. 1/2015 SKUPNEGA VETERINARSKEGA ODBORA, USTANOVLJENEGA S SPORAZUMOM MED EVROPSKO SKUPNOSTJO IN ŠVICARSKO KONFEDERACIJO O TRGOVINI S KMETIJSKIMI PROIZVODI**z dne ...****o spremembi dodatkov 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 in 11 k Prilogi 11 k Sporazumu**

SKUPNI VETERINARSKI ODBOR JE –

ob upoštevanju Sporazuma med Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o trgovini s kmetijskimi proizvodi ⁽¹⁾ in zlasti člena 19(3) Priloge 11 k Sporazumu,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Sporazum med Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o trgovini s kmetijskimi proizvodi (v nadaljnjem besedilu: Kmetijski sporazum) je začel veljati 1. junija 2002.
- (2) Na podlagi člena 19(1) Priloge 11 h Kmetijskemu sporazumu Skupni veterinarski odbor, ustanovljen s Kmetijskim sporazumom (v nadaljnjem besedilu: Skupni veterinarski odbor), obravnava vsa vprašanja, povezana z navedeno prilogo in njenim izvajanjem, ter je odgovoren za naloge, določene v navedeni priloga. Člen 19(3) navedene priloge pooblašča Skupni veterinarski odbor za spreminjanje dodatkov, zlasti za njihovo prilagoditev in posodobitev.
- (3) S Sklepom št. 2/2003 Skupnega veterinarskega odbora ⁽²⁾ so bili prvič spremenjeni dodatki 1, 2, 3, 4, 5, 6 in 11 k Prilogi 11 h Kmetijskemu sporazumu.
- (4) S Sklepom št. 1/2013 Skupnega veterinarskega odbora ⁽³⁾ so bili zadnjič spremenjeni dodatki 1, 2, 3, 5, 6 in 10 k Prilogi 11 h Kmetijskemu sporazumu.
- (5) Od zadnje spremembe dodatkov 1, 2, 3, 5, 6 in 10 k Prilogi 11 h Kmetijskemu sporazumu s Sklepom št. 1/2013 Skupnega veterinarskega odbora je bilo spremenjenih ali posodobljenih več zakonodajnih določb Švice in Evropske unije. Glede na obsežnost izvedenih sprememb je sklicevanje na zakonodajo posodobljeno.
- (6) Zvezni veterinarski urad je s 1. januarjem 2013 prešel pod švicarsko Zvezno ministrstvo za notranje zadeve in je bil 1. januarja 2014 združen z Uradom za prehransko varnost Zveznega urada za javno zdravje. Novo ime urada je Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve. Zaradi te združitve je bilo treba spremeniti več zakonodajnih besedil.
- (7) Švica je Skupnemu veterinarskemu odboru predložila načrt ukrepov, ki jih namerava izvajati za odobritev svojih obratov v skladu z nameni člena 3 Direktive Sveta 2009/158/ES ⁽⁴⁾. V skladu z določbami Kmetijskega sporazuma je Skupni veterinarski odbor pristojen za priznanje tega načrta.
- (8) Švica ima do 31. decembra 2014 možnost do odstopanja od testa za potrditev prisotnosti trihinele v trupih in mesu domačih prašičev za pitanje in zakol v klavnicah z nizko zmogljivostjo. Trupi in meso ter iz njih pridobljeni mesni proizvodi so označeni s posebnim žigom o zdravstveni ustreznosti, trgovanje z njimi pa z državami članicami Evropske unije v skladu z določbami člena 9a Odloka Zveznega ministrstva za notranje zadeve (DFI) z dne 23. novembra 2005 o živilih živalskega izvora (RS 817.022.108) ni dovoljeno. Z Uredbo Komisije (ES)

⁽¹⁾ UL L 114, 30.4.2002, str. 132.

⁽²⁾ Sklep št. 2/2003 Skupnega veterinarskega odbora, ustanovljenega s Sporazumom med Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o trgovini s kmetijskimi proizvodi, z dne 25. novembra 2005 o spremembah dodatkov 1, 2, 3, 5, 6 in 11 k Prilogi 11 k Sporazumu (2004/78/ES) (UL L 23, 28.1.2004, str. 27).

⁽³⁾ Sklep št. 1/2013 Skupnega veterinarskega odbora, ustanovljenega s Sporazumom med Evropsko skupnostjo in Švicarsko konfederacijo o trgovini s kmetijskimi proizvodi, z dne 22. februarja 2013 o spremembi dodatkov 1, 2, 3, 5, 6 in 10 k Prilogi 11 k Sporazumu (2013/479/EU) (UL L 264, 5.10.2013, str. 1).

⁽⁴⁾ Direktiva Sveta 2009/158/ES z dne 30. novembra 2009 o pogojih zdravstvenega stanja živali, ki veljajo znotraj Skupnosti za trgovanje s perutnino in valilnimi jajci ter za njihov uvoz iz tretjih držav (UL L 343, 22.12.2009, str. 74).

št. 216/2014 ⁽¹⁾ se spreminjajo posebni predpisi za uradni nadzor trihinele v mesu in predvidi možnost odloga uporabe nekaterih določb. Da se omogoči postopno prilagajanje obstoječih postopkov, ki se uporabljajo v Švici, bi bilo treba možnost odstopanja od testa za potrditev prisotnosti trihinele podaljšati do 31. decembra 2016.

(9) Da bi se izognili prekinitvi obstoječih in dobro delujočih praks ter zagotovili pravno kontinuiteto brez kakršnih koli predvidljivih negativnih posledic, je ustrezno, da se ta sklep uporablja retroaktivno z učinkom od 1. januarja 2015.

(10) Ta sklep bi moral začeti veljati na dan sprejetja.

(11) Zato bi bilo treba ustrezno spremeniti dodatke 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 in 11 k Prilogi 11 h Kmetijskemu sporazumu –

SPREJEL NASLEDNJI SKLEP:

Člen 1

Dodatki 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 in 11 k Prilogi 11 h Kmetijskemu sporazumu se spremenijo v skladu s prilogami I do IX k temu sklepu.

Člen 2

Načrt, ki ga Švica predloži glede ukrepov, ki jih namerava sprejeti za odobritev svojih obratov v skladu z nameni člena 3 Direktive Sveta 2009/158/ES, se prizna za skladnega z zahtevami navedene direktive.

Člen 3

Ta sklep, sestavljen v dveh izvodih, podpišejo sopredsedniki ali drugi pooblaščenici pogodbenic Kmetijskega sporazuma.

Člen 4

Ta sklep začne veljati na dan sprejetja.

Uporablja se retroaktivno z učinkom od 1. januarja 2015.

V Bernu,

Za Švicarsko konfederacijo

Za Evropsko unijo

⁽¹⁾ Uredba Komisije (EU) št. 216/2014 z dne 7. marca 2014 o spremembi Uredbe (ES) št. 2075/2005 o določitvi posebnih predpisov za uradni nadzor trihinele v mesu (UL L 69, 8.3.2014, str. 85).

PRILOGA I

Dodatek 1 k Prilogi 11 h Kmetijskemu sporazumu se nadomesti z naslednjim:

„Dodatek 1

Ukrepi nadzora / obvestila o boleznih

I. Slinavka in parkljevka

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 2003/85/ES z dne 29. septembra 2003 o ukrepih Skupnosti za obvladovanje slinavke in parkljevke, ki razveljavljajo Direktivo 85/511/EGS in odločbe 89/531/EGS in 91/665/EGS ter spreminja Direktivo 92/46/EGS (UL L 306, 22.11.2003, str. 1).	<ol style="list-style-type: none"> <li data-bbox="807 779 1415 927">1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40), zlasti členi od 1 do 10b (cilji nadzora, ukrepi proti zelo nalezljivim epizootskim boleznim) ter člen 57 (tehnične izvedbene določbe, mednarodno sodelovanje) Zakona. <li data-bbox="807 943 1415 1173">2. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi 2 (zelo nalezljive epizootske bolezni), 49 (ravnanje z mikroorganizmi, ki so patogeni za živali), 73 in 74 (čiščenje, razkuževanje in dezinfestacija), od 77 do 98 (skupne določbe o zelo nalezljivih epizootskih boleznih) in od 99 do 103 (posebni ukrepi v boju proti slinavki in parkljevki) Odloka. <li data-bbox="807 1189 1415 1337">3. Odlok z dne 28. junija 2000 o organizaciji Zveznega ministrstva za notranje zadeve (<i>Département fédéral de l'intérieur</i>) (Org DFI; RS 172.212.1), zlasti člen 12 (referenčni laboratorij, registracija, nadzor in priprava cepiva proti slinavki in parkljevki) Odloka.

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Komisija in Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve se medsebojno obveščata, kdaj nameravata izvesti cepljenja v izrednih razmerah. V izrednih razmerah se obvestita o sprejetem sklepu ter vseh pravilih in postopkih, ki urejajo izvajanje tega sklepa. Vsekakor se v čim krajšem času posvetujeta v Skupnem veterinarskem odboru.
2. Švica je na podlagi člena 97 Odloka o epizootskih boleznih izdelala načrt nujnih ukrepov, ki je objavljen na spletišču Zveznega urada za prehransko varnost in veterinarske zadeve.
3. Skupni referenčni laboratorij za virus slinavke in parkljevke je: The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, United Kingdom. Švica krije vse stroške, ki se ji lahko pripišejo za postopke v izvedbi imenovanega laboratorija. Funkcije in naloge laboratorija so določene v Prilogi XVI k Direktivi 2003/85/ES.

II. Klasična prašičja kuga

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 2001/89/ES z dne 23. oktobra 2001 o ukrepih Skupnosti za nadzor nad klasično prašičjo kugo (UL L 316, 1.12.2001, str. 5).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40), zlasti členi od 1 do 10b (cilji nadzora, ukrepi proti zelo nalezljivim epizootskim boleznim) ter člen 57 (tehnične izvedbene določbe, mednarodno sodelovanje) Zakona. 2. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi 2 (zelo nalezljive epizootske bolezni), od 40 in 47 (odstranjevanje živalskih stranskih proizvodov), 49 (ravnanje z mikroorganizmi, ki so patogeni za živali), 73 in 74 (čiščenje, razkuževanje in dezinfestacija), od 77 do 98 (skupne določbe o zelo nalezljivih epizootskih boleznih) in od 116 do 121 (odkrivanje prašičje kuge ob zakolu, posebni ukrepi nadzora nad prašičjo kugo) Odloka. 3. Odlok z dne 28. junija 2000 o organizaciji Zveznega ministrstva za notranje zadeve (<i>Département fédéral de l'intérieur</i>) (Org DFI; RS 172.212.1), zlasti člen 12 (referenčni laboratorij) Odloka. 4. Odlok z dne 25. maja 2011 o odstranjevanju živalskih stranskih proizvodov (OESPA; RS 916.441.22).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Komisija in Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve se medsebojno obveščata, kdaj nameravata izvesti cepljenja v izrednih razmerah. V čim krajšem času se posvetujeta v Skupnem veterinarskem odboru.
2. Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve po potrebi na podlagi člena 117(5) Odloka o epizootskih boleznih določi tehnična izvedbena pravila o označevanju in obdelavi mesa, ki prihaja z zaščiteneh in nadzorovanih območij.
3. Švica je na podlagi člena 121 Odloka o epizootskih boleznih izdelala načrt za izkoreninjenje klasične prašičje kuge pri divjih prašičih v skladu s členoma 15 in 16 Direktive 2001/89/ES.
4. Švica je na podlagi člena 97 Odloka o epizootskih boleznih izdelala načrt nujnih ukrepov, ki je objavljen na spletišču Zveznega urada za prehransko varnost in veterinarske zadeve.
5. Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti v skladu s členom 21 Direktive 2001/89/EGS in členom 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.
6. Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve po potrebi na podlagi člena 89(2) Odloka o epizootskih boleznih določi tehnična izvedbena pravila o seroloških pregledih prašičev na zaščiteneh in nadzorovanih območjih v skladu s poglavjem IV Priloge k Odločbi Komisije 2002/106/ES (*).
7. Skupni referenčni laboratoriji za klasično prašičjo kugo je: Institut für Virologie der Tierärztlichen Hochschule Hannover, 15 Bünteweg 17, 30559 Hannover, Deutschland. Švica krije vse stroške, ki se ji lahko pripišejo za postopke v izvedbi imenovanega laboratorija. Dolžnosti in naloge laboratorija so določene v Prilogi IV k Direktivi 2001/89/ES.

(*) Odločba Komisije 2002/106/ES z dne 1. februarja 2002 o odobritvi Diagnostičnega priročnika, ki določa diagnostične postopke, metode vzorčenja in merila za ocenjevanje rezultatov laboratorijskih preiskav za potrjevanje klasične prašičje kuge (UL L 39, 9.2.2002, str. 71).

III. Afriška prašičja kuga

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 2002/60/ES z dne 27. junija 2002 o določitvi posebnih ukrepov za nadzor nad afriško prašičjo kugo in o spremembi Direktive 92/119/EGS v zvezi z nalezljivo ohromelostjo prašičev in afriško prašičjo kugo (UL L 192, 20.7.2002, str. 27).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40), zlasti členi od 1 do 10b (cilji nadzora, ukrepi proti zelo nalezljivim epizootskim boleznim) ter člen 57 (tehnične izvedbene določbe, mednarodno sodelovanje) Zakona. 2. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi 2 (zelo nalezljive epizootske bolezni), od 40 in 47 (odstranjevanje živalskih stranskih proizvodov), 49 (ravljanje z mikroorganizmi, ki so patogeni za živali), 73 in 74 (čiščenje in razkuževanje), od 77 do 98 (skupne določbe o zelo nalezljivih epizootskih boleznih) in od 116 do 121 (odkrievanje prašičje kuge ob zakolu, posebni ukrepi nadzora nad prašičjo kugo) Odloka. 3. Odlok z dne 28. junija 2000 o organizaciji Zveznega ministrstva za notranje zadeve (<i>Département fédéral de l'intérieur</i>) (Org DFI; RS 172.212.1), zlasti člen 12 (referenčni laboratorij) Odloka. 4. Odlok z dne 25. maja 2011 o odstranjevanju živalskih stranskih proizvodov (OESPA; RS 916.441.22).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Referenčni laboratorij EU za afriško prašičjo kugo je: Centro de Investigación en Sanidad Animal, 28130 Valdeolmos, Madrid, España. Švica krije vse stroške, ki se ji lahko pripišejo za postopke v izvedbi imenovanega laboratorija. Dolžnosti in naloge laboratorija so določene v Prilogi V k Direktivi 2002/60/ES.
2. Švica je na podlagi člena 97 Odloka o epizootskih boleznih izdelala načrt nujnih ukrepov, ki je objavljen na spletišču Zveznega urada za prehransko varnost in veterinarske zadeve.
3. Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve po potrebi na podlagi člena 89(2) Odloka o epizootskih boleznih določi tehnična izvedbena pravila v zvezi z načini diagnosticiranja afriške prašičje kuge v skladu z določbami Odločbe Komisije 2003/422/ES (*).
4. Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti v skladu s členom 20 Direktive 2002/60/ES in členom 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.

(*) Odločba Komisije 2003/422/ES z dne 26. maja 2003 o odobritvi Diagnostičnega priročnika za afriško prašičjo kugo (UL L 143, 11.6.2003, str. 35).

IV. Konjska kuga

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 92/35/EGS z dne 29. aprila 1992 o pravilih za obvladovanje in ukrepih za zatiranje konjske kuge (UL. L 157, 10.6.1992, str. 19).	<ol style="list-style-type: none"> <li data-bbox="805 497 1410 640">1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40), zlasti členi od 1 do 10b (cilji nadzora, ukrepi proti zelo nalezljivim epizootskim boleznim) ter člen 57 (tehnične izvedbene določbe, mednarodno sodelovanje) Zakona. <li data-bbox="805 663 1410 864">2. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi 2 (zelo nalezljive epizootske bolezni), 49 (ravnanje z mikroorganizmi, ki so patogeni za živali), 73 in 74 (čiščenje, razkuževanje in dezinfestacija), 77 do 98 (skupne določbe o zelo nalezljivih epizootskih boleznih) in 112 do 112f (posebni ukrepi v boju proti konjski kugi) Odloka. <li data-bbox="805 887 1410 999">3. Odlok z dne 28. junija 2000 o organizaciji Zveznega ministrstva za notranje zadeve (<i>Département fédéral de l'intérieur</i>) (Org DFI; RS 172.212.1), zlasti člen 12 (referenčni laboratorij) Odloka. <li data-bbox="805 1021 1410 1077">4. Odlok z dne 25. maja 2011 o odstranjevanju živalskih stranskih proizvodov (OESPA; RS 916.441.22).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Kadar se v Švici pojavi epizootska bolezen izjemnih razsežnosti, se sestane Skupni veterinarski odbor in preuči stanje. Pristojni švicarski organi se obvežejo, da bodo sprejeli vse ukrepe, ki se zdijo potrebni z vidika rezultatov preučitve stanja.
2. Skupni referenčni laboratoriji za konjsko kugo je: Laboratorio de Sanidad y Producción Animal, Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación, 28110 Algete, Madrid, España. Švica krije vse stroške, ki se ji lahko pripišejo za postopke v izvedbi imenovanega laboratorija. Funkcije in naloge laboratorija so določene v Prilogi III k Direktivi 92/35/EGS.
3. Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti na podlagi člena 16 Direktive 92/35/EGS in člena 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.
4. Švica je na podlagi člena 97 Odloka o epizootskih boleznih izdelala načrt nujnih ukrepov, ki je objavljen na spletišču Zveznega urada za prehransko varnost in veterinarske zadeve.

V. Aviarna influenza

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 2005/94/ES z dne 20. decembra 2005 o ukrepih Skupnosti za obvladovanje aviarne influence in razveljavitvi Direktive 92/40/EGS (UL L 10, 14.1.2006, str. 16).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40), zlasti členi od 1 do 10b (cilji nadzora, ukrepi proti zelo nalezljivim epizootskim boleznim) ter člen 57 (tehnične izvedbene določbe, mednarodno sodelovanje) Zakona. 2. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi 2 (zelo nalezljive epizootske bolezni), 49 (ravnanje z mikroorganizmi, ki so patogeni za živali), 73 in 74 (čiščenje, razkuževanje in dezinfestacija), 77 do 98 (skupne določbe o zelo nalezljivih epizootskih boleznih) in 122 do 122f (posebni ukrepi v boju proti aviarni influenci) Odloka. 3. Odlok z dne 28. junija 2000 o organizaciji Zveznega ministrstva za notranje zadeve (Org DFI; RS 172.212.1), zlasti člen 12 (referenčni laboratorij) Odloka.

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Referenčni laboratorij EU za aviarno influenco je: Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, United Kingdom. Švica krije vse stroške, ki se ji lahko pripišejo za postopke v izvedbi imenovanega laboratorija. Funkcije in naloge laboratorija so določene v točki 2 Priloge VII k Direktivi 2005/94/ES.
2. Švica je na podlagi člena 97 Odloka o epizootskih boleznih izdelala načrt nujnih ukrepov, ki je objavljen na spletišču Zveznega urada za prehransko varnost in veterinarske zadeve.
3. Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti v skladu s členom 60 Direktive 2005/94/ES in členom 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.

VI. Atipična kokošja kuga

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 92/66/EGS z dne 14. julija 1992 o uvedbi ukrepov Skupnosti za nadzor atipične kokošje kuge (UL L 260, 5.9.1992, str. 1).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40), zlasti členi od 1 do 10b (cilji nadzora, ukrepi proti zelo nalezljivim epizootskim boleznim) ter člen 57 (tehnične izvedbene določbe, mednarodno sodelovanje) Zakona. 2. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi 2 (zelo nalezljive epizootske bolezni), od 40 do 47 (odstranjevanje živalskih stranskih proizvodov), 49 (ravnanje z mikroorganizmi, ki so patogeni za živali), 73 in 74 (čiščenje, razkuževanje in dezinfestacija), od 77 do 98 (skupne določbe o zelo nalezljivih epizootskih boleznih) in od 123 do 125 (posebni ukrepi v zvezi z atipično kokošjo kugo) Odloka. 3. Odlok z dne 28. junija 2000 o organizaciji Zveznega ministrstva za notranje zadeve (<i>Département fédéral de l'intérieur</i>) (Org DFI; RS 172.212.1), zlasti člen 12 (referenčni laboratorij) Odloka. 4. Odlok z dne 25. maja 2011 o odstranjevanju živalskih stranskih proizvodov (OESPA; RS 916.441.22).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Referenčni laboratorij EU za atipično kokošjo kugo je: Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, United Kingdom. Švica krije vse stroške, ki se ji lahko pripišejo za postopke v izvedbi imenovanega laboratorija. Dolžnosti in naloge laboratorija so določene v Prilogi V k Direktivi 92/66/EGS.
2. Švica je na podlagi člena 97 Odloka o epizootskih boleznih izdelala načrt nujnih ukrepov, ki je objavljen na spletišču Zveznega urada za prehransko varnost in veterinarske zadeve.
3. Za podatke iz členov 17 in 19 Direktive 92/66/EGS je odgovoren Skupni veterinarski odbor.
4. Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti v skladu s členom 22 Direktive 92/66/EGS in členom 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.

VII. Bolezni rib in mehkužcev

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 2006/88/ES z dne 24. oktobra 2006 o zahtevah za zdravstveno varstvo živali in proizvodov iz ribogojstva ter o preprečevanju in nadzoru nekaterih boleznih pri vodnih živalih (UL L 328, 24.11.2006, str. 14).	<p>1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40), zlasti členi 1 do 10 (ukrepi proti epizootskim boleznim) ter 57 (tehnične izvedbene določbe, mednarodno sodelovanje) Zakona.</p> <p>2. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi od 3 do 5 (naštete epizootske bolezni), od 21 do 23 (registracija ribogojnic, nadzor nad številom živali in druge obveznosti, sanitarni nadzor), 61 (obveznosti zakupnikov ribolovnih pravic in organov, odgovornih za spremljanje ribolova), od 62 do 76 (splošni ukrepi za boj proti boleznim) in od 277 do 290 (skupni in posebni ukrepi v zvezi z boleznimi rib, diagnostični laboratorij) Odloka.</p>

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Ploščate ostrige se trenutno v Švici ne gojijo. V primeru pojava bonamioze ali marteilioze se Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve obvezuje, da bo v skladu s členom 57 Zakona o epizootskih boleznih sprejel potrebne nujne ukrepe v skladu s predpisi EU.
2. Švica za boj proti boleznim rib in mehkužcev uporablja Odlok o epizootskih boleznih, zlasti člen 61 (obveznosti lastnikov in zakupnikov ribolovnih pravic ter organov, odgovornih za spremljanje ribolova), od 62 do 76 (splošni ukrepi za boj proti boleznim) in od 277 do 290 (posebni ukrepi v zvezi z boleznimi vodnih živali, diagnostični laboratorij) ter 291 (epizootske bolezni, ki jih je treba spremljati).
3. Referenčni laboratorij Evropske unije za boleznih rakov je Centre for Environment, Fisheries & Aquaculture Science (CEFAS), Weymouth Laboratory, United Kingdom. Referenčni laboratorij Evropske unije za boleznih rib je National Veterinary Institute, Technical University of Denmark, Høngøvej 2, 8200 Århus, Danmark. Referenčni laboratorij Evropske unije za boleznih mehkužcev je Laboratoire IFREMER, BP 133, 17390 La Tremblade, France. Švica krije vse stroške, ki se ji lahko pripišejo za postopke v izvedbi imenovanih laboratorijev. Funkcije in naloge laboratorija so določene v delu I Priloge VI k Direktivi 2006/88/ES.
4. Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti v skladu s členom 58 Direktive 2006/88/ES in členom 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.

VIII. Transmisivne spongiformne encefalopatije

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
<p>Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 999/2001 z dne 22. maja 2001 o določitvi predpisov za preprečevanje, nadzor in izkoreninjenje nekaterih transmisivnih spongiformnih encefalopatij (UL L 147, 31.5.2001, str. 1).</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Odlok z dne 23. aprila 2008 o zaščiti živali (OPAn; RS 455.1), zlasti člen 184 (postopki omamljanja) Odloka. 2. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10). 3. Zakon z dne 9. oktobra 1992 o živilih in uporabnih predmetih (LDAI; RS 817.0), zlasti člena 24 (inšpekcija in odvzem vzorcev) in 40 (nadzor živil) Zakona. 4. Odlok DFI z dne 23. novembra 2005 o živilih živalskega izvora (RS 817.022.108), zlasti člena 4 in 7 (deli trupa, katerih uporaba je prepovedana) Odloka. 5. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi 6 (opredelitev pojmov in kratic), 34 (patent), 61 (dolžnost obveščanja), 130 (nadzorovanje švicarske črede), od 175 do 181 (transmisivne spongiformne encefalopatije), 297 (usmrtitve znotraj Švice), 301 (naloge kantonskega veterinarja), 302 (uradni veterinar) in 312 (diagnostični laboratoriji) Odloka. 6. Odlok DEFR z dne 26. oktobra 2011 o Knjigi živalskih krm (OLAIA; RS 916.307.1), zlasti člen 21 (toleranca, jemanje vzorcev, analitske metode in prevoz), Priloga 1.2, točka 15 (proizvodi iz kopenskih živali), točka 16 (ribe, ostale morske živali ter njihovi proizvodi in stranski proizvodi) in Priloga 4.1 (snovi, katerih dajanje na trg in uporaba sta omejena ali prepovedana) Odloka. 7. Odlok z dne 25. maja 2011 o odstranjevanju živalskih stranskih proizvodov (OESPA; RS 916.441.22).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Referenčni laboratorij EU za transmisivne spongiformne encefalopatije (TSE) je: Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, United Kingdom. Švica krije vse stroške, ki se ji lahko pripišejo za postopke v izvedbi imenovanega laboratorija. Dolžnosti in naloge laboratorija so določene v poglavju B Priloge X k Uredbi (ES) št. 999/2001.
2. Švica je v skladu s členom 57 Zakona o epizootskih boleznih izdelala načrt nujnih ukrepov za izvedbo ukrepov boja proti TSE.
3. Na podlagi člena 12 Uredbe (ES) št. 999/2001 je v državah članicah Evropske unije za vsako žival, pri kateri obstaja sum, da je okužena s TSE, odrejena uradna omejitev gibanja, dokler niso znani rezultati kliničnega in epidemiološkega pregleda, ki ga izvede pristojni organ, ali dokler ni žival pokončana za laboratorijske preiskave pod uradnim nadzorom.

Na podlagi členov 179b in 180a Odloka o epizootskih boleznih je v Švici prepovedan zakol živali, pri katerih obstaja sum, da so okužene s TSE. Sumljive živali je treba pokončati, ne da bi krvavele, in zažgati, njihove možgane pa preveriti v švicarskem referenčnem laboratoriju za TSE.

Na podlagi člena 10 Odloka o epizootskih boleznih se v Švici govedo identificira s pomočjo sistema enotne, jasne in stalne identifikacije, ki za posamezno govedo omogoča ugotovitev njegove matere in izvorne črede ter potrditev, da ni potomec sumljivih samic ali za bovino spongiformno encefalopatijo (BSE) obolelih krav.

Na podlagi člena 179c Odloka o epizootskih boleznih v Švici pokončajo živali, okužene z BSE, najpozneje ob koncu faze proizvodnje, vse govedo, ki je bilo rojeno od enega leta pred do enega leta po rojstvu okužene živali in ki je bilo v tem času del črede, ter vse neposredne potomce okuženih krav, ki so bili rojeni v obdobju dveh let pred diagnozo.

4. Na podlagi člena 180b Odloka o epizootskih boleznih v Švici pokončajo živali, ki so okužene s praskavcem, njihove matere, neposredne potomce okuženih mater ter vse druge ovce in koze iz črede, razen:

— ovc, ki so nosilke vsaj enega alela ARR in nobenega alela VRQ ter

— živali, ki so stare manj kot dva meseca in so namenjene le za zakol. Glava in organi trebušne votline teh živali se odstranijo v skladu z določbami Odloka o odstranjevanju živalskih stranskih proizvodov;

V primeru maloštevilnih vrst se lahko pokončanje črede izjemoma opusti. V tem primeru se zagotovi uradni veterinarski nadzor te črede za obdobje dveh let, v katerem se dvakrat na leto izvede klinični pregled živali. Če so v tem obdobju živali pripravljene za zakol, mora njihove glave, vključno s tonzilami, pregledati švicarski referenčni laboratorij za TSE.

Ti ukrepi se pregledajo glede na rezultate sanitarnega nadzora živali. V primeru odkritja novega primera bolezni v čredi je treba podaljšati obdobje za nadzor.

V primeru potrditve BSE pri ovcah in kozah se Švica obvezuje, da bo izvajala ukrepe iz Priloge VII k Uredbi (ES) št. 999/2001.

5. Na podlagi člena 7 Uredbe (ES) št. 999/2001 države članice Evropske unije prepovejo uporabo predelanih živalskih beljakovin v prehrani domačih živali, gojenih, pitanih ali vzrejenih za proizvodnjo živil. Države članice Evropske unije so uvedle popolno prepoved uporabe beljakovin živalskega porekla v prehrani prežvekovalcev.

Na podlagi člena 27 Odloka o uničevanju živalskih stranskih proizvodov (OESPA) je Švica uvedla popolno prepoved uporabe živalskih beljakovin v prehrani domačih živali.

6. Na podlagi člena 6 Uredbe (ES) št. 999/2001 in v skladu s poglavjem A Priloge III k navedeni uredbi države članice Evropske unije izvajajo letni program spremljanja BSE. Ta načrt vključuje hitri test za BSE pri vsem govedu, starejšem od 24 mesecev, ki je bilo zaklano v sili, ki je poginilo na gospodarstvu ali za katero se je pri pregledu pred zakolom ugotovilo, da je obolelo, ter pri vseh živalih, starejših od 30 mesecev, zaklanih za prehrano ljudi.

Hitri testi za BSE, ki jih uporablja Švica, so navedeni v poglavju C Priloge X k Uredbi (ES) št. 999/2001.

Na podlagi člena 176 Odloka o epizootskih boleznih mora Švica izvajati hitri test za BSE pri vsem govedu, starejšem od 48 mesecev, ki je poginilo ali ki je bilo ubito z drugim namenom, kot je zakol, ali je bilo pripeljano v klavnico obolelo ali poškodovano.

7. Na podlagi člena 6 Uredbe (ES) št. 999/2001 in v skladu s poglavjem A Priloge III k navedeni uredbi države članice Evropske unije izvajajo letni program spremljanja praskavca.

Na podlagi določb člena 177 Odloka o epizootskih boleznih je Švica izvedla program spremljanja TSE pri ovcah in kozah, starejših od 12 mesecev. V obdobju od junija 2004 do julija 2005 so bile pregledane v sili zaklane živali, živali, ki so poginile na gospodarstvu ali za katere se je pri pregledu pred zakolom ugotovilo, da so obbolele, ter vse živali, zaklane za prehrano ljudi. Ker so bili rezultati vseh vzorcev, testiranih za BSE, negativni, se nadaljuje spremljanje na vzorcu klinično sumljivih živali, v sili zaklanih živali in živali, ki so poginile na gospodarstvu.

Podobnost predpisov na področju spremljanja TSE pri ovcah in kozah bo obravnaval Skupni veterinarski odbor.

8. Za podatke iz člena 6, iz poglavja B Priloge III in iz Priloge IV (3.III) k Uredbi (ES) št. 999/2001 je odgovoren Skupni veterinarski odbor.
9. Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti na podlagi člena 21 Uredbe (ES) št. 999/2001 in člena 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.

C. DODATNE INFORMACIJE

1. Švica od 1. januarja 2003 na podlagi Odloka z dne 10. novembra 2004 o rezervaciji sredstev za plačilo stroškov odstranjevanja živalskih stranskih proizvodov (RS 916.407) namenja finančne spodbude kmetijam, na katerih je bilo govedo rojeno, in klavnicam, v katerih je bilo zaklano, če upoštevajo postopke prijave premika živali, kakor so predvideni v veljavni zakonodaji.
2. Na podlagi člena 8 Uredbe (ES) št. 999/2001 in v skladu s točko 1 Priloge XI k navedeni uredbi države članice Evropske unije odstranijo in uničijo snovi s specifičnim tveganjem (SST).

Seznam SST, odvzetih govedu, vključuje lobanjo, brez spodnje čeljusti in vključno z možgani in očmi, ter hrbtenjačo goveda, starejšega od 12 mesecev; hrbtenico z izjemo repnih vretenc, trnastih in stranskih izrastkov vratnih, prsnih in ledvenih vretenc ter sredinskega križničnega grebena in lokov križnice, vendar vključno z dorzalnimi gangliji in hrbtenjačo goveda, starejšega od 24 mesecev; tonzile, črevesje od dvanajstnika do rektuma in mezenterij goveda vseh starosti.

Seznam SST, odvzetih ovcam in kozam, vključuje lobanjo, vključno z možgani in očmi, tonzile in hrbtenjačo ovc in koz, ki so starejše od 12 mesecev ali imajo en stalni sekalec, izrasel iz dlesni, ter vranico in črevnico ovc in koz vseh starosti.

Švica je na podlagi člena 179d Odloka o epizootskih boleznih in člena 4 Odloka o živilih živalskega izvora vzpostavila politiko odstranjevanja SST iz človeške in živalske prehranske verige. Seznam SST, odstranjenih govedu, vsebuje zlasti hrbtenico živali, starejših od 30 mesecev, tonzile, črevesje od dvanajstnika do rektuma in mezenterij živali vseh starosti.

Švica je na podlagi člena 180c Odloka o epizootskih boleznih in člena 4 Odloka o živilih živalskega izvora vzpostavila politiko odstranjevanja SST iz človeške in živalske prehranske verige. Seznam SST, odstranjenih ovcam in kozam, vsebuje zlasti možgane v lobanjski votlini, hrbtenjačo z dura mater in tonzile živali, ki so starejše od 12 mesecev ali imajo en stalni sekalec, izrasel iz dlesni, ter vranico in črevnico živali vseh starosti.

3. V Uredbi (ES) št. 1069/2009 Evropskega parlamenta in Sveta (*) ter Uredbi Komisije (EU) št. 142/2011 (**) so določena zdravstvena pravila za živalske stranske proizvode, ki niso namenjeni prehrani ljudi v državah članicah Evropske unije.

V Švici na podlagi člena 22 Odloka o odstranjevanju živalskih stranskih proizvodov sežigajo živalske stranske proizvode kategorije 1, vključno s snovmi s specifičnim tveganjem in živalmi, poginulimi na gospodarstvu.

(*) Uredba (ES) št. 1069/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. oktobra 2009 o določitvi zdravstvenih pravil za živalske stranske proizvode in pridobljene proizvode, ki niso namenjeni prehrani ljudi, ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1774/2002 (UL L 300, 14.11.2009, str. 1).

(**) Uredba Komisije (EU) št. 142/2011 z dne 25. februarja 2011 o izvajanju Uredbe (ES) št. 1069/2009 Evropskega parlamenta in Sveta o določitvi zdravstvenih pravil za živalske stranske proizvode in pridobljene proizvode, ki niso namenjeni prehrani ljudi, ter o izvajanju Direktive Sveta 97/78/ES glede nekaterih vzorcev in predmetov, ki so izvzeti iz veterinarskih pregledov na meji v skladu z navedeno direktivo (UL L 54, 26.2.2011, str. 1).

IX. Bolezen modrikastega jezika

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 2000/75/ES z dne 20. novembra 2000 o določitvi posebnih določb za boj zoper in izkoreninjenje bolezni modrikastega jezika (UL L 327, 22.12.2000, str. 74)	<p>1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40), zlasti členi od 1 do 10 (cilji nadzora, ukrepi proti zelo nalezljivim epizootskim boleznim) ter člen 57 (tehnične izvedbene določbe, mednarodno sodelovanje) Zakona.</p> <p>2. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi 2 (zelo nalezljive epizootske bolezni), 73 in 74 (čiščenje, razkuževanje in dezinfestacija), 77 do 98 (skupne določbe o zelo nalezljivih epizootskih boleznih) in od 239a do 239h (posebni ukrepi v boju proti bolezni modrikastega jezika) Odloka</p> <p>3. Odlok z dne 28. junija 2000 o organizaciji Zveznega ministrstva za notranje zadeve (<i>Département fédéral de l'intérieur</i>) (Org DFI; RS 172.212.1), zlasti člen 12 (referenčni laboratorij) Odloka.</p>

B. IZVEDBENE DOLOČBE

- Referenčni laboratorij EU za bolezen modrikastega jezika je: The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, United Kingdom. Švica krije vse stroške, ki se ji lahko pripišejo za postopke v izvedbi imenovanega laboratorija. Funkcije in naloge laboratorija so določene v poglavju B Priloge II k Direktivi 2000/75/ES.
- Švica je na podlagi člena 97 Odloka o epizootskih boleznih izdelala načrt nujnih ukrepov, ki je objavljen na spletišču Zveznega urada za prehransko varnost in veterinarske zadeve.
- Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti v skladu s členom 17 Direktive 2000/75/ES in členom 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.

X. Zoonoze

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
<p>1. Uredba (ES) št. 2160/2003 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. novembra 2003 o nadzoru salmonel in drugih opredeljenih povzročiteljih zoonoz, ki se prenašajo z živili (UL L 325, 12.12.2003, str. 1).</p> <p>2. Direktiva 2003/99/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. novembra 2003 o spremljanju zoonoz in povzročiteljev zoonoz, ki spreminja Odločbo Sveta 90/424/EGS in razveljavlja Direktivo Sveta 92/117/EGS (UL L 325, 12.12.2003, str. 31).</p>	<p>1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40).</p> <p>2. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi od 291a do 291e (posebne določbe v zvezi z zoonozami) Odloka.</p> <p>3. Zvezni zakon z dne 9. oktobra 1992 o živilih in uporabnih predmetih (LDAI; RS 817.0).</p> <p>4. Odlok z dne 23. novembra 2005 o živilih in uporabnih predmetih (ODAI0Us; RS 817.02).</p> <p>5. Odlok DFI z dne 23. novembra 2005 o higieni (OHyg; RS 817.024.1).</p> <p>6. Zvezni zakon z dne 18. decembra 1970 o boju proti boleznim, ki se prenašajo na ljudi (Zakon o epidemijah; RS 818.101).</p> <p>7. Odlok z dne 13. januarja 1999 o razglasitvi bolezni, ki se prenašajo na ljudi (Odlok o razglasitvi; RS 818.141.1).</p>

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Referenčni laboratoriji EU so naslednji:

— Referenčni laboratoriji Evropske unije za analize in preskušanje zoonoz (salmonela):

Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM)
3720 BA Bilthoven
Nederland

— Referenčni laboratorij Evropske unije za spremljanje morskih biotoksinov:

Agencia Española de Seguridad Alimentaria (AESAs):
36200 Vigo
España

— Referenčni laboratorij Evropske unije za spremljanje bakterijske in virusne okuženosti školjk:

The laboratory of the Centre for Environment, Fisheries and Aquaculture Science (CEFAS) Weymouth
Dorset DT4 8UB
United Kingdom

— Referenčni laboratorij Evropske unije za *Listerio monocytogenes*:

AFSSA – Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)

94700 Maisons-Alfort

France

— Referenčni laboratorij Evropske unije za glede na koagulazo pozitivne stafilokoke, vključno s *Staphylococcus aureus*:

AFSSA – Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)

94700 Maisons-Alfort

France

— Referenčni laboratorij Evropske unije za *Escherichia coli*, vključno z verotoksično *E. coli* (VTEC):

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

00161 Roma

Italia

— Referenčni laboratorij EU za kampilobakter:

Statens Veterinärmedicinska Anstalt (SVA)

751 89 Uppsala

Sverige

— Referenčni laboratorij Evropske unije za parazite (zlasti trihinele, ehinokoke in anizakise):

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

00161 Roma

Italia

— Referenčni laboratorij Evropske unije za protimikrobno odpornost:

Danmarks Fødevareforskning (DFVF)

1790 København V

Danemark

2. Švica krije vse stroške, ki se ji lahko pripišejo za postopke v izvedbi imenovanih laboratorijev. Funkcije in naloge teh laboratorijev so določene v Uredbi (ES) št. 882/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (*).

3. Švica Komisiji vsako leto konec maja predloži poročilo o smereh razvoja in virih zoonoz, povzročiteljev zoonoz in antimikrobske odpornosti, vključno s podatki, zbranimi v skladu s členi 4, 7 in 8 Direktive 2003/99/ES v prejšnjem letu. Poročilo vsebuje tudi informacije iz člena 3(-2)(b) Uredbe (ES) št. 2160/2003. Komisija poročilo posreduje Evropski agenciji za varnost hrane z namenom objave zbirnega poročila o smereh razvoja in virih zoonoz, povzročiteljev zoonoz in antimikrobske odpornosti v Evropski uniji.

(*) Uredba (ES) št. 882/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o izvajanju uradnega nadzora, da se zagotovi preverjanje skladnosti z zakonodajo o krmni in živilih ter s pravili o zdravstvenem varstvu živali in zaščiti živali (UL L 165, 30.4.2004, str. 1)

XI. Druge bolezni

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 92/119/EGS z dne 17. decembra 1992 o splošnih ukrepih Skupnosti za nadzor nad določenimi živalskimi boleznimi in o posebnih ukrepih v primeru vezikularne bolezni prašičev (UL L 62, 15.3.1993, str. 69).	<p>1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40), zlasti členi od 1 do 10 (cilji nadzora, ukrepi proti zelo nalezljivim epizootskim boleznim) ter člen 57 (tehnične izvedbene določbe, mednarodno sodelovanje) Zakona.</p> <p>2. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi 2 (zelo nalezljive epizootske bolezni), 49 (ravnanje z mikroorganizmi, ki so patogeni za živali), 73 in 74 (čiščenje, razkuževanje in dezinfestacija), od 77 do 98 (skupne določbe o zelo nalezljivih epizootskih boleznih) in od 104 do 105 (posebni ukrepi v boju proti vezikularni bolezni prašičev) Odloka.</p> <p>3. Odlok z dne 28. junija 2000 o organizaciji Zveznega ministrstva za notranje zadeve (<i>Département fédéral de l'intérieur</i>) (Org DFI; RS 172.212.1), zlasti člen 12 (referenčni laboratorij) Odloka.</p>

B. IZVEDBENE DOLOČBE

- V primerih, na katere se nanaša člen 6 Direktive 92/119/EGS, se podatki predložijo Skupnemu veterinarskemu odboru.
- Skupni Referenčni laboratorij za vezikularno bolezen prašičev je: The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, United Kingdom. Švica krije vse stroške, ki se ji lahko pripišejo za postopke v izvedbi imenovanega laboratorija. Funkcije in naloge laboratorija so določene v Prilogi III k Direktivi 92/119/EGS.
- V skladu s členom 97 Odloka o epizootskih boleznih je Švica izdelala načrt nujnih ukrepov. Postopki tega načrta so določeni v tehničnem izvedbenem pravilu št. 95/65, ki ga je izdal Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve.
- Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti na podlagi člena 22 Direktive 92/119/EGS in člena 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.

XII. Prijavljanje bolezni

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 82/894/EGS z dne 21. decembra 1982 o prijavljanju živalskih bolezni v Skupnosti (UL L 378, 31.12.1982, str. 58).	<ol style="list-style-type: none"><li data-bbox="807 499 1410 611">1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40), zlasti člena 11 (potrebna skrbnost in dolžnost obveščanja) in 57 (tehnične izvedbene določbe, mednarodno sodelovanje) Zakona.<li data-bbox="807 633 1410 779">2. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti člani od 2 do 5 (naštete bolezni), od 59 do 65 in 291 (obveznost izdelave poročil, prijavljanja) ter od 292 do 299 (spremljanje, izvajanje, upravna pomoč) Odloka.

B. IZVEDBENE DOLOČBE

Komisija v sodelovanju z Zveznim uradom za prehransko varnost in veterinarske zadeve vključi Švico v sistem prijavljanja živalskih bolezni v skladu z Direktivo 82/894/EGS.“

PRILOGA II

Dodatek 2 k Prilogi 11 h Kmetijskemu sporazumu se nadomesti z naslednjim:

"Dodatek 2

Zdravje živali: Trgovina in dajanje na trg

I. Govedo in prašiči

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 64/432/EGS z dne 26. junija 1964 o problemih v zvezi z zdravstvenim varstvom živali, ki vplivajo na trgovino z govedom in prašiči znotraj Skupnosti (UL 121, 29.7.1964, str. 1977).	<p>1. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi od 27 do 31 (trgi, razstave), od 34 do 37b (trgovanje), 73 in 74 (čiščenje, razkuževanje in dezinfestacija), od 116 do 121 (klasična in afriška prašičja kuga), od 135 do 141 (bolezen Aujezškega), od 150 do 157 (goveja bruceloza), od 158 do 165 (tuberkuloza), od 166 do 169 (enzootska goveja levkoza), od 170 do 174 (IBR/IPV), od 175 do 181 (spongiformne encefalopatije), od 186 do 189 (spolne okužbe govedij), od 207 do 211 (bruceloza prašičev) in 301 (odobritev objektov za rejo, centrov za osemenje in shranjevanje semenskega materiala, enot za prevoz zarodkov, trgov in drugih podobnih ustanov ali dogodkov) Odloka.</p> <p>2. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10).</p>

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Kantonski veterinar v skladu s členom 301(1)(i) Odloka o epizootskih boleznih odobri enote za rejo, trge in druge podobne ustanove ali dogodke, kot so določeni v členu 2 Direktive 64/432/EGS. Švica za namene uporabe te priloge sestavi seznam priznanih zbirnih mest, prevoznikov in trgovcev v skladu s členi 11, 12 in 13 Direktive 64/432/EGS.
2. Podatki iz člena 11(3) Direktive 64/432/EGS se predložijo Skupnemu veterinarskemu odboru.
3. Za namene te priloge se prizna, da Švica izpolnjuje pogoje iz točke 7 dela II Priloge A k Direktivi 64/432/EGS v zvezi z govejo brucelozo. Da bi Švica ohranila status države, v kateri je uradno potrjeno, da so njene črede proste bruceloze, se obvezuje, da bo izpolnjevala naslednja pogoja:
 - a) vse goveje živali, za katere obstaja sum okužbe z brucelozo, se prijavijo pristojnim organom in uradno pregledajo, da se ugotovi obolelost za brucelozo, kar vključuje vsaj dva serološka testa vezanja komplementa in mikrobiološki pregled ustreznih vzorcev, odvzetih v primeru splava;
 - b) dokler takšen sum obstaja, tj. dokler testi iz točke (a) ne pokažejo negativnih rezultatov, se uradni status črede, proste bruceloze, začasno odvzame čredi, v katero sodi sumljiva goveja žival (ali več sumljivih govejih živali).

Podrobni podatki v zvezi s pozitivnimi rezultati o čredi in epidemiološko poročilo se predložijo Skupnemu veterinarskemu odboru. Če Švica ne izpolnjuje več katerega od pogojev iz točke 7 dela II Priloge A k Direktivi 64/432/EGS, Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve o tem nemudoma obvesti Komisijo. Zadeva se potem obravnava v Skupnem veterinarskem odboru za pregled tega odstavka.

4. Za namene te priloge se prizna, da Švica izpolnjuje pogoje iz točke 4 dela I Priloge A k Direktivi 64/432/EGS v zvezi z govejo tuberkulozo. Da bi Švica lahko ohranila status države, v kateri je uradno potrjeno, da so njene črede proste tuberkuloze, se obvezuje, da bo izpolnjevala naslednje pogoje:

- a) uvede se identifikacijski sistem, ki omogoča, da se za vsako govedo ugotovi njegova izvorna čreda;
- b) za vse zaklane živali se opravi posmrtni pregled, ki ga izvede uradni veterinar;
- c) vsak sum tuberkuloze pri živih, mrtvih ali zaklanih živalih se prijavi pristojnim organom;
- d) pristojni organi v vsakem primeru izvedejo potrebne preiskave, da se sum ovrže ali potrdi, vključno z raziskavami v izvornih in tranzitnih čredah; kadar se med obdukcijo ali zakolom odkrijejo poškodbe tkiva, za katere obstaja sum, da jih je povzročila tuberkuloza, pristojni organi naročijo laboratorijsko preiskavo poškodovanega tkiva;
- e) uradni status izvornih in tranzitnih čred, ki potrjuje, da so črede, kamor sodi goveja žival, za katero obstaja sum okužbe, proste tuberkuloze, se začasno odvzame, dokler klinične ali laboratorijske preiskave ali tuberkulinski testi ne potrdijo, da goveja tuberkuloza ni navzoča;
- f) kadar tuberkulinski testi, klinične ali laboratorijske preiskave potrdijo sum tuberkuloze, se uradni status izvorne ali tranzitne črede, proste tuberkuloze, odvzame;
- g) uradni status, ki potrjuje, da je čreda prosta tuberkuloze, se ne dodeli, dokler niso iz črede odstranjene vse živali, za katere obstaja sum, da so okužene; dokler se ne razkužijo prostori in oprema; dokler se vse preostale živali, starejše od šestih tednov, ne odzovejo negativno na vsaj dve uradni intradermalni injekciji tuberkulina v skladu s Prilogo B k Direktivi 64/432/EGS, pri čemer dobijo prvo vsaj šest mesecev po tem, ko je okužena žival zapustila čredo, in drugo vsaj šest mesecev po prvi.

Podrobni podatki v zvezi z okuženimi čredami in epidemiološko poročilo se predložijo Skupnemu veterinarskemu odboru. Če Švica ne izpolnjuje več katerega od pogojev iz alineje 1 točke 4 dela II Priloge A k Direktivi 64/432/EGS, Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve o tem nemudoma obvesti Komisijo. Zadeva se potem obravnava v Skupnem veterinarskem odboru za pregled tega odstavka.

5. Za namene te priloge se prizna, da Švica izpolnjuje pogoje iz oddelka F poglavja I Priloge D k Direktivi 64/432/EGS v zvezi z enzoosko govejo levkozo. Da bi Švica lahko ohranila status države, v kateri je uradno potrjeno, da so njene črede proste enzooske goveje levkoze, se obvezuje, da bo izpolnjevala naslednje pogoje:

- a) švicarska čreda se spremlja s kontrolnimi pregledi na podlagi vzorčenja. Velikost vzorca je tolikšna, da se lahko z 99-odstotno zanesljivostjo trdi, da je z enzoosko govejo levkozo okuženih manj kot 0,2 % čred;
- b) za vse zaklane živali se opravi posmrtni pregled, ki ga izvede uradni veterinar;
- c) vsak sum, ki ga pokažejo klinične preiskave, obdukcije ali pregledi mesa, je treba prijaviti pristojnim organom;
- d) kadar obstaja sum enzooske goveje levkoze ali kadar se ta zares odkrije, se uradni status, ki potrjuje, da je čreda prosta enzooske goveje levkoze, prizadeti čredi začasno odvzame do konca obdobja karantene;

- e) obdobje karantene se konča, ko po odstranitvi okuženih živali ter po potrebi njihovih telet dva serološka testa, ki se opravita v razmaku vsaj 90 dni, pokažeta negativne rezultate.

Če se enzootska levkoza goveje živine odkrije v 0,2 % čred, Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve o tem takoj obvesti Komisijo. Zadeva se potem obravnava v Skupnem veterinarskem odboru za pregled tega odstavka.

6. Za namene uporabe te priloge se Švica prizna kot država, v kateri je uradno potrjeno, da je prosta infekcijsnega bovinega rinotraheitisa. Da bi Švica lahko ohranila ta status, se obvezuje, da bo izpolnjevala naslednje pogoje:
- a) švicarska čreda se spremlja s kontrolnimi pregledi na podlagi vzorčenja. Velikost vzorca je tolikšna, da se lahko z 99-odstotno zanesljivostjo trdi, da je z infekcijsnim bovinim rinotraheitisom okuženih manj kot 0,2 % čred;
 - b) pri plemenskih bikih, starejših od 24 mesecev, se vsako leto opravi serološki test;
 - c) vsak sum se prijavi pristojnim organom, zadevne živali pa se uradno pregledajo v zvezi z infekcijsnim bovinim rinotraheitisom, kar vključuje virološke ali serološke teste;
 - d) kadar obstaja sum infekcijsnega bovinega rinotraheitisa ali kadar se ta zares odkrije, se uradni status, ki potrjuje, da je čreda prosta infekcijsnega bovinega rinotraheitisa, prizadeti čredi začasno odvzame do konca obdobja karantene;
 - e) obdobje karantene se konča, ko serološki test, ki se opravi vsaj 30 dni po odstranitvi okuženih živali, pokaže negativen rezultat.

Na podlagi priznanega statusa Švice se smiselno uporabi Odločba Komisije 2004/558/ES (*).

Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve takoj obvesti Komisijo o vseh spremembah pogojev, na podlagi katerih je temeljilo priznanje tega statusa. Zadeva se potem obravnava v Skupnem veterinarskem odboru za pregled tega odstavka.

7. Za namene uporabe te priloge se Švica prizna kot država, v kateri je uradno potrjeno, da je prosta bolezniju Aujeszkega. Da bi Švica lahko ohranila ta status, se obvezuje, da bo izpolnjevala naslednje pogoje:
- a) švicarska čreda se spremlja s kontrolnimi pregledi na podlagi vzorčenja. Velikost vzorca je tolikšna, da se lahko z 99-odstotno zanesljivostjo trdi, da je z bolezniju Aujeszkega okuženih manj kot 0,2 % čred;
 - b) vsak sum se prijavi pristojnim organom, zadevne živali pa se uradno pregledajo v zvezi z bolezniju Aujeszkega, kar vključuje virološke ali serološke teste;
 - c) kadar obstaja sum bolezniju Aujeszkega ali kadar se ta zares odkrije, se uradni status, ki potrjuje, da je čreda prosta bolezniju Aujeszkega, prizadeti čredi začasno odvzame do konca obdobja karantene;
 - d) obdobje karantene se konča, ko po odstranitvi okuženih živali dva serološka testa vseh plemenskih živali in reprezentativnega števila živali za rejo, ki se opravita v razmaku vsaj 21 dni, pokažeta negativen rezultat.

Na podlagi priznanega statusa Švice se smiselno uporabi Odločba Komisije 2008/185/ES (**).

Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve takoj obvesti Komisijo o vseh spremembah pogojev, na podlagi katerih je temeljilo priznanje tega statusa. Zadeva se potem obravnava v Skupnem veterinarskem odboru za pregled tega odstavka.

8. Vprašanje morebitnih dodatnih jamstev v zvezi z nalezljivim vnetjem želodca in črevesja pri prašičih (TGE) ter prašičjim reprodukcijskim in respiratornim sindromom (PRRS) čim prej obravnava Skupni veterinarski odbor. Komisija o vseh dogajanjih na tem področju obvesti Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve.
9. V Švici je za uradne preglede tuberkulina v smislu točke 4 Priloge B k Direktivi 64/432/EGS odgovoren Institut de bactériologie vétérinaire Univerze v Zürichu.
10. V Švici je za uradne preglede antigenov (bruceloza) v smislu točke 4 Priloge C k Direktivi 64/432/EGS odgovoren Centre pour les zoonoses, les maladies bactériennes chez l'animal et la résistance aux antibiotiques (ZOBA).
11. Govedo in prašiče, ki se tržijo med državami članicami Evropske unije in Švico, spremljajo veterinarska spričevala v skladu z vzorci iz Priloge F k Direktivi 64/432/EGS. Pri tem se uporabljajo naslednje prilagoditve:
 - v oddelku C se spričevala prilagodijo:
 - pod točko 4 v zvezi z dodatnimi jamstvi se dopolnijo alinee:
 - 'bolezen: infekciozni bovini rinotraheitis,
 - v skladu z Odločbo Komisije 2004/558/ES, ki se smiselno uporablja;
 - vzorec 2: v oddelku C se spričevala prilagodijo:
 - pod točko 4 v zvezi z dodatnimi jamstvi se dopolnijo alinee:
 - 'bolezen: Aujeszkega,
 - v skladu z Odločbo Komisije 2008/185/ES, ki se smiselno uporablja;
12. Za namene uporabe te priloge govedo, ki se trži med državami članicami Evropske unije in Švico, spremljajo dodatna veterinarska spričevala z naslednjimi podatki o zdravstvenem stanju:
 - Govedo:
 - se identificira s pomočjo sistema stalne identifikacije, ki za posamezno govedo omogoča ugotovitev njegove matere in izvorne črede ter potrditev, da ni neposredni potomec sumljivih ali za bovino spongiformno encefalopatijo obolelih samic, ki so bile rojene v dveh letih pred diagnostičnim postopkom;
 - ne prihaja iz čred, v katerih poteka preiskava primera suma bovine spongiformne encefalopatije;
 - je rojeno po 1. juniju 2001.

(*) Odločba Komisije 2004/558/ES z dne 15. julija 2004 o izvajanju Direktive Sveta 64/432/EGS v zvezi z dodatnimi jamstvi za trgovino z govedom med državami članicami Skupnosti v povezavi z infekcijskim bovinim rinotraheitisom in v zvezi s potrditvijo programov za izkoreninjenje, predloženih s strani nekaterih držav članic (UL L 249, 23.7.2004, str. 20).

(**) Odločba Komisije z dne 21. februarja 2008 o dodatnih jamstvih za trgovino s prašiči v Skupnosti glede bolezni Aujeszkega in o merilih za zagotavljanje podatkov o tej bolezni (UL L 59, 4.3.2008, str. 19).

II. Ovce in koze

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 91/68/EGS z dne 28. januarja 1991 o pogojih v zvezi z zdravstvenim varstvom živali, ki urejajo trgovanje znotraj Skupnosti z ovcami in kozami (UL L 46, 19.2.1991, str. 19).	<p>1. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi od 27 do 31 (trgi, razstave), od 34 do 37b (trgovanje), 73 in 74 (čiščenje, razkuževanje in dezinfestacija), od 142 do 149 (steklina), od 158 do 165 (tuberkuloza), od 180 do 180c (praskavec), od 190 do 195 (ovčja in kozja bruceloza), od 196 do 199 (kužna agalaktija), od 217 do 221 (virusni artritis/encefalitis koz), od 233 do 236 (bruceloza pri ovnih) in 301 (odobritev objektov za rejo, centrov za osemenje in shranjevanje semenskega materiala, enot za prevoz zarodkov, trgov in drugih podobnih ustanov ali dogodkov) Odloka.</p> <p>2. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10).</p>

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti v skladu s členom 11 Direktive 91/68/EGS in členom 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.

V primeru pojava ali ponovnega pojava bruceloze pri ovcah in kozah Švica o tem obvesti Skupni veterinarski odbor, da se glede na razvoj dogodkov sprejmejo ustrezni ukrepi.

2. Za namene uporabe te priloge se Švica prizna kot država, v kateri je uradno potrjeno, da je prosta bruceloze pri ovcah in kozah. Da bi Švica lahko ohranila ta status, se obvezuje, da bo izvajala ukrepe iz točke 2 oddelka II poglavja 1 Priloge A k Direktivi 91/68/EGS.
3. Ovce in koze, ki se tržijo med državami članicami Evropske unije in Švico, spremljajo spričevala v skladu z vzorci iz Priloge E k Direktivi 91/68/EGS.

III. Enoprsti kopitarji

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 2009/156/ES z dne 30. novembra 2009 o pogojih v zvezi z zdravstvenim varstvom živali, ki ureja premike in uvoz kopitarjev iz tretjih držav (UL L 192, 23.7.2010, str. 1).	1. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi od 112 do 112f (konjska kuga), od 204 do 206 (durina, encefalomyelitis, infektivna anemija, smrkvost) in od 240 do 244 (nalezljivi metritis kobil) Odloka. 2. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Za namene uporabe člena 3 Direktive 2009/156/ES se podatki predložijo Skupnemu veterinarskemu odboru.
2. Za namene uporabe člena 6 Direktive 2009/156/ES se podatki predložijo Skupnemu veterinarskemu odboru.
3. Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti v skladu s členom 10 Direktive 2009/156/EGS in členom 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.
4. Določbe prilog II in III k Direktivi 2009/156/ES se smiselno uporabijo za Švico.

IV. Perutnina in valilna jajca

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 2009/158/ES z dne 30. novembra 2009 o pogojih zdravstvenega stanja živali, ki veljajo znotraj Skupnosti za trgovanje s perutnino in valilnimi jajci ter za njihov uvoz iz tretjih držav (UL L 343, 22.12.2009, str. 74).	1. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi 25 (prevoz), od 122 do 125 (aviarna influenza in atipična kokošja kuga), od 255 do 261 (Salmonella spp.) in od 262 do 265 (infekcijski laringotraheitis) Odloka. 2. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. V okviru uporabe člena 3 Direktive 2009/158/ES se prizna, da je Švica izdelala načrt ukrepov, ki jih namerava izvajati za odobritev svojih obratov.
2. Za namene člena 4 Direktive 2009/158/ES je državni referenčni laboratorij za Švico Institut de bactériologie vétérinaire de l'Université de Berne.
3. Zahteve v zvezi z bivanjem iz točke (a)(i) člena 8(1) Direktive 2009/158/ES se smiselno uporabijo za Švico.
4. Za pošiljke valilnih jajc v Evropsko unijo se švicarski organi obvezujejo, da bodo spoštovali pravila označevanja, ki so določena v Uredbi Komisije (ES) št. 617/2008 (*).
5. Zahteve v zvezi z bivanjem iz točke (a) člena 10 Direktive 2009/158/ES se smiselno uporabijo za Švico.
6. Zahteve v zvezi z bivanjem iz točke (a) člena 11 Direktive 2009/158/ES se smiselno uporabijo za Švico.
7. Zahteve v zvezi z bivanjem iz točke (a) člena 14(2) Direktive 2009/158/ES se smiselno uporabijo za Švico.
8. Za namene te priloge se prizna, da Švica izpolnjuje pogoje iz člena 15(2) Direktive 2009/158/ES v zvezi z atipično kokošjo kugo, zato ima status države, v kateri ni cepljenja proti atipični kokošji kugi. Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve takoj obvesti Komisijo o vseh spremembah pogojev, na podlagi katerih je temeljilo priznanje tega statusa. Zadeva se potem obravnava v Skupnem veterinarskem odboru za pregled tega odstavka.
9. Sklicevanja na ime države članice Evropske unije v členu 18 Direktive 2009/158/ES se smiselno uporabijo za Švico.
10. Perutnina in valilna jajca, ki se tržijo med državami članicami Evropske unije in Švico, spremljajo veterinarska spričevala v skladu z vzorci iz Priloge IV k Direktivi 2009/158/ES.
11. Za pošiljke iz Švice na Finsko ali Švedsko se švicarski organi obvezujejo, da bodo v zvezi s salmonelo priskrbeli jamstva, določena z zakonodajo EU.

(*) Uredba Komisije (ES) št. 617/2008 z dne 27. junija 2008 o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 1234/2007 glede standardov trženja valilnih jajc in piščancev domače perutnine (UL L 168, 28.6.2008, str. 5).

V. Živali in proizvodi iz ribogojstva

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 2006/88/ES z dne 24. oktobra 2006 o zahtevah za zdravstveno varstvo živali in proizvodov iz ribogojstva ter o preprečevanju in nadzoru nekaterih bolezni pri vodnih živalih (UL L 328, 24.11.2006, str. 14).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi od 3 do 5 (naštete epizootske bolezni), 21 do 23 (registracija ribogojnic, nadzor nad številom živali in druge obveznosti, sanitarni nadzor), 61 (obveznosti zakupnikov ribolovnih pravic in organov, odgovornih za spremljanje ribolova), od 62 do 76 (splošni ukrepi za boj proti bolezni) in od 277 do 290 (skupni in posebni ukrepi v zvezi z boleznimi vodnih živali, diagnostični laboratorij) Odloka. 2. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10). 3. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu in tranzitu živali iz tretjih držav po zračni poti (OITA; RS 916.443.12).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Za namene te priloge se Švica prizna kot država, v kateri je uradno potrjeno, da je prosta infekcijske anemije lososov ter okužb z marteiliozo (*Marteilia refrigens*) in bonamiozo (*Bonamia ostreae*).
2. O morebitni uporabi členov 29, 40, 41, 43, 44 in 50 Direktive 2006/88/ES odloča Skupni veterinarski odbor.
3. Pogoji za zdravstveno varstvo živali, ki urejajo dajanje na trg okrasnih vodnih živali, živali iz ribogojstva, namenjenih za gojenje, vključno na območjih za ponovno nasaditev, športno-komercialne vode, odprte okrasne objekte in obnovo staleža, ter živali iz ribogojstva in proizvodov živalskega izvora, namenjenih za prehrano ljudi, so določeni v členih od 4 do 9 Uredbe Komisije (ES) št. 1251/2008 (*).
4. Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti v skladu s členom 58 Direktive 2006/88/ES in členom 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.

(*) Uredba Komisije (ES) št. 1251/2008 z dne 12. decembra 2008 o izvajanju Direktive Sveta 2006/88/ES glede pogojev in zahtev v zvezi z izdajanjem spričeval za dajanje živali in proizvodov iz ribogojstva na trg in za njihov uvoz v Skupnost ter o določitvi seznama vektorskih vrst (UL L 337, 16.12.2008, str. 41).

VI. Zarodki goveda

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 89/556/EGS z dne 25. septembra 1989 o pogojih za zdravstveno varstvo živali, ki urejajo trgovanje znotraj Skupnosti in uvoz iz tretjih držav za zarodke domačih živali vrste goveda (UL L 302, 19.10.1989, str. 1).	1. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi od 56 do 58a (prenos zarodkov) Odloka. 2. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti v skladu s členom 15 Direktive 89/556/ES in členom 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.
2. Zarodke goveda, ki se tržijo med državami članicami Evropske unije in Švico, spremljajo veterinarska spričevala v skladu z vzorcem iz Priloge C k Direktivi 89/556/EGS.

VII. Seme goveda

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 88/407/EGS z dne 14. junija 1988 o zahtevah za zdravstveno varstvo živali, ki veljajo za promet med državami članicami Evropske skupnosti in za uvoz semena domačih živali iz vrst govedi (UL L 194, 22.7.1988, str. 10).	1. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi od 51 do 55a (umetno osemenjevanje) Odloka. 2. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Za namene uporabe člena 4(2) Direktive 88/407/EGS se ugotavlja, da imajo v vseh centrih v Švici samo živali, pri katerih je rezultat serum nevtralizacijskega testa ali testa ELISA negativen.
2. Podatki iz člena 5(2) Direktive 88/407/EGS se predložijo Skupnemu veterinarskemu odboru.
3. Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti v skladu s členom 16 Direktive 88/407/EGS in členom 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.
4. Seme goveda, ki se trži med državami članicami Evropske unije in Švico, spremljajo veterinarska spričevala v skladu z vzorcem iz Priloge D k Direktivi 88/407/EGS.

VIII. Seme prašičev

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Direktiva Sveta 90/429/EGS z dne 26. junija 1990 o zahtevah za zdravstveno varstvo živali, ki veljajo za promet znotraj Skupnosti in za uvoz semena domačih prašičev (UL L 224, 18.8.1990, str. 62).	<p>1. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi od 51 do 55a (umetno osemenjevanje) Odloka.</p> <p>2. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10).</p>

B. IZVEDBENE DOLOČBE

- Podatki iz člena 5(2) Direktive 90/429/EGS se predložijo Skupnemu veterinarskemu odboru.
- Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti v skladu s členom 16 Direktive 90/429/EGS in členom 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.
- Seme prašičev, ki se trži med državami članicami Evropske unije in Švico, spremljajo veterinarska spričevala v skladu z vzorcem iz Priloge D k Direktivi 90/429/EGS.

IX. Druge vrste

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
<p>1. Direktiva Sveta 92/65/EGS z dne 13. julija 1992 o zahtevah zdravstvenega varstva živali za trgovino in za uvoz v Skupnost živali, semena, jajčnih celic in zarodkov, za katere ne veljajo zahteve zdravstvenega varstva živali, določene v posebnih pravilih Skupnosti iz Priloge A(l) k Direktivi 90/425/EGS (UL L 268, 14.9.1992, str. 54).</p> <p>2. Uredba (EU) št. 576/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. junija 2013 o netrgovskih premikih hišnih živali in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 998/2003 (UL L 178, 28.6.2013, str. 1).</p>	<p>1. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi od 51 do 55a (umetno osemenjevanje) in od 56 do 58a (prenos zarodkov) Odloka.</p> <p>2. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10).</p> <p>3. Odlok z dne 28. novembra 2014 o uvozu, tranzitu in izvozu hišnih živali (OITE-AC; RS 916.443.14).</p>

B. IZVEDBENE DOLOČBE

- Ta točka za namene te priloge zajema trgovino z živimi živalmi, za katere ne veljajo deli I do V tega dodatka, in trgovino s semenom, jajčnimi celicami in zarodki, za katere ne veljajo deli od VI do VIII tega dodatka.
- Evropska unija in Švica se obvezujeta, da trgovine z živimi živali, semenom, jajčnimi celicami in zarodki iz točke 1 ne bosta prepovedali ali omejevali iz drugih razlogov v zvezi z zdravstvenim varstvom, razen tistih, ki izhajajo iz uporabe te priloge, zlasti iz morebitnih varnostnih ukrepov v skladu s členom 20 Priloge.

3. Kopitarje vrst, ki niso navedene v delih I, II in III tega dodatka ter se tržijo med državami članicami Evropske unije in Švico, spremljajo veterinarska spričevala v skladu z vzorcem iz dela I Priloge E k Direktivi 92/65/EGS, skupaj z izjavo iz točke 1(e) člena 6(A) Direktive 92/65/EGS.
4. Lagomorfe, ki se tržijo med državami članicami Evropske unije in Švico, spremljajo veterinarska spričevala v skladu z vzorcem iz dela 1 Priloge E k Direktivi 92/65/EGS, ki jih po potrebi dopolnjuje potrdilo iz drugega pododstavka člena 9(2) Direktive 92/65/EGS.

Švicarski organi lahko to potrdilo prilagodijo tako, da v celoti vključuje zahteve iz člena 9 Direktive 92/65/EGS.

5. Podatki iz tretjega pododstavka člena 9(2) Direktive 92/65/EGS se predložijo Skupnemu veterinarskemu odboru.
6. Za pošiljke psov in mačk iz Evropske unije v Švico veljajo zahteve iz člena 10(2) Direktive 92/65/EGS.

Sistem identifikacije je predpisan z Uredbo (EU) št. 576/2013. Uporablja se potni list, določen v delu 3 Priloge II k Izvedbeni uredbi (EU) št. 577/2013 (*).

Veljavnost cepljenja proti steklini in po potrebi ponovnega cepljenja je določena v Prilogi III k Uredbi (EU) št. 576/2013.

7. Seme, jajčne celice in zarodke ovc in koz, ki se tržijo med državami članicami Evropske unije in Švico, spremljajo veterinarska spričevala, določena v Sklepu Komisije 2010/470/EU (**).
8. Seme enoprstih kopitarjev, ki se trži med državami članicami Evropske unije in Švico, spremlja veterinarsko spričevalo, določeno v Sklepu 2010/470/EU.
9. Jajčne celice in zarodke enoprstih kopitarjev, ki se tržijo med državami članicami Evropske unije in Švico, spremljajo veterinarska spričevala, določena v Sklepu 2010/470/EU.
10. Jajčne celice in zarodke prašičev, ki se tržijo med državami članicami Evropske unije in Švico, spremljajo veterinarska spričevala, določena v Sklepu 2010/470/EU.
11. Kolonije čebel (panji ali matice s spremljevalkami), ki se tržijo med državami članicami Evropske unije in Švico, spremljajo veterinarska spričevala v skladu z vzorcem iz dela II Priloge E k Direktivi 92/65/EGS.
12. Živali, seme, zarodke in jajčne celice, ki izvirajo iz ustanov, inštitutov ali središč, odobrenih v skladu s Prilogo C Direktive 92/65/EGS, ter se tržijo med državami članicami Evropske unije in Švico, spremljajo veterinarska spričevala v skladu z vzorcem iz dela III Priloge E k Direktivi 92/65/EGS.
13. Za namene uporabe člena 24 Direktive 92/65/EGS se podatki iz odstavka 2 navedenega člena predložijo Skupnemu veterinarskemu odboru.

(*) Izvedbena uredba Komisije (EU) št. 577/2013 z dne 28. junija 2013 o vzorcih identifikacijskih dokumentov za netrgovske premike psov, mačk in belih dihurjev, o sestavi seznamov ozemelj in tretjih držav ter o zahtevah glede formata, oblike in jezika izjav, ki potrjujejo izpolnjevanje nekaterih pogojev iz Uredbe (EU) št. 576/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 178, 28.6.2013, str. 109).

(**) Sklep Komisije z dne 26. avgusta 2010 o vzorcih veterinarskih spričeval za trgovino znotraj Unije s semenom, jajčnimi celicami in zarodki enoprstih kopitarjev, ovc in koz ter jajčnimi celicami in zarodki prašičev (UL L 228, 31.8.2010, str. 15).

X. Netrgovski premiki hišnih živali

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
Uredba (EU) št. 576/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. junija 2013 o netrgovskih premikih hišnih živali in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 998/2003 (UL L 178, 28.6.2013, str. 1).	Odlok z dne 28. novembra 2014 o uvozu, tranzitu in izvozu hišnih živali (OITE-AC; RS 916.443.14).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Sistem označevanja je predpisan z Uredbo (EU) št. 576/2013.
2. Veljavnost cepljenja proti steklini in po potrebi ponovnega cepljenja je določena v Prilogi III k Uredbi (EU) št. 576/2013.
3. Uporablja se vzorec potnega lista, določen v delu 3 Priloge III k Uredbi (EU) št. 577/2013. Dodatne zahteve glede potnega lista so določene v delu 4 Priloge III k Uredbi (EU) št. 577/2013.
4. Za namene tega dodatka se za netrgovske premike hišnih živali med državami članicami Evropske unije in Švico smiselno uporabljajo določbe poglavja II Uredbe (EU) št. 576/2013. Preverjanja dokumentov in identitete, ki se opravljajo v zvezi z netrgovskimi premiki hišnih živali v Švico iz države članice Evropske unije, se opravijo v skladu z določbami člena 33 Uredbe (EU) št. 576/2013."

PRILOGA III

Dodatek 3 k Prilogi 11 h Kmetijskemu sporazumu se nadomesti z naslednjim:

„Dodatek 3

Uvoz živih živali, njihovega semena, jajčnih celic in zarodkov iz tretjih držav

I. EVROPSKA UNIJA – ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

A. Kopitarji brez enoprstih kopitarjev

Direktiva Sveta 2004/68/ES z dne 26. aprila 2004 o določitvi predpisov v zvezi z zdravstvenim varstvom živali za uvoz v Skupnost in tranzit skozi Skupnost nekaterih živih parkljarjev, o spremembi direktiv 90/426/ES in 92/65/EGS ter razveljavitvi Direktive 72/462/EGS (UL L 139, 30.4.2004, str. 321).

B. Enoprsti kopitarji

Direktiva Sveta 2009/156/ES z dne 30. novembra 2009 o pogojih v zvezi z zdravstvenim varstvom živali, ki ureja premike in uvoz kopitarjev iz tretjih držav (UL L 192, 23.7.2010, str. 1).

C. Perutnina in valilna jajca

Direktiva Sveta 2009/158/ES z dne 30. novembra 2009 o pogojih zdravstvenega stanja živali, ki veljajo znotraj Skupnosti za trgovanje s perutnino in valilnimi jajci ter za njihov uvoz iz tretjih držav (UL L 343, 22.12.2009, str. 74).

D. Živali iz ribogojstva

Direktiva Sveta 2006/88/ES z dne 24. oktobra 2006 o zahtevah za zdravstveno varstvo živali in proizvodov iz ribogojstva ter o preprečevanju in nadzoru nekaterih bolezni pri vodnih živalih (UL L 328, 24.11.2006, str. 14).

E. Zarodki goveda

Direktiva Sveta 89/556/EGS z dne 25. septembra 1989 o pogojih za zdravstveno varstvo živali, ki urejajo trgovanje znotraj Skupnosti in uvoz iz tretjih držav za zarodke domačih živali vrste goveda (UL L 302, 19.10.1989, str. 1).

F. Seme goveda

Direktiva Sveta 88/407/EGS z dne 14. junija 1988 o zahtevah za zdravstveno varstvo živali, ki veljajo za promet med državami članicami Evropske skupnosti in za uvoz globoko zamrznjenega semena domačih živali iz vrst govedi (UL L 194, 22.7.1988, str. 10).

G. Seme prašičev

Direktiva Sveta 90/429/EGS z dne 26. junija 1990 o zahtevah za zdravstveno varstvo živali, ki veljajo za promet znotraj Skupnosti in za uvoz semena domačih prašičev (UL L 224, 18.8.1990, str. 62).

H. Druge žive živali

1. Direktiva Sveta 92/65/EGS z dne 13. julija 1992 o zahtevah zdravstvenega varstva živali za trgovino in za uvoz v Skupnost živali, semena, jajčnih celic in zarodkov, za katere ne veljajo zahteve zdravstvenega varstva živali, določene v posebnih pravilih Skupnosti iz Priloge A(l) k Direktivi 90/425/EGS (UL L 268, 14.9.1992, str. 54).

2. Uredba (EU) št. 576/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. junija 2013 o netrgovskih premikih hišnih živali in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 998/2003 (UL L 178, 28.6.2013, str. 1).

I. Druge posebne določbe

1. Direktiva Sveta 96/22/ES z dne 29. aprila 1996 o prepovedi uporabe v živinoreji določenih snovi, ki imajo hormonalno ali tirostatično delovanje, in beta-agonistov ter o razveljavitvi direktiv 81/602/EGS, 88/146/EGS in 88/299/EGS (UL L 125, 23.5.1996, str. 3).
2. Direktiva Sveta 96/23/ES z dne 29. aprila 1996 o ukrepih za spremljanje nekaterih snovi in njihovih ostankov v živih živalih in v živalskih proizvodih ter razveljavitvi direktiv 85/358/EGS in 86/469/EGS in odločb 89/187/EGS in 91/664/EGS (UL L 125, 23.5.1996, str. 10).

II. ŠVICA – ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40).
2. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401).
3. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS916.443.10).
4. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu in tranzitu živali iz tretjih držav po zračni poti (OITA; RS 916.443.12).
5. Odlok z dne 27. avgusta 2008 o uvozu in tranzitu živalskih proizvodov iz tretjih držav po zračni poti (OITPA; RS 916.443.13).
6. Odlok Zveznega ministrstva za notranje zadeve (DFI) z dne 16. maja 2007 o nadzoru uvoza in tranzita živali in živalskih proizvodov (Odlok o pregledih OITE; RS 916.443.106).
7. Odlok z dne 28. novembra 2014 o uvozu, tranzitu in izvozu hišnih živali (OITE-AC; RS 916.443.14).
8. Odlok z dne 18. avgusta 2004 o zdravilih za uporabo v veterinarski medicini (OMédV; RS 812.212.27).
9. Odlok z dne 30. oktobra 1985 o pristojbinah, ki jih zaračunava Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve (Odlok o pristojbinah OSAV; RS 916.472).

III. IZVEDBENE DOLOČBE

Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve skupaj z državami članicami Evropske unije upošteva pogoje za uvoz iz aktov, navedenih v delu I tega dodatka, izvedbene ukrepe in sezname obratov, iz katerih je dovoljen ustrezen uvoz. Ta obveznost velja za vse ustrezne akte, ne glede na datum sprejetja.

Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve lahko sprejme strožje ukrepe in zahteva dodatna jamstva. V okviru Skupnega veterinarskega odbora se skličejo posvetovanja, da se poiščejo ustrezne rešitve.

Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve ter države članice Evropske unije se medsebojno obveščajo o posebnih dvostranskih pogojih za uvoz, ki niso bile harmonizirane na ravni Unije.

Za namene te priloge se v Švici ustanove, potrjene kot odobreno središče v skladu z določbami Priloge C k Direktivi 92/65/EGS, objavijo na spletišču Zveznega urada za prehransko varnost in veterinarske zadeve.“

PRILOGA IV

Dodatek 4 k Prilogi 11 h Kmetijskemu sporazumu se nadomesti z naslednjim:

„Dodatek 4

Zootehniške določbe, vključno s tistimi, ki urejajo uvoz iz tretjih držav

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
1. Direktiva Sveta 2009/157/ES z dne 30. novembra 2009 o čistopasemskem plemenskem govedu (UL L 323, 10.12.2009, str. 1).	Odlok z dne 31. oktobra 2012 o živinoreji (OE; RS 916.310).
2. Direktiva Sveta 88/661/EGS z dne 19. decembra 1988 o zootehniških standardih, ki se uporabljajo za plemenske živali vrste prašič (UL L 382, 31.12.1988, str. 36).	
3. Direktiva Sveta 87/328/EGS z dne 18. junija 1987 o sprejetju čistopasemskega plemenskega goveda za pleme (UL L 167, 26.6.1987, str. 54).	
4. Direktiva Sveta 88/407/EGS z dne 14. junija 1988 o zahtevah za zdravstveno varstvo živali, ki veljajo za promet med državami članicami Evropske skupnosti in za uvoz semena domačih živali iz vrst govedi (UL L 194, 22.7.1988, str. 10).	
5. Direktiva Sveta 89/361/EGS z dne 30. maja 1989 o čistopasemskih plemenskih ovcah in kozah (UL L 153, 6.6.1989, str. 30).	
6. Direktiva Sveta 90/118/EGS z dne 5. marca 1990 o sprejetju čistopasemskih plemenskih prašičev za pleme (UL L 71, 17.3.1990, str. 34).	
7. Direktiva Sveta 90/119/EGS z dne 5. marca 1990 o hibridnih plemenskih prašičih za pleme (UL L 71, 17.3.1990, str. 36).	
8. Direktiva Sveta 90/427/EGS z dne 26. junija 1990 o zootehniških in genealoških pogojih, ki urejajo promet s kopitarji znotraj Skupnosti (UL L 224, 18.8.1990, str. 55).	
9. Direktiva Sveta 90/428/EGS z dne 26. junija 1990 o prometu s kopitarji, namenjenimi tekmovanjem in o določitvi pogojev za udeležbo na tekmovanjih (UL L 224, 18.8.1990, str. 60).	
10. Direktiva Sveta 91/174/EGS z dne 25. marca 1991 o določitvi zootehniških in genealoških pogojev v prometu s čistopasemskimi živalmi in o spremembi direktiv 77/504/EGS in 90/425/EGS (UL L 85, 5.4.1991, str. 37).	
11. Direktiva Sveta 94/28/ES z dne 23. junija 1994 o določitvi načel v zvezi z zootehniškimi in genealoškimi pogoji, ki veljajo za uvoz živali, njihovega semena, jajčnih celic in zarodkov iz tretjih držav, in o dopolnitvi Direktive 77/504/EGS o čistopasemskem plemenskem govedu (UL L 178, 12.7.1994, str. 66).	

B. IZVEDBENE DOLOČBE

Za namene tega dodatka so žive živali in živalski proizvodi, ki so predmet trgovine med državami članicami Evropske unije in Švico, dani v promet pod pogoji, določenimi za trgovino med državami članicami Evropske unije.

Brez poseganja v določbe o zootehniških pregledih iz dodatkov 5 in 6 se švicarski organi obvezujejo, da bodo zagotovili, da bo Švica za svoj uvoz uporabljala iste določbe, kot jih navaja Direktiva Sveta 94/28/ES.

V primeru težav se zadeva na zahtevo ene ali druge pogodbenice predloži Skupnemu veterinarskemu odboru.“

PRILOGA V

Dodatek 5 k Prilogi 11 h Kmetijskemu sporazumu se nadomesti z naslednjim:

"Dodatek 5

Žive živali, seme, jajčne celice in zarodki: mejne kontrole in pristojbine

POGLAVJE I

Splošne določbe – sistem TRACES

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
<p>Odločba Komisije 2004/292/ES z dne 30. marca 2004 o uvedbi sistema Traces in spremembah Odločbe 92/486/EGS (UL L 94, 31.3.2004, str. 63).</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40). 2. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401) 3. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10). 4. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu in tranzitu živali iz tretjih držav po zračni poti (OITA; RS 916.443.12). 5. Odlok z dne 27. avgusta 2008 o uvozu in tranzitu živalskih proizvodov iz tretjih držav po zračni poti (OITPA; RS 916.443.13). 6. Odlok Zveznega ministrstva za notranje zadeve (DFI) z dne 16. maja 2007 o nadzoru uvoza in tranzita živali in živalskih proizvodov (Odlok o pregledih OITE; RS 916.443.106). 7. Odlok z dne 28. novembra 2014 o uvozu, tranzitu in izvozu hišnih živali (OITE-AC; RS 916.443.14).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

Komisija v sodelovanju z Zveznim uradom za prehransko varnost in veterinarske zadeve in v skladu z Odločbo Komisije 2004/292/ES vključi Švico v računalniški sistem TRACES.

Skupni veterinarski odbor po potrebi določi prehodne in dopolnilne ukrepe.

POGLAVJE II

Veterinarski in zootehnični pregledi, ki veljajo za trgovino med državami članicami Evropske unije in Švico

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Veterinarski in zootehnični pregledi, ki veljajo za trgovino med državami članicami Unije in Švico, se izvajajo v skladu z naslednjimi akti:

Evropska unija	Švica
<p>1. Direktiva Sveta 89/608/EGS z dne 21. novembra 1989 o medsebojnem sodelovanju med upravnimi organi držav članic in sodelovanju med njimi in Komisijo, za zagotavljanje pravilnega izvajanja veterinarske in zootehniške zakonodaje (UL L 351, 2.12.1989, str. 34).</p> <p>2. Direktiva Sveta 90/425/EGS z dne 26. junija 1990 o veterinarskih in zootehničnih pregledih, ki se zaradi vzpostavitve notranjega trga izvajajo v trgovini znotraj Skupnosti z nekaterimi živimi živalmi in proizvodi (UL L 224, 18.8.1990, str. 29).</p>	<p>1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916,40), zlasti člen 57 Zakona.</p> <p>2. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10).</p> <p>3. Odlok Zveznega ministrstva za notranje zadeve (DFI) z dne 16. maja 2007 o nadzoru uvoza in tranzita živali in živalskih proizvodov (Odlok o pregledih OITE; RS 916.443.106).</p> <p>4. Odlok z dne 28. novembra 2014 o uvozu, tranzitu in izvozu hišnih živali (OITE-AC; RS 916.443.14).</p> <p>5. Zvezni odlok z dne 30. oktobra 1985 o pristojbinah, ki jih zaračunava Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve (Odlok o pristojbinah OSAV; RS 916.472).</p>

B. IZVEDBENE DOLOČBE

V primerih iz člena 8 Direktive 90/425/EGS pristojni organi namembnega kraja nemudoma stopijo v stik s pristojnimi organi kraja porekla. Sprejmejo vse potrebne ukrepe in obvestijo pristojni organ kraja porekla in Komisijo o naravi izvršenih pregledov, sprejetih odločitvah in razlogih zanje.

Za izvajanje določb iz členov 10, 11 in 16 Direktive 89/608/EGS ter členov 9 in 22 Direktive 90/425/EGS je odgovoren Skupni veterinarski odbor.

C. POSEBNA IZVEDBENA PRAVILA IN POSTOPKI ZA ŽIVALI, NAMENJENE ZA PAŠO NA OBMEJNIH OBMOČJIH

1. Opredelitev pojmov

Paša: premik živali na pašo proti obmejnemu področju, omejenemu na 10 km, ob odpravi živali proti državi članici Evropske unije ali proti Švici. V primeru posebnih ustrezno utemeljenih pogojev lahko na eni in drugi strani meje med Švico in Evropsko unijo zadevni pristojni organi odobrijo večjo širino pasu.

Dnevna paša: paša, pri kateri se ob koncu vsakega dne živali vrnejo na kmetijsko gospodarstvo izvora v državi članici Evropske unije ali Švici.

2. Za pašo med državami članicami Evropske unije in Švico se smiselno uporabljajo določbe Odločbe Komisije 2001/672/ES (*). Vendar pa se v okviru te priloge v členu 1 Odločbe 2001/672/ES ta uporablja z naslednjimi prilagoditvami:

— sklicevanje na obdobje od 1. maja do 15. oktobra se nadomesti z izrazom „koledarsko leto“;

— za Švico so območja iz člena 1 Odločbe 2001/672/ES, naštetih v ustrezni prilogi, naslednja:

ŠVICA

Kanton Zürich

Kanton Bern

Kanton Luzern

Kanton Uri

Kanton Schwyz

Kanton Obwald

Kanton Nidwald

Kanton Glarus

Kanton Zug

Kanton Fribourg

Kanton Solothurn

Kanton Basel-Stadt

Kanton Basel-Land

Kanton Schaffhausen

Kanton Appenzell-Ausserrhoden

Kanton Appenzell-Innerrhoden

Kanton St. Gallen

Kanton Graubünden

Kanton Aargau

Kanton Thurgau

Kanton Ticino

Kanton Vaud

Kanton Valais

Kanton Neuchâtel

Kanton Ženeva

Kanton Jura

Na podlagi Odloka z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti člena 7 (registracija) Odloka, in Odloka z dne 26. novembra 2011 o banki podatkov o prometu z živalmi (Odlok BDTA; RS 916.404.1), zlasti oddelka 2 (vsebina banke podatkov) Odloka, Švica vsakemu pašniku dodeli posebno registrsko oznako, ki mora biti vpisana v nacionalno bazo podatkov o govedu.

3. Za pašo med državami članicami Evropske unije in Švico uradni veterinar države porekla:
 - a) na dan izdaje spričevala in najpozneje v štiriindvajsetih urah pred predvidenim datumom prihoda živali prek računalniškega sistema, ki povezuje veterinarske organe in je predviden v členu 20 Direktive 90/425/EGS, obvesti pristojni organ namembnega kraja (lokalno veterinarsko enoto) o odpremi živali,
 - b) v 48 urah pred njihovim odhodom na pašo pregleda živali; živali morajo biti ustrezno identificirane,
 - c) izda spričevalo v skladu z vzorcem iz točke 9.
4. V času paše morajo živali ostati pod carinskim nadzorom.
5. Imetnik živali mora:
 - a) s pisno izjavo sprejeti, da bo kot vsak drug imetnik iz držav članic Evropske unije ali Švice ravnal v skladu z vsemi ukrepi, sprejetimi v skladu z določbami iz te priloge, in z vsemi drugimi ukrepi, uvedenimi na lokalni ravni;
 - b) prevzeti stroške pregledov, ki jih zahteva ta priloga;
 - c) v celoti sodelovati pri izvajanju predpisanih carinskih ali veterinarskih pregledov, ki jih zahtevajo uradni organi države porekla ali namembne države.
6. Uradni veterinar države, kjer poteka paša, ob vrnitvi živali s paše na koncu sezone ali predčasno:
 - a) na dan izdaje spričevala in najpozneje v 24 urah pred predvidenim datumom prihoda živali prek računalniškega sistema, ki povezuje veterinarske organe in je predviden v členu 20 Direktive 90/425/EGS, obvesti pristojni organ namembnega kraja (lokalno veterinarsko enoto) o odpremi živali,
 - b) v 48 urah pred njihovim odhodom na pašo pregleda živali; živali morajo biti ustrezno identificirane,
 - c) izda spričevalo v skladu z vzorcem iz točke 9.
7. V primeru izbruha bolezni pristojni veterinarski organi v medsebojnem soglasju sprejmejo ustrezne ukrepe. Ti organi preučijo možnost kritja morebitnih stroškov. Po potrebi se zadeva predloži Skupnemu veterinarskemu odboru.
8. Z odstopanjem od določb o paši iz točk 1 do 7 v primeru dnevne paše med državami članicami Evropske unije in Švico:
 - a) živali nimajo stika z živalmi drugega gospodarstva;
 - b) se imetnik živali obveže, da bo obvestil pristojni veterinarski organ o vsakem stiku živali z živalmi drugega gospodarstva;
 - c) je treba veterinarsko spričevalo iz točke 9 vsako koledarsko leto predložiti pristojnim veterinarskim organom, ko živali prvič vstopijo v državo članico Evropske unije ali Švico. To veterinarsko spričevalo je treba na njihovo zahtevo predložiti ustreznim veterinarskim organom;

- d) se določbe točk 2 in 3 uporabljajo samo ob prvi odpremi živali v državo članico Evropske unije ali v Švico v koledarskem letu;
- e) se določbe točke 6 ne uporabljajo;
- f) se imetnik živali obveže, da bo o koncu pašne sezone obvestil pristojni veterinarski organ.
9. Vzorec veterinarskega spričevala za pašo na obmejnih območjih ali dnevno pašo in vračanje goveda s paše na obmejnih območjih:

Vzorec veterinarskega spričevala za pašo na obmejnih območjih ali dnevno pašo in vračanje goveda s paše na obmejnih območjih

EVROPSKA UNIJA				Spričevalo za trgovino med državami članicami Evropske unije			
I.1. Pošiljatelj Ime Ime Država				I.2. Referenčna številka spričevala		I.2.a. Lokalna referenčna številka	
				I.3. Osrednji pristojni organ			
				I.4. Lokalni pristojni organ			
I.5. Prejemnik Ime Naslov Država				I.6. Številke zadevnih originalnih spričeval		Številke spremnih dokumentov	
				I.7. Trgovec Ime Številka odobritve			
I.8. Država izvora	Oznaka ISO	I.9. Regija izvora	Oznaka	I.10. Namembna država	Oznaka ISO	I.11. Namembna regija	Oznaka
I.12. Kraj izvora/Ribolovno območje Gospodarstvo ☐ Zbirni center ☐ Prostori trgovca ☐ Odobreni organ ☐ Center za osemenjevanje ☐ Odobrena ribogojnica ☐ Skupina za zbiranje zarodkov ☐ Ustanova ☐ Drugo ☐ Ime Številka odobritve Naslov Poštna številka				I.13. Namembni kraj Gospodarstvo ☐ Zbirni center ☐ Prostori trgovca ☐ Odobreni organ ☐ Center za osemenjevanje ☐ Odobrena ribogojnica ☐ Skupina za zbiranje zarodkov ☐ Ustanova ☐ Drugo ☐ Ime Številka odobritve Naslov Poštna številka			
I.14. Kraj natovarjanja Poštna številka				I.15. Datum in čas pošiljanja			

Del I: Podatki o predloženi pošiljki

EVROPSKA UNIJA		Spričevalo za trgovino med državami članicami Evropske unije	
I.16. Prevozno sredstvo Letalo ☐ Ladja ☐ Železniški vagon ☐ Cestno prevozno sredstvo ☐ Drugo ☐ Identifikacija številke:		I.17. Prevoznik Ime Številka odobritve Naslov Poštna številka Država članica	
I.21		I.20. Število/količina	I.22. Število pakiranj
I.23. Številka zalivke in številka kontejnerja			
I.25. Živali certificirane za / Proizvodi certificirani za: Sezonska paša ☐			
I.26. Tranzit prek tretje države ☐ Tretje države Oznaka ISO Tretje države Oznaka ISO Tretje države Oznaka ISO Izhodna točka Oznaka Vhodna točka Enota MKT št.:		I.27. Tranzit prek držav članic ☐ Država članica Oznaka ISO Država članica Oznaka ISO Država članica Oznaka ISO	
I.28. Izvoz ☐ Tretje države Oznaka ISO Izhodna točka Oznaka		I.29. Ocenjeni čas potovanja	
I.30. Načrt poti Da ☐ Ne ☐			
I.31. Identifikacija živali Oznaka blaga (oznaka HS) Št. potnega lista			

EVROPSKA UNIJA		2005/22/ES Paša	
II. Podatki o zdravstvenem stanju		II.a. Referenčna številka spričevala	II.b. Lokalna referenčna številka
Del II: Certificiranje	A. Veterinarsko spričevalo za pašo govedu na obmejnih območjih ali dnevno pašo govedu		
	Podpisani uradni veterinar potrjujem, da vsaka žival iz spodaj opisane pošiljke:		
	A.1. prihaja z gospodarstva izvora in območja, za katera na podlagi zakonodaje Skupnosti ali nacionalne zakonodaje ne velja nobena prepoved ali omejitev, predpisana zaradi bolezni govedu;		
	A.2. prihaja iz izvorne črede v državi članici ali na delu njenega ozemlja:		
	a) ki ima vzpostavljeno mrežo spremljanja, potrjeno s Sklepom Komisije .../.../ES, za Švico pa s sporazumom med Evropsko skupnostjo in Švico z dne 21. junija 1999 (Priloga 11, dodatek 2, točka I);		
	b) za katero je uradno potrjeno, da ni okužena z levkoko, tuberkulozo in brucelozo;		
	A.3. je žival za vzrejo ⁽³⁾ ali proizvodnjo ⁽¹⁾ , ki:		
	a) je po razpoložljivih podatkih prebivala na gospodarstvu izvora zadnjih trideset dni ali od svojega rojstva, če je stara manj kot 30 dni, v tem obdobju pa na to gospodarstvo ni bila vnesena nobena žival, uvožena iz tretje države, razen če je bila popolnoma ločena od vseh drugih živali na gospodarstvu;		
	b) zadnjih trideset dni ni bila v stiku z živalmi, katerih črede ne izpolnjujejo pogojev iz točke 2.		
	A.4. Zgoraj opisane živali so bile pregledane ... [vstaviti datum] v 48 urah pred predvidenim odhodom in niso kazale nobenega kliničnega znaka kužne ali nalezljive bolezni.		
A.5. Za gospodarstvo izvora in, kjer je to primerno, odobreni zbirni center ter okoliško območje ne velja nobena prepoved ali omejitev, predpisana zaradi bolezni govedu v skladu z zakonodajo Skupnosti ali nacionalno zakonodajo.			
A.6. Upoštevajo se vse veljavne določbe Direktive Sveta 64/432/EGS.			
A.7. Za živali je treba predložiti dodatna jamstva v zvezi z infekcijskim bovinim rinotraheitisom / infekcijskim postularnim vulvovaginitisom v skladu z Odločbo Komisije 2004/558/ES, katere določbe se smiselno uporabljajo v skladu s sporazumom med Evropsko skupnostjo in Švico z dne 21. junija 1999.			
A.8. Navedene živali so bile v času pregleda primerne za predvideni prevoz v skladu z določbami Uredbe Sveta (ES) št. 1/2005.			
A.9. Datum prihoda na pašnik ⁽⁶⁾			
A.10. Predvideni datum odhoda s pašnika: ...			
B. Veterinarsko spričevalo za vrnitev govedu s paše na obmejnih območjih (običajni ali predčasni povratek):			
B.1. zgoraj navedene živali [seznam živali ob predčasnem povratku ⁽³⁾ ali seznam živali, ki so navedene na priloženem originalnem spričevalu ⁽³⁾ , ⁽⁷⁾ , ⁽⁸⁾] so bile pregledane ... (datum natovarjanja živali ali 48 ur pred njihovim odhodom) in niso kazale nobenega kliničnega znaka kužne ali nalezljive bolezni;			
B.2. za pašno območje, kjer so se zadrževale živali, ne velja nobena prepoved ali omejitev, predpisana zaradi bolezni govedu v skladu z zakonodajo Skupnosti ali nacionalno zakonodajo, in zlasti tam med pašno sezono ni bil ugotovljen noben primer tuberkuloze, bruceloze in levkoze.			
* Del A se izpolni za odhod na pašo na obmejnih območjih, Del B se izpolni za vrnitev s paše na obmejnih območjih.			

EVROPSKA UNIJA		2005/22/ES Paša	
II. Podatki o zdravstvenem stanju		II.a. Referenčna številka spričevala	II.b. Lokalna referenčna številka
<p>(¹) Podatke, ki morajo biti navedeni v tem spričevalu, je treba vnesti v računalniški sistem, ki povezuje veterinarske organe, določen v členu 20 Direktive 90/425/EGS, na dan izdaje spričevala in najpozneje v 24 urah pred predvidenim datumom prihoda živali.</p> <p>(²) Spričevalo je veljavno deset dni od datuma veterinarskega pregleda, opravljenega v Švici ali državi članici izvora. V primeru dnevne paše velja spričevalo vso pašno sezono.</p> <p>(³) Prečrtajte neustrezno.</p> <p>(⁴) V primeru dnevne paše velja spričevalo vso pašno sezono.</p> <p>(⁵) Ta izjava prevoznikov ne odvezuje izpolnjevanja obveznosti, ki so jim naložene v skladu z veljavnimi predpisi Skupnosti, predvsem glede sposobnosti živali za prevoz.</p> <p>(⁶) Registrska oznaka pašnika je navedena v delu I.13 (številka odobritve) spričevala.</p> <p>(⁷) Če se živali, ki jih spremlja veterinarsko spričevalo, zaradi zdravstvenih razlogov vrnejo na gospodarstvo izvora v času pašne sezone, je treba identifikacijske oznake črtati s prvotnega seznama, tega pa mora potrditi uradni veterinar.</p> <p>(⁸) Številka veterinarskega spričevala za vstop na pašno območje je navedena v delu I.6 tega spričevala.</p>			
<p>Uradni veterinar ali uradni inšpektor</p> <p>Ime (z velikimi tiskanimi črkami):</p> <p>Izobrazba in naziv:</p> <p>Lokalna veterinarska enota:</p> <p>Št. lokalne veterinarske enote:</p> <p>Datum: Podpis:</p> <p>Žig:</p>			

(*) Odločba Komisije 2001/672/ES z dne 20. avgusta 2001 o določitvi posebnih pravil za premike govedi na poletno pašo v gorskih območjih (UL L 235, 4.9.2001, str. 23).

POGLAVJE III

Pogoji za trgovino med Evropsko unijo in Švico

A. ZAKONODAJA

Za trgovino z živimi živalmi, njihovim semenom, jajčnimi celicami, zarodki in pašo goveda na obmejnih območjih med Evropsko unijo in Švico so veterinarska spričevala določena v tej prilogi in so na razpolago v sistemu TRACES v skladu z določbami Uredbe Komisije (ES) št. 599/2004 (*).

(*) Uredba Komisije (ES) št. 599/2004 z dne 30. marca 2004 o sprejetju usklajenega vzorca spričevala in inšpekcijskega poročila, povezanima s trgovino z živalmi in proizvodi živalskega izvora med državami članicami Skupnosti (UL L 94, 31.3.2004, str. 44).

POGLAVJE IV

Veterinarski pregledi, ki se uporabljajo za uvoz iz tretjih držav

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Pregledi ob uvozu iz tretjih držav se izvajajo v skladu z naslednjimi akti:

Evropska unija	Švica
1. Uredba Komisije (ES) 282/2004 z dne 18. februarja 2004 o uvedbi dokumenta za deklariranje in veterinarske preglede živali iz tretjih držav, ki vstopajo v Skupnost (UL L 49, 19.2.2004, str. 11).	1. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10).
2. Uredba (ES) št. 882/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o izvajanju uradnega nadzora, da se zagotovi preverjanje skladnosti z zakonodajo o krmi in živilih ter s pravili o zdravstvenem varstvu živali in zaščiti živali (UL L 165, 30.4.2004, str. 1).	2. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu in tranzitu živali iz tretjih držav po zračni poti (OITA; RS 916.443.12).
3. Direktiva Sveta 91/496/EGS z dne 15. julija 1991 o določitvi načel o organizaciji veterinarskih pregledov živali, ki vstopajo v Skupnost iz tretjih držav, in o spremembi direktiv 89/662/EGS, 90/425/EGS ter 90/675/EGS (UL L 268, 24.9.1991, str. 56).	3. Odlok z dne 27. avgusta 2008 o uvozu in tranzitu živalskih proizvodov iz tretjih držav po zračni poti (OITPA; RS 916.443.13).
4. Direktiva Sveta 96/22/ES z dne 29. aprila 1996 o preprečitvi uporabe v živinoreji določenih snovi, ki imajo hormonalno ali tirostatično delovanje, in beta-agonistov ter o razveljavitvi direktiv 81/602/EGS, 88/146/EGS in 88/299/EGS (UL L 125, 23.5.1996, str. 3).	4. Odlok Zveznega ministrstva za notranje zadeve (DFI) z dne 16. maja 2007 o nadzoru uvoza in tranzita živali in živalskih proizvodov (Odlok o pregledih OITE; RS 916.443.106).
5. Direktiva Sveta 96/23/ES z dne 29. aprila 1996 o ukrepih za spremljanje nekaterih snovi in njihovih ostankov v živih živalih in v živalskih proizvodih ter razveljavitvi direktiv 85/358/EGS in 86/469/EGS in odločb 89/187/EGS in 91/664/EGS (UL L 125, 23.5.1996, str. 10).	5. Odlok z dne 28. novembra 2014 o uvozu, tranzitu in izvozu hišnih živali (OITE-AC; RS 916.443.14).
6. Odločba Komisije 97/794/ES z dne 12. novembra 1997 o določitvi nekaterih podrobnih pravil za uporabo Direktive Sveta 91/496/EGS v zvezi z veterinarskimi pregledi živih živali, ki se uvozijo iz tretjih držav (UL L 323, 26.11.1997, str. 31).	6. Zvezni odlok z dne 30. oktobra 1985 o pristojbinah, ki jih zaračunava Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve (Odlok o pristojbinah OSAV; RS 916.472).
7. Odločba Komisije 2007/275/ES z dne 17. aprila 2007 o seznamih živali in proizvodov, ki jih je treba pregledati na mejnih kontrolnih točkah v skladu z direktivama Sveta 91/496/EGS in 97/78/ES (UL L 116, 4.5.2007, str. 9).	7. Odlok z dne 18. avgusta 2004 o zdravljenju za uporabo v veterinarski medicini (OMédV; RS 812.212.27).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Za namene uporabe člena 6 Direktive 91/496/EGS so mejne kontrolne točke držav članic Evropske unije za veterinarske preglede živih živali navedene v Prilogi I k Odločbi 2009/821/ES (*).

(*) *Odločba Komisije 2009/821/ES z dne 28. septembra 2009 o sestavi seznama odobrenih mejnih kontrolnih točk, določitvi nekaterih pravil za kontrolne preglede, ki jih izvajajo veterinarski strokovnjaki Komisije, in določitvi veterinarskih enot v Traces (UL L 296, 12.11.2009, str. 1).

2. Za namene uporabe člena 6 Direktive 91/496/EGS so mejne kontrolne točke v Švici naslednje:

Ime	Oznaka TRACES	Vrsta	Kontrolno središče	Vrsta odobritve
Letališče Zürich	CHZRH4	A.	Središče 3	O – Druge živali (tudi živali iz živalskih vrtov) (*)
Letališče Ženeva	CHGVA4	A.	Središče 2	O – Druge živali (tudi živali iz živalskih vrtov) (*)

(*) Glede na vrste odobritve, opredeljene v Odločbi 2009/821/ES.

Za poznejše spremembe seznama mejnih kontrolnih točk, njihovih kontrolnih središč in vrste odobritve je odgovoren Skupni veterinarski odbor.

Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti v skladu s členom 19 Direktive 91/496/ES in členom 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.

3. Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve skupaj z državami članicami Evropske unije upošteva pogoje za uvoz, ki so navedeni v Dodatku 3 k tej prilogi, ter izvedbene ukrepe.

Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve lahko sprejme strožje ukrepe in zahteva dodatna jamstva. V okviru Skupnega veterinarskega odbora se skličejo posvetovanja, da se poiščejo ustrezne rešitve.

Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve ter države članice Evropske unije se medsebojno obveščajo o posebnih dvostranskih pogojih za uvoz, ki niso predmet usklajevanja na ravni Unije.

4. Mejne kontrolne točke držav članic Evropske unije iz točke 1 tega oddelka izvajajo preglede ob uvozu iz tretjih držav v Švico v skladu z določbami iz oddelka A tega poglavja.

5. Švicarske mejne kontrolne točke iz točke 2 izvajajo preglede ob uvozu iz tretjih držav v države članice Evropske unije v skladu z oddelkom A tega poglavja.

POGLAVJE V

Posebne določbe

1. IDENTIFIKACIJA ŽIVALI

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Pregledi ob uvozu iz tretjih držav se izvajajo v skladu z naslednjimi akti:

Evropska unija	Švica
1. Direktiva Sveta 2008/71/ES z dne 15. julija 2008 o identifikaciji in registraciji prašičev (UL L 213, 8.8.2008, str. 31).	1. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401), zlasti členi 7 do 15f (registracija in identifikacija) Odloka.
2. Uredba (ES) št. 1760/2000 Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 17. julija 2000 o uvedbi sistema za identifikacijo in registracijo govedu ter o označevanju govejega mesa in proizvodov iz govejega mesa in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 820/97 (UL L 204, 11.8.2000, str. 1).	2. Odlok z dne 26. oktobra 2011 o banki podatkov o prometu z živalmi (RS 916.404.1).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

- a. Za uporabo člena 4(2) Direktive 2008/71/ES je odgovoren Skupni veterinarski odbor.
- b. Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti na podlagi člena 22 Uredbe (ES) št. 1760/2000, člena 57 Zakona o epizootskih boleznih in člena 1 Odloka z dne 23. oktobra 2013 o koordinaciji pregledov na kmetijskih gospodarstvih (OCCEA, RS 910.15) odgovoren Skupni veterinarski odbor.

2. DOBROBIT ŽIVALI

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
1. Uredba Sveta (ES) št. 1/2005 z dne 22. decembra 2004 o zaščiti živali med prevozom in postopki, povezanimi z njim, in o spremembi Direktiv 64/432/EGS in 93/119/ES ter Uredbe (ES) 1255/97 (UL L 3, 5.1.2005, str. 1).	1. Zvezni zakon z dne 16. decembra 2005 o zaščiti živali (LPA; RS 455), zlasti člena 15 in 15a (načela, mednarodni prevoz živali) Zakona.
2. Uredba Sveta (ES) št. 1255/97 z dne 25. junija 1997 o merilih Skupnosti za kontrolne točke in o spremembi načrta poti iz Priloge k Direktivi 91/628/EGS (UL L 174, 2.7.1997, str. 1).	2. Odlok z dne 23. aprila 2008 o zaščiti živali (OPAn; RS 455.1), zlasti členi od 169 do 176 (mednarodni prevoz živali) Odloka.

B. IZVEDBENE DOLOČBE

- a) Švicarski organi se obvezujejo, da bodo upoštevali določbe iz Uredbe (ES) št. 1/2005 za trgovino med Švico in Evropsko unijo ter za uvoz iz tretjih držav.
- b) V primerih iz člena 26 Uredbe (ES) št. 1/2005 pristojni organi namembnega kraja nemudoma stopijo v stik s pristojnimi organi kraja odhoda.
- c) Za izvajanje členov 10, 11 in 16 Direktive Sveta 89/608/EGS je odgovoren Skupni veterinarski odbor.
- d) Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti na podlagi člena 28 Uredbe (ES) št. 1/2005 in člena 208 Odloka z dne 23. aprila 2008 o zaščiti živali (OPAn; RS 455.1) odgovoren Skupni veterinarski odbor.
- e) Na podlagi določb člena 15a(3) Zveznega zakona z dne 16. decembra 2005 o zaščiti živali (LPA; RS 455) se lahko tranzit goveda, ovc, koz in prašičev ter konjev za zakol in perutnine za zakol čez Švico izvaja samo po železnici ali z letalom. To vprašanje bo preučil Skupni veterinarski odbor.

3. PRISTOJBINE

1. Za veterinarske preglede za trgovanje med državami članicami Unije in Švico se ne plačujejo nobene pristojbine.
2. Za veterinarske preglede za uvoz iz tretjih držav se švicarski organi obvežejo, da bodo zaračunavali pristojbine, povezane z uradnim nadzorom, določenim z Uredbo (ES) št. 882/2004 Evropskega parlamenta in Sveta."

PRILOGA VI

Dodatek 6 k Prilogi 11 h Kmetijskemu sporazumu se nadomesti z naslednjim:

„Dodatek 6

Živalski proizvodi

POGLAVJE I

Sektorji, v katerih je priznavanje enakovrednosti obojestransko

„Živalski proizvodi, namenjeni za prehrano ljudi“

Smiselno se uporabljajo opredelitve pojmov iz Uredbe (ES) št. 853/2004.

Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

	Izvoz iz Evropske unije v Švico in izvoz iz Švice v Evropsko unijo		Enakovrednost
	Pogoji trgovanja		
	Evropska unija	Švica	

Zdravje živali:

1. Sveže meso, vključno z mletim mesom, mesni pripravki, mesni proizvodi, nepredelane maščobe in topljene maščobe

Domači kopitarji	Direktiva 64/432/EGS	Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40).	Da ⁽¹⁾
Domači enoprsti kopitarji	Direktiva 2002/99/ES (*) Uredba (ES) št. 999/2001	Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401).	

2. Meso gojene divjadi, mesni pripravki, mesni proizvodi

Drugi gojeni kopenski sesalci	Direktiva 64/432/EGS Direktiva 92/118/EGS (**) Direktiva 2002/99/ES Uredba (ES) št. 999/2001	Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40). Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401).	Da
Gojeni ratiti	Direktiva 92/118/EGS		Da
Lagomorfi	Direktiva 2002/99/ES		

	Izvoz iz Evropske unije v Švico in izvoz iz Švice v Evropsko unijo		
	Pogoji trgovanja		Enakovrednost
	Evropska unija	Švica	
3. Meso prostoživeče divjadi, mesni pripravki, mesni proizvodi			
Divji kopitarji	Direktiva 2002/99/ES	Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40).	Da
Lagomorfi	Uredba (ES) št. 999/2001	Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401).	
Drugi kopenski sesalci			
Prostoživeča pernata divjad			
4. Sveže meso perutnine, mesni pripravki, mesni proizvodi, maščobe in topljene maščobe			
Perutnina	Direktiva 92/118/EGS	Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40).	Da
	Direktiva 2002/99/ES	Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401).	
5. Želodci, mehurji in čreva			
Govedo	Direktiva 64/432/EGS	Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40).	Da ⁽¹⁾
Ovce in koze	Direktiva 92/118/EGS	Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401).	
Prašiči	Direktiva 2002/99/ES		
	Uredba (ES) št. 999/2001		
6. Kostni in proizvodi iz kosti			
Domači kopitarji	Direktiva 64/432/EGS	Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40).	Da ⁽¹⁾
Domači enoprsti kopitarji	Direktiva 92/118/EGS	Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401).	
Drugi kopenski gojeni ali prostoživeči sesalci	Direktiva 2002/99/ES		
Perutnina, ratiti in prostoživeča pernata divjad	Uredba (ES) št. 999/2001		
7. Predelane živalske beljakovine, kri in krvni proizvodi			
Domači kopitarji	Direktiva 64/432/EGS	Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40).	Da ⁽¹⁾
Domači enoprsti kopitarji	Direktiva 92/118/EGS	Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401).	
Drugi kopenski gojeni ali prostoživeči sesalci	Direktiva 2002/99/ES		
Perutnina, ratiti in prostoživeča pernata divjad	Uredba (ES) št. 999/2001		

	Izvoz iz Evropske unije v Švico in izvoz iz Švice v Evropsko unijo		
	Pogoji trgovanja		Enakovrednost
	Evropska unija	Švica	
8. Želatina in kolagen	Direktiva 2002/99/ES Uredba (ES) št. 999/2001	Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40). Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401).	Da ⁽¹⁾
9. Mleko in mlečni izdelki	Direktiva 64/432/EGS Direktiva 2002/99/ES	Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40). Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401).	Da
10. Jajca in jajčni proizvodi	Direktiva 2002/99/ES	Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40). Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401).	Da
11. Ribiški proizvodi, školjke, iglokožci, plaščarji in morski polži	Direktiva 2006/88/ES Direktiva 2002/99/ES	Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40). Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401).	Da
12. Med	Direktiva 92/118/EGS Direktiva 2002/99/ES	Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40). Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401).	Da
13. Polži in žabji kraki	Direktiva 92/118/EGS Direktiva 2002/99/ES	Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916.40). Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401).	Da

⁽¹⁾ Podobnost predpisov na področju spremljanja TSE pri ovcah in kozah bo obravnaval Skupni veterinarski odbor.

Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Izvoz iz Evropske unije v Švico in izvoz iz Švice v Evropsko unijo		
Pogoji trgovanja		Enakovrednost
Evropska unija	Švica	
<i>Javno zdravje</i>		
Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 999/2001 z dne 22. maja 2001 o določitvi predpisov za preprečevanje, nadzor in izkoreninjenje nekaterih transmisivnih spongiformnih encefalopatij (UL L 147, 31.5.2001, str. 1).	Zvezni zakon z dne 9. oktobra 1992 o živilih in uporabnih predmetih (LDAI; RS 817.0).	Da, pod posebnimi pogoji
	Odlok z dne 23. aprila 2008 o zaščiti živali (OPAn; RS 455.1).	
Uredba (ES) št. 852/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o higieni živil (UL L 139, 30.4.2004, str. 1).	Odlok z dne 16. novembra 2011 o osnovnem usposabljanju, usposabljanju za pridobitev poklicne kvalifikacije in dodatnem usposabljanju oseb, ki delajo v javni veterinarski službi (RS 916.402).	
Uredba (ES) št. 853/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o posebnih higienskih pravilih za živila živalskega izvora (UL L 139, 30.4.2004, str. 55).	Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401)	
Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 854/2004 z dne 29. aprila 2004 o določitvi posebnih predpisov za organizacijo uradnega nadzora proizvodov živalskega izvora, namenjenih za prehrano ljudi (UL L 139, 30.4.2004, str. 206).	Odlok z dne 23. novembra 2005 o primarni proizvodnji (OPPr; RS 916.020).	
Uredba (ES) št. 882/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o izvajanju uradnega nadzora, da se zagotovi preverjanje skladnosti z zakonodajo o krmi in živilih ter s pravili o zdravstvenem varstvu živali in zaščiti živali (UL L 165, 30.4.2004, str. 1).	Odlok z dne 23. novembra 2005 o zakolu živali in nadzoru mesa (OAbCV; RS 817.190).	
Uredba Komisije (ES) št. 2073/2005 z dne 15. novembra 2005 o mikrobioloških merilih za živila (UL L 338, 22.12.2005, str. 1).	Odlok z dne 23. novembra 2005 o živilih in uporabnih predmetih (ODAI0Us; RS 817.02).	
	Odlok Zveznega ministrstva za notranje zadeve (DFI) z dne 23. novembra 2005 o izvajanju zakonodaje o živilih (RS 817.025.21).	
	Odlok DEFR z dne 23. novembra 2005 o higieni v primarni proizvodnji (OHyPPr; RS 916.020.1).	
	Odlok Zveznega ministrstva za notranje zadeve (DFI) z dne 23. novembra 2005 o higieni (OHyG; RS 817.024.1).	
	Odlok Zveznega ministrstva za notranje zadeve (DFI) z dne 23. novembra 2005 o higieni pri zakolu živali (OHyAb; RS 817.190.1).	
	Odlok Zveznega ministrstva za notranje zadeve (DFI) z dne 23. novembra 2005 o živilih živalskega izvora (RS 817.022.108).	

Izvoz iz Evropske unije v Švico in izvoz iz Švice v Evropsko unijo		
	Pogoji trgovanja	Enakovrednost
Evropska unija	Švica	
<p>Uredba Komisije (ES) št. 2074/2005 z dne 5. decembra 2005 o določitvi izvedbenih ukrepov za nekatere proizvode iz Uredbe (ES) št. 853/2004 in za organizacijo uradnega nadzora po uredbah (ES) št. 854/2004 in (ES) št. 882/2004, o odstopanju od Uredbe (ES) št. 852/2004 ter spremembi uredb (ES) št. 853/2004 in (ES) št. 854/2004 (UL L 338, 22.12.2005, str. 60).</p> <p>Uredba Komisije (ES) št. 2075/2005 z dne 5. decembra 2005 o določitvi posebnih predpisov za uradni nadzor Trihinel v mesu (UL L 338, 22.12.2005, str. 60).</p>		
<i>Zaščita živali</i>		
Uredba Sveta (ES) št. 1099/2009 z dne 24. septembra 2009 o zaščiti živali pri usmrtni (UL L 303, 18.11.2009, str. 1).	<p>Zvezni zakon z dne 16. decembra 2005 o zaščiti živali (LPA; RS 455).</p> <p>Odlok z dne 23. aprila 2008 o zaščiti živali (OPAn; RS 455.1).</p> <p>Odlok Zveznega veterinarskega urada z dne 12. avgusta 2010 o zaščiti živali pri zakolu (OPAnAb; RS 455.110.2).</p> <p>Odlok z dne 23. novembra 2005 o zakolu živali in nadzoru mesa (OAbCV; RS 817.190).</p>	Da, pod posebnimi pogoji
<p>(*) Direktiva Sveta 2002/99/ES z dne 16. decembra 2002 o predpisih v zvezi z zdravstvenim varstvom živali, ki urejajo proizvodnjo, predelavo, distribucijo in uvoz proizvodov živalskega izvora, namenjenih prehrani ljudi (UL L 18, 23.1.2003, str. 11).</p> <p>(**) Direktiva Sveta 92/118/EGS z dne 17. decembra 1992 o zahtevah zdravstvenega varstva živali in javnozdravstvenega varstva, ki urejajo trgovino in uvoz v Skupnost za izdelke, ki niso predmet navedenih zahtev, določenih v posebnih pravilih Skupnosti iz Priloge A(l) Direktive 89/662/EGS, glede povzročiteljev bolezni pa v Direktivi 90/425/EGS (UL L 062, 15.3.1993, str. 49).</p>		

Posebni pogoji

- (1) Trgovanje z živalskimi proizvodi, ki so namenjeni za prehrano ljudi, med državami članicami Evropske unije in Švico poteka pod istimi pogoji kot trgovanje z živalskimi proizvodi, namenjenimi za prehrano ljudi, med državami članicami Evropske unije, tudi kar zadeva zaščito živali pri usmrtni. Te proizvode po potrebi spremljajo veterinarska spričevala, ki se uporabljajo za trgovanje med državami članicami Evropske unije ali so določena v tej prilogi in so na razpolago v sistemu TRACES.
- (2) Švica v skladu z določbami člena 31 (registracija/odobritev obratov) Uredbe (ES) št. 882/2004 sestavi seznam odobrenih obratov.
- (3) Švica za svoj uvoz uporablja iste določbe kot tiste, ki se uporabljajo na ravni Unije.
- (4) Švicarskim pristojnim organom niso dovoljena odstopanja od pregleda na trihinele iz člena 3(2) Uredbe (ES) št. 2075/2005. V primeru uveljavitve takšnega odstopanja se švicarski pristojni organi obvezujejo, da bodo po pisnem postopku Komisiji posredovali seznam regij z uradno potrjenim zanemarljivim tveganjem prisotnosti trihinele pri domačih prašičih. Države članice Evropske unije lahko tri mesece po tem obvestilu svoje pripombe v pisni obliki predložijo Komisiji. Če Komisija ali država članica Evropske unije temu ne nasprotuje, se regija prizna za regijo, ki predstavlja zanemarljivo tveganje prisotnosti trihinele, domači prašiči, ki prihajajo iz te regije, pa se ob zakolu izvzamejo iz pregleda na trihinele. Smiselno se uporabljajo določbe člena 3(3) Uredbe (ES) št. 2075/2005.
- (5) Metode odkrivanja iz poglavij I in II Priloge I k Uredbi (ES) št. 2075/2005 se v Švici uporabljajo v okviru inšpekcijskega pregleda na trihinele. Zato se ne uporablja metoda trahinoskopske preiskave iz poglavja III Priloge I k Uredbi (ES) št. 2075/2005.
- (6) Pristojni švicarski organi lahko uveljavljajo odstopanje od pregleda na trihinele v trupih in mesu domačih prašičev za pitanje in zakol v klavnicah z nizko zmogljivostjo.

Ta določba se uporablja do 31. decembra 2016.

Na podlagi določb pododstavka 3 člena 8 Odloka DFI z dne 23. novembra 2005 o higieni pri zakolu živali (OHyAb; RS 817.190.1) in pododstavka 8 člena 9 Odloka DFI z dne 23. novembra 2005 o živilih živalskega izvora (RS 817.022.108) so ti trupi in meso domačih prašičev za pitanje in zakol ter mesni pripravki, mesni proizvodi in predelani proizvodi na osnovi mesa, ki se pridobijo iz njih, označeni s posebnim žigom o zdravstveni ustreznosti v skladu z vzorcem iz zadnjega pododstavka Priloge 9 k Odloku DFI z dne 23. novembra 2005 o higieni pri zakolu živali. Trgovanje s temi proizvodi z državami članicami Evropske unije v skladu z določbami člena 9a Odloka DFI z dne 23. novembra 2005 o živilih živalskega izvora ni dovoljeno.

- (7) Trgovanje s trupi in mesom domačih prašičev za pitanje in zakol med državami članicami Evropske unije in Švico iz:

— obratov, v katerih so pristojni organi držav članic Evropske unije potrdili, da ni nevarnosti trihinele,

— regij z uradno potrjenim zanemarljivim tveganjem prisotnosti trihinele pri domačih prašičih,

za katere ni bil izveden inšpekcijski pregled na trihino na podlagi določb člena 3 Uredbe (ES) št. 2075/2005, poteka pod istimi pogoji kot trgovanje z njimi med državami članicami Evropske unije.

(8) Na podlagi določb člena 2 Odloka o higieni (OHyg; RS 817.024.1) lahko pristojni švicarski organi v posebnih primerih uveljavljajo odstopanja od členov 8, 10 in 14 navedenega odloka:

a) da bi izpolnili potrebe obratov na gorskih območjih na podlagi Zveznega zakona z dne 6. oktobra 2006 o regionalni politiki (RS 901.0) in Odloka z dne 28. novembra o regionalni politiki (RS 901.021).

Švicarski pristojni organi se obvezujejo, da bodo o teh odstopanjih Komisijo pisno obvestili. To obvestilo:

- vsebuje podroben opis določb, za katere švicarski pristojni organi menijo, da jih je treba prilagoditi, ter način nameravane prilagoditve;
- opisuje živila in zadevne obrate;
- pojasnjuje namen prilagoditve (po potrebi vključno s povzetkom izvedene analize tveganj in navedbo vseh ukrepov, ki jih je treba sprejeti za zagotovitev, da prilagoditev ne bo ogrozila ciljev Odloka o higieni (OHyg; RS 817.024.1));
- vsebuje vse druge ustrezne informacije.

Komisija in države članice Evropske unije lahko tri mesece po prejemu obvestila predložijo svoje pripombe v pisni obliki. Če je potrebno, se skliče Skupni veterinarski odbor;

b) za proizvodnjo živil s tradicionalnimi značilnostmi.

Švicarski pristojni organi se obvezujejo, da bodo o teh prilagoditvah Komisijo pisno obvestili najpozneje dvanajst mesecev po posamični ali splošni odobritvi omenjenih odstopanj. Vsako obvestilo:

- vsebuje kratek opis prilagojenih določb;
- opisuje živila in zadevne obrate ter
- vsebuje vse druge ustrezne informacije.

(9) Komisija Švico obvesti o odstopanjih in prilagoditvah v državah članicah Evropske unije na podlagi člena 13 Uredbe (ES) št. 852/2004, člena 10 Uredbe (ES) št. 853/2004, člena 13 Uredbe (ES) št. 854/2003 in člena 7 Uredbe (ES) št. 2074/2005.

(10) Švica je na podlagi člena 179d Odloka o epizootskih boleznih in člena 4 Odloka o živilih živalskega izvora vzpostavila politiko odstranjevanja SST iz človeške in živalske prehranske verige. Seznam SST, odstranjenih govedu, vsebuje zlasti hrbtenico živali, starejših od 30 mesecev, tonzile, črevesje od dvanajstnika do rektuma in mezenterij živali vseh starosti.

(11) Referenčni laboratoriji Evropske unije za ostanke zdravil za uporabo v veterinarski medicini in kontaminantov v živilih živalskega izvora so naslednji:

a) za ostanke iz skupine A(1), (2), (3) in (4), skupine B(2)(d) in skupine B(3)(d) Priloge I k Direktivi Sveta 96/23/ES (*):

RIKILT - Institute of Food Safety, part of Wageningen UR

P.O. Box 230

6700 AE Wageningen

Nederland

b) za ostanke iz skupin B(1) in B(3)(e) Priloge I k Direktivi 96/23/ES ter za karbadoks in olakindoks:

Laboratoire d'étude et de recherches sur les médicaments vétérinaires et les désinfectants

ANSES - Laboratoire de Fougères

35306 Fougères cedex

France

c) za ostanke iz skupine A(5) in skupine B2(a), (b) in (e) Priloge I k Direktivi 96/23/ES:

Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit

Diedersdorfer Weg 1

12277 Berlin

Deutschland

d) za ostanke iz skupine B(3)(c) Priloge I k Direktivi 96/23/ES:

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

Viale Regina Elena, 299

00161 Roma

Italia

Švica krije vse stroške, ki se ji lahko pripišejo za postopke v izvedbi imenovanih laboratorijev. Dolžnosti in naloge laboratorijev so določene v naslovu III in Prilogi VII Uredbe (ES) št. 882/2004.

(12) Švica do priznanja uskladitve zakonodaj Evropske unije in Švice za izvoz v Evropsko unijo zagotavlja, da se upoštevajo naslednji akti in njihovi izvedbeni akti:

1. Uredba Sveta (EGS) št. 315/93 z dne 8. februarja 1993 o določitvi postopkov Skupnosti za kontaminante v hrani (UL L 37, 13.2.1993, str. 1);

(*) Direktiva Sveta 96/23/ES z dne 29. aprila 1996 o ukrepih za spremljanje nekaterih snovi in njihovih ostankov v živih živalih in v živalskih proizvodih ter razveljavitvi direktiv 85/358/EGS in 86/469/EGS in odločb 89/187/EGS in 91/664/EGS (UL L 125, 23.5.1996, str. 10).

2. Izvedbena uredba Komisije (EU) št. 872/2012 z dne 1. oktobra 2012 o sprejetju seznama aromatičnih snovi iz Uredbe (ES) št. 2232/96 Evropskega parlamenta in Sveta, njegovi uveljavitvi v Prilogi I k Uredbi (ES) št. 1334/2008 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Uredbe Komisije (ES) št. 1565/2000 in Odločbe Komisije 1999/217/ES (UL L 267, 2.10.2012, str. 1);
3. Direktiva Sveta 96/22/ES z dne 29. aprila 1996 o prepovedi uporabe v živinoreji določenih snovi, ki imajo hormonalno ali tirostatsko delovanje, in beta-agonistov ter o razveljavitvi direktiv 81/602/EGS, 88/146/EGS in 88/299/EGS (UL L 125, 23.5.1996, str. 3).
4. Direktiva Sveta 96/23/ES z dne 29. aprila 1996 o ukrepih za spremljanje nekaterih snovi in njihovih ostankov v živih živalih in v živalskih proizvodih ter razveljavitvi direktiv 85/358/EGS in 86/469/EGS in odločb 89/187/EGS in 91/664/EGS (UL L 125, 23.5.1996, str. 10).
5. Direktiva 1999/2/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. februarja 1999 o približevanju zakonodaje držav članic o živilih in živilskih sestavinah, obsevanih z ionizirajočim sevanjem (UL L 66, 13.3.1999, str. 16);
6. Direktiva 1999/3/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. februarja 1999 o izdelavi seznama Skupnosti za živila in živilske sestavine, obsevane z ionizirajočim sevanjem (UL L 66, 13.3.1999, str. 24);
7. Odločba Komisije 2002/840/ES z dne 23. oktobra 2002 o sprejetju seznama odobrenih objektov za obsevanje živil v tretjih državah (UL L 287, 25.10.2002, str. 40);
8. Uredba (ES) št. 2065/2003 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. novembra 2003 o aromah dima, ki se uporabljajo ali so namenjene uporabi v ali na živilih (UL L 309, 26.11.2003, str. 1);
9. Uredba Komisije (ES) št. 1881/2006 z dne 19. decembra 2006 o določitvi mejnih vrednosti nekaterih onesnaževal v živilih (UL L 364, 20.12.2006, str. 5);
10. Uredba (ES) št. 1332/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o encimih za živila in spremembi Direktive Sveta 83/417/EGS, Uredbe Sveta (ES) št. 1493/1999, Direktive 2000/13/ES, Direktive Sveta 2001/112/ES in Uredbe (ES) št. 258/97 (UL L 354, 31.12.2008, str. 7);
11. Uredba (ES) št. 1333/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o aditivih za živila (UL L 354, 31.12.2008, str. 16);
12. Uredba (ES) št. 1334/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o aromah in nekaterih sestavinah živil z aromatičnimi lastnostmi za uporabo v in na živilih ter spremembi Uredbe Sveta (EGS) št. 1601/91, uredb (ES) št. 2232/96 in (ES) št. 110/2008 ter Direktive 2000/13/ES (UL L 354, 31.12.2008, str. 34);
13. Uredba Komisije (EU) št. 231/2012 z dne 9. marca 2012 o določitvi specifikacij za aditive za živila, navedene v prilogah II in III k Uredbi (ES) št. 1333/2008 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 83, 22.3.2012, str. 1).
14. Direktiva 2009/32/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o približevanju zakonodaj držav članic na področju ekstrakcijskih topil, ki se uporabljajo pri proizvodnji živil in njihovih sestavin (UL L 141, 6.6.2009, str. 3);
15. Uredba (ES) št. 470/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. maja 2009 o določitvi postopkov Skupnosti za določitev mejnih vrednosti ostankov farmakološko aktivnih snovi v živilih živalskega izvora in razveljavitvi Uredbe Sveta (EGS) št. 2377/90 in spremembi Direktive 2001/82/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter Uredbe (ES) št. 726/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 152, 16.6.2009, str. 11).

„Živalski stranski proizvodi, ki niso namenjeni za prehrano ljudi“
Izvoz iz Evropske unije v Švico in izvoz iz Švice v Evropsko unijo

Pogoji trgovanja		Enakovrednost
Evropska unija (*)	Švica (*)	
(*) Unless Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.		
<p>1. Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 999/2001 z dne 22. maja 2001 o določitvi predpisov za preprečevanje, nadzor in izkoreninjenje nekaterih transmisivnih spongiformnih encefalopatij (UL L 147, 31.5.2001, str. 1).</p> <p>2. Uredba (ES) št. 1069/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. oktobra 2009 o določitvi zdravstvenih pravil za živalske stranske proizvode in pridobljene proizvode, ki niso namenjeni prehrani ljudi, ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1774/2002 (Uredba o živalskih stranskih proizvodih) (UL L 300, 14.11.2009, str. 1).</p> <p>3. Uredba Komisije (EU) št. 142/2011 z dne 25. februarja 2011 o izvajanju Uredbe (ES) št. 1069/2009 Evropskega parlamenta in Sveta o določitvi zdravstvenih pravil za živalske stranske proizvode in pridobljene proizvode, ki niso namenjeni prehrani ljudi, ter o izvajanju Direktive Sveta 97/78/ES glede nekaterih vzorcev in predmetov, ki so izvzeti iz veterinarskih pregledov na meji v skladu z navedeno direktivo (UL L 54, 26.2.2011, str. 1).</p>	<p>1. Odlok z dne 23. novembra 2005 o zakolu živali in nadzoru mesa (OabCV; RS 817.190).</p> <p>2. Odlok Zveznega ministrstva za notranje zadeve (DFI) z dne 23. novembra 2005 o higieni pri zakolu živali (OHyAb; RS 817.190.1).</p> <p>3. Odlok z dne 27. junija 1995 o epizootskih boleznih (OFE; RS 916.401).</p> <p>4. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10).</p> <p>5. Odlok z dne 25. maja 2011 o odstranjevanju živalskih stranskih proizvodov (OESPA; RS 916.441.22).</p>	Da, pod posebnimi pogoji

Posebni pogoji

Švica za uvoz uporablja iste določbe, kot jih navajajo člani od 25 do 28, 30 in 31 ter prilogi XIV in XV (spričevala) Uredbe (EU) št. 142/2011, v skladu s členoma 41 in 42 Uredbe (ES) št. 1069/2009.

Trgovanje s snovmi iz kategorij 1 in 2 ureja člen 48 Uredbe (ES) št. 1069/2009.

Snovi iz kategorije 3, ki se tržijo med državami članicami Evropske unije in Švico, spremljajo komercialni dokumenti in veterinarska spričevala iz poglavja III Priloge VIII k Uredbi (EU) št. 142/2011, v skladu s členom 17 Uredbe (EU) št. 142/2011 ter členoma 21 in 48 Uredbe (ES) št. 1069/2009.

Švica v skladu z oddelkom 2 poglavja I naslova II Uredbe (ES) št. 1069/2009 ter poglavjem IV in Prilogo IX k Uredbi (EU) št. 142/2011 sestavi seznam ustreznih obratov.

POGLAVJE II

Sektorji, ki niso zajeti v Poglavju I

Izvoz iz Evropske unije v Švico in izvoz iz Švice v Evropsko unijo

Za ta izvoz veljajo isti pogoji kot za trgovino znotraj Unije. Pristojni organi po potrebi izdajo spričevalo o izpolnjevanju teh pogojev, ki spremlja pošiljke.

Skupni veterinarski odbor po potrebi prouči vzorce omenjenih spričeval.“

PRILOGA VII

Dodatek 7 k Prilogi 11 h Kmetijskemu sporazumu se nadomesti z naslednjim:

„Dodatek 7

Pristojni organi

DEL A

Švica

Dolžnosti glede sanitarnega in veterinarskega nadzora si delijo službe posameznega kantona in službe Zveznega urada za prehransko varnost in veterinarske zadeve. Uporabljajo se naslednje določbe:

- glede izvoza v Evropsko unijo so kantoni odgovorni za nadzor nad proizvodnimi pogoji in zahtevami, predvsem za zakonsko predpisane kontrolne preglede ter za izdajanje veterinarskih spričeval, ki potrjujejo skladnost z opredeljenimi standardi in zahtevami;
- Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve je odgovoren za vsesplošno koordinacijo, revizije inšpekcijskih sistemov in za zakonodajne ukrepe, ki so potrebni, da se zagotovi enotna uporaba standardov in zahtev v okviru švicarskega trga. Odgovoren je tudi za uvoz živilskih izdelkov živalskega izvora in drugih živalskih proizvodov iz tretjih držav. Podeljuje tudi dovoljenja za izvoz živalskih stranskih proizvodov kategorij 1 in 2 v Evropsko unijo.

DEL B

Evropska unija

Dolžnosti si delijo nacionalne službe v posameznih državah članicah Evropske unije in Evropska komisija. Uporabljajo se naslednje določbe:

- glede izvoza v Švico so države članice Evropske unije odgovorne za nadzor nad proizvodnimi pogoji in zahtevami, predvsem za zakonsko predpisane kontrolne preglede ter za izdajanje veterinarskih spričeval, ki potrjujejo skladnost z opredeljenimi standardi in zahtevami;
 - Evropska komisija je odgovorna za vsesplošno koordinacijo, revizije inšpekcijskih sistemov in za zakonodajne ukrepe, ki so potrebni, da se zagotovi enotna uporaba standardov in zahtev v okviru enotnega evropskega trga.“
-

PRILOGA VIII

Dodatek 10 k Prilogi 11 h Kmetijskemu sporazumu se nadomesti z naslednjim:

„Dodatek 10

Živalski proizvodi: mejne kontrole in pristojbine

POGLAVJE I

Splošne določbe

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Evropska unija	Švica
1. Odločba Komisije 2004/292/ES z dne 30. marca 2004 o uvedbi sistema Traces in spremembah Odločbe 92/486/EGS (UL L 94, 31.3.2004, str. 63). 2. Uredba (ES) št. 178/2002 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2002 o določitvi splošnih načel in zahtevah živilske zakonodaje, ustanovitvi Evropske agencije za varnost hrane in postopkih, ki zadevajo varnost hrane (UL L 31, 1.2.2002, str. 1).	1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916,40), zlasti člen 57 Zakona. 2. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10). 3. Odlok z dne 27. avgusta 2008 o uvozu in tranzitu živalskih proizvodov iz tretjih držav po zračni poti (OITPA; RS 916.443.13). 4. Odlok Zveznega ministrstva za notranje zadeve (DFI) z dne 16. maja 2007 o nadzoru uvoza in tranzita živali in živalskih proizvodov (Odlok o pregledih OITE; RS 916.443.106). 5. Zvezni odlok z dne 30. oktobra 1985 o pristojbinah, ki jih zaračunava Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve (Odlok o pristojbinah OSAV; RS 916.472).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Komisija v sodelovanju z Zveznim uradom za prehransko varnost in veterinarske zadeve in v skladu z Odločbo Komisije 2004/292/ES vključi Švico v računalniški sistem TRACES.
2. Komisija v sodelovanju z Zveznim uradom za prehransko varnost in veterinarske zadeve vključi Švico v sistem hitrega obveščanja iz člena 50 Uredbe (ES) št. 178/2002, kar zadeva določbe, povezane z zavrnitvijo živalskih proizvodov na mejah.

Kadar pošiljko, vsebnik ali tovor pristojni organ Evropske unije na švicarski mejni kontrolni točki zavrne, Komisija o tem takoj obvesti Švico.

Švica takoj obvesti Komisijo o vseh zavrnitvah pošiljke, vsebnika ali tovora živil ali krme, ki so povezane z neposrednim ali posrednim tveganjem za zdravje ljudi in jih pristojni organ izvede na mejni kontrolni točki, pri čemer upošteva pravila o zaupnosti iz člena 52 Uredbe (ES) št. 178/2002.

Posebne ukrepe v zvezi s tem sodelovanjem določi Skupni veterinarski odbor.

POGLAVJE II

Veterinarski pregledi, ki se uporabljajo za trgovino med državami članicami Evropske unije in Švico

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

Veterinarski pregledi, ki se uporabljajo za trgovino med državami članicami Evropske unije in Švico, se izvajajo v skladu z naslednjimi določbami:

Evropska unija	Švica
1. Direktiva Sveta 89/608/EGS z dne 21. novembra 1989 o medsebojnem sodelovanju med upravnimi organi držav članic in sodelovanju med njimi in Komisijo, za zagotavljanje pravilnega izvajanja veterinarske in zootehniške zakonodaje (UL L 351, 2.12.1989, str. 34).	1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916,40), zlasti člen 57 Zakona.
2. Direktiva Sveta 89/662/EGS z dne 11. decembra 1989 o veterinarskih pregledih v trgovini znotraj Skupnosti glede na vzpostavitev notranjega trga (UL L 395, 30.12.1989, str. 13).	2. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10).
3. Direktiva Sveta 2002/99/ES z dne 16. decembra 2002 o predpisih v zvezi z zdravstvenim varstvom živali, ki urejajo proizvodnjo, predelavo, distribucijo in uvoz proizvodov živalskega izvora, namenjenih prehrani ljudi (UL L 18, 23.1.2003, str. 11).	3. Odlok z dne 27. avgusta 2008 o uvozu in tranzitu živalskih proizvodov iz tretjih držav po zračni poti (OITPA; RS 916.443.13).
	4. Odlok Zveznega ministrstva za notranje zadeve (DFI) z dne 16. maja 2007 o nadzoru uvoza in tranzita živali in živalskih proizvodov (Odlok o pregledih OITE; RS 916.443.106).
	5. Odlok z dne 28. novembra 2014 o uvozu, tranzitu in izvozu hišnih živali (OITE-AC; RS 916.443.14)
	6. Zvezni odlok z dne 30. oktobra 1985 o pristojbinah, ki jih zaračunava Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve (Odlok o pristojbinah OSAV; RS 916.472).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

V primerih iz člena 8 Direktive 89/662/EGS pristojni organi namembnega kraja nemudoma stopijo v stik s pristojnimi organi kraja porekla. Sprejmejo vse potrebne ukrepe in obvestijo pristojni organ kraja porekla in Komisijo o naravi izvršenih pregledov, sprejetih odločitvah in razlogih zanje.

Za izvajanje določb iz členov 10, 11 in 16 Direktive 89/608/EGS ter členov 9 in 16 Direktive 89/662/EGS je odgovoren Skupni veterinarski odbor.

POGLAVJE III

Veterinarski pregledi, ki se uporabljajo za uvoz iz tretjih držav

A. ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil nazadnje spremenjen.

Pregledi ob uvozu iz tretjih držav se izvajajo v skladu z naslednjimi določbami:

Evropska unija	Švica
<ol style="list-style-type: none"> 1. Uredba Komisije (ES) št. 136/2004 z dne 22. januarja 2004 o postopkih za veterinarske preglede proizvodov, uvoženih iz tretjih držav, na mejnih kontrolnih točkah Skupnosti (UL L 21, 28.1.2004, str. 11). 2. Uredba Komisije (ES) št. 206/2009 z dne 5. marca 2009 o vnosu osebnih pošiljk proizvodov živalskega izvora v Skupnost in spremembi Uredbe (ES) št. 136/2004 (UL L 77, 24.3.2009, str. 1). 3. Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 854/2004 z dne 29. aprila 2004 o določitvi posebnih predpisov za organizacijo uradnega nadzora proizvodov živalskega izvora, namenjenih za prehrano ljudi (UL L 139, 30.4.2004, str. 206). 4. Uredba (ES) št. 882/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o izvajanju uradnega nadzora, da se zagotovi preverjanje skladnosti z zakonodajo o krmni in živilih ter s pravili o zdravstvenem varstvu živali in zaščiti živali (UL L 165, 30.4.2004, str. 1). 5. Direktiva Sveta 89/608/EGS z dne 21. novembra 1989 o medsebojnem sodelovanju med upravnimi organi držav članic in sodelovanju med njimi in Komisijo, za zagotavljanje pravilnega izvajanja veterinarske in zootehniške zakonodaje (UL L 351, 2.12.1989, str. 34). 6. Direktiva Sveta 96/22/ES z dne 29. aprila 1996 o prepovedi uporabe v živinoreji določenih snovi, ki imajo hormonalno ali tirostatično delovanje, in beta-agonistov ter o razveljavitvi direktiv 81/602/EGS, 88/146/EGS in 88/299/EGS (UL L 125, 23.5.1996, str. 3). 7. Direktiva Sveta 96/23/ES z dne 29. aprila 1996 o ukrepih za spremljanje nekaterih snovi in njihovih ostankov v živih živalih in v živalskih proizvodih ter razveljavitvi direktiv 85/358/EGS in 86/469/EGS in odločb 89/187/EGS in 91/664/EGS (UL L 125, 23.5.1996, str. 10). 8. Direktiva Sveta 97/78/ES z dne 18. decembra 1997 o določitvi načel, ki urejajo organizacijo veterinarskih pregledov proizvodov, ki vstopajo v Skupnost iz tretjih držav (UL L 24, 30.1.1998, str. 9). 9. Odločba Komisije 2002/657/ES z dne [...] 12. avgusta 2002 o izvajanju Direktive Sveta 96/23/ES glede opravljanja analitskih metod in razlage rezultatov (UL L 221, 17.8.2002, str. 8). 10. Direktiva Sveta 2002/99/ES z dne 16. decembra 2002 o predpisih v zvezi z zdravstvenim varstvom živali, ki urejajo proizvodnjo, predelavo, distribucijo in uvoz proizvodov živalskega izvora, namenjenih prehrani ljudi (UL L 18, 23.1.2003, str. 11). 11. Odločba Komisije 2005/34/ES z dne 11. januarja 2005 o določitvi usklajenih standardov za preizkušanje določenih ostankov v proizvodih živalskega izvora, uvoženih iz tretjih držav (UL L 16, 20.1.2005, str. 61). 12. Odločba Komisije 2007/275/ES z dne 17. aprila 2007 o seznamih živali in proizvodov, ki jih je treba pregledati na mejnih kontrolnih točkah v skladu z direktivama Sveta 91/496/EGS in 97/78/ES (UL L 116, 4.5.2007, str. 9). 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zakon z dne 1. julija 1966 o epizootskih boleznih (LFE; RS 916,40), zlasti člen 57 Zakona. 2. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10). 3. Odlok z dne 27. avgusta 2008 o uvozu in tranzitu živalskih proizvodov iz tretjih držav po zračni poti (OITPA; RS 916.443.13). 4. Odlok Zveznega ministrstva za notranje zadeve (DFI) z dne 16. maja 2007 o nadzoru uvoza in tranzita živali in živalskih proizvodov (Odlok o pregledih OITE; RS 916.443.106). 5. Odlok z dne 28. novembra 2014 o uvozu, tranzitu in izvozu hišnih živali (OITE-AC; RS 916.443.14). 6. Zvezni odlok z dne 30. oktobra 1985 o pristojbinah, ki jih zaračunava Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve (Odlok o pristojbinah OSAV; RS 916.472). 7. Zakon z dne 9. oktobra 1992 o živilih (LDAI; RS 817.0). 8. Odlok z dne 23. novembra 2005 o živilih in uporabnih predmetih (ODAI-IOU; RS 817.02). 9. Odlok z dne 23. novembra 2005 o izvajanju zakonodaje o živilih (RS 817.025.21). 10. Odlok Zveznega ministrstva za notranje zadeve (DFI) z dne 26. junija 1995 o tujih snoveh in sestavinah v živilih (OSEC; RS 817.021.23).

B. IZVEDBENE DOLOČBE

1. Za namene uporabe člena 6 Direktive 97/78/ES so mejne kontrolne točke v državah članicah Evropske unije naslednje: mejne kontrolne točke, dogovorjene za veterinarske preglede živali in živalskih proizvodov ter navedene v Prilogi I k spremenjeni Odločbi 2009/821/ES
2. Za namene uporabe člena 6 Direktive 97/78/EGS so mejne kontrolne točke v Švici naslednje:

Ime	Oznaka TRACES	Vrsta	Kontrolno središče	Vrsta odobritve
Letališče Zürich	CHZRH4	A.	Središče 1	NHC (*)
			Središče 2	HC(2) (*)
Letališče Ženeva	CHGVA4	A.	Središče 2	HC(2), NHC (*)

(*) Glede na vrste odobritve, opredeljene v Odločbi Komisije 2009/821/ES.

Za poznejše spremembe seznama mejnih kontrolnih točk, njihovih kontrolnih središč in vrste odobritve je odgovoren Skupni veterinarski odbor.

Za izvajanje pregledov na kraju samem je zlasti na podlagi člena 45 Uredbe (ES) št. 882/2004 in člena 57 Zakona o epizootskih boleznih odgovoren Skupni veterinarski odbor.

POGLAVJE IV

Zahteve zdravstvenega varstva živali in nadzora trgovine med Evropsko unijo in Švico

Za sektorje, kjer se vzajemno priznava enakovrednost, so živalski proizvodi, ki so predmet trgovine med državami članicami Evropske unije in Švico, dani v promet pod istimi pogoji kot proizvodi, ki so predmet trgovanja med državami članicami Evropske unije. Te proizvode po potrebi spremljajo veterinarska spričevala, ki se uporabljajo za trgovanje med državami članicami Evropske unije ali so določena v tej prilogi in so na razpolago v sistemu TRACES.

Za vse druge sektorje še naprej veljajo zahteve zdravstvenega varstva živali, določene v poglavju II dodatka 6.

POGLAVJE V

Zahteve zdravstvenega varstva živali in nadzora uvoza iz tretjih držav

I. EVROPSKA UNIJA – ZAKONODAJA (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

A. Predpisi o javnem zdravju

1. Direktiva 2009/32/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o približevanju zakonodaj držav članic na področju ekstrakcijskih topil, ki se uporabljajo pri proizvodnji živil in njihovih sestavin (UL L 141, 6.6.2009, str. 3);
2. Uredba (ES) št. 1334/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o aromah in nekaterih sestavinah živil z aromatičnimi lastnostmi za uporabo v in na živilih ter spremembi Uredbe Sveta (EGS) št. 1601/91, uredb (ES) št. 2232/96 in (ES) št. 110/2008 ter Direktive 2000/13/ES (UL L 354, 31.12.2008, str. 34);
3. Uredba (ES) št. 470/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. maja 2009 o določitvi postopkov Skupnosti za določitev mejnih vrednosti ostankov farmakološko aktivnih snovi v živilih živalskega izvora in razveljavitvi Uredbe Sveta (EGS) št. 2377/90 in spremembi Direktive 2001/82/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter Uredbe (ES) št. 726/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 152, 16.6.2009, str. 11).

4. Uredba Sveta (EGS) št. 315/93 z dne 8. februarja 1993 o določitvi postopkov Skupnosti za kontaminante v hrani (UL L 37, 13.2.1993, str. 1);
5. Direktiva Komisije 95/45/ES z dne 26. julija 1995 o določitvi posebnih meril čistosti v zvezi z barvili za uporabo v živilih (UL L 226, 22.9.1995, str. 1).
6. Direktiva Sveta 96/22/ES z dne 29. aprila 1996 o prepovedi uporabe v živinoreji določenih snovi, ki imajo hormonalno ali tirostatično delovanje, in beta-agonistov ter o razveljavitvi direktiv 81/602/EGS, 88/146/EGS in 88/299/EGS (UL L 125, 23.5.1996, str. 3).
7. Direktiva Sveta 96/23/ES z dne 29. aprila 1996 o ukrepih za spremljanje nekaterih snovi in njihovih ostankov v živih živalih in v živalskih proizvodih ter razveljavitvi direktiv 85/358/EGS in 86/469/EGS in odločb 89/187/EGS in 91/664/EGS (UL L 125, 23.5.1996, str. 10).
8. Izvedbena uredba Komisije (EU) št. 872/2012 z dne 1. oktobra 2012 o sprejetju seznama aromatičnih snovi iz Uredbe (ES) št. 2232/96 Evropskega parlamenta in Sveta, njegovi uveljavitvi v Prilogi I k Uredbi (ES) št. 1334/2008 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Uredbe Komisije (ES) št. 1565/2000 in Odločbe Komisije 1999/217/ES (UL L 267, 2.10.2012, str. 1);
9. Direktiva 1999/2/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. februarja 1999 o približevanju zakonodaje držav članic o živilih in živilskih sestavinah, obsevanih z ionizirajočim sevanjem (UL L 66, 13.3.1999, str. 16);
10. Direktiva 1999/3/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. februarja 1999 o izdelavi seznama Skupnosti za živila in živilske sestavine, obsevane z ionizirajočim sevanjem (UL L 66, 13.3.1999, str. 24);
11. Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 999/2001 z dne 22. maja 2001 o določitvi predpisov za preprečevanje, nadzor in izkoreninjenje nekaterih transmisivnih spongiformnih encefalopatij (UL L 147, 31.5.2001, str. 1).
12. Odločba Komisije 2002/840/ES z dne 23. oktobra 2002 o sprejetju seznama odobrenih objektov za obsevanje živil v tretjih državah (UL L 287, 25.10.2002, str. 40).
13. Uredba (ES) št. 2160/2003 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. novembra 2003 o nadzoru salmonele in drugih opredeljenih povzročiteljih zoonoz, ki se prenašajo z živali (UL L 325, 12.12.2003, str. 1).
14. Uredba (ES) št. 2065/2003 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. novembra 2003 o aromah dima, ki se uporabljajo ali so namenjene uporabi v ali na živilih (UL L 309, 26.11.2003, str. 1);
15. Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2004/41/ES z dne 21. aprila 2004 o razveljavitvi nekaterih direktiv o higieni živil in zdravstvenih pogojih za proizvodnjo in dajanje na trg nekaterih proizvodov živalskega izvora, namenjenih za prehrano ljudi, in o spremembi direktiv Sveta 89/662/EGS in 92/118/EGS in Odločbe Sveta 95/408/ES (UL L 157, 30.4.2004, str. 33).
16. Uredba (ES) št. 853/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o posebnih higienskih pravilih za živila živalskega izvora (UL L 139, 30.4.2004, str. 55).
17. Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 854/2004 z dne 29. aprila 2004 o določitvi posebnih predpisov za organizacijo uradnega nadzora proizvodov živalskega izvora, namenjenih za prehrano ljudi (UL L 139, 30.4.2004, str. 206).
18. Odločba Komisije 2005/34/ES z dne 11. januarja 2005 o določitvi usklajenih standardov za preizkušanje določenih ostankov v proizvodih živalskega izvora, uvoženih iz tretjih držav (UL L 16, 20.1.2005, str. 61).

19. Uredba Komisije (ES) št. 401/2006 z dne 23. februarja 2006 o določitvi metod vzorčenja in analiz za uradni nadzor vsebnosti mikotoksinov v živilih (UL L 70, 9.3.2006, str. 12).
20. Uredba Komisije (ES) št. 1881/2006 z dne 19. decembra 2006 o določitvi mejnih vrednosti nekaterih onesnaževal v živilih (UL L 364, 20.12.2006, str. 5);
21. Uredba Komisije (EU) št. 252/2012 z dne 21. marca 2012 o metodah vzorčenja in analitskih metodah za uradni nadzor vsebnosti dioksinov, dioksinom podobnih PCB in dioksinom nepodobnih PCB v nekaterih živilih ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1883/2006 (UL L 84, 23.3.2012, str. 1).
22. Uredba Komisije (ES) št. 333/2007 z dne 28. marca 2007 o določitvi metod vzorčenja in analitskih metod za uradni nadzor vsebnosti svinca, kadmija, živega srebra, anorganskega kositra, 3-MCPD in policikličnih aromatskih ogljikovodikov v živilih (UL L 88, 29.3.2007, str. 29).

B. Predpisi o zdravju živali

1. Direktiva Sveta 92/118/EGS z dne 17. decembra 1992 o zahtevah zdravstvenega varstva živali in javnozdravstvenega varstva, ki urejajo trgovino in uvoz v Skupnost za izdelke, ki niso predmet navedenih zahtev, določenih v posebnih pravilih Skupnosti iz prvega poglavja Priloge A(I) Direktive 89/662/EGS, glede povzročiteljev bolezni pa v Direktivi 90/425/EGS (UL L 62, 15.3.1993, str. 49).
2. Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 999/2001 z dne 22. maja 2001 o določitvi predpisov za preprečevanje, nadzor in izkoreninjenje nekaterih transmisivnih spongiformnih encefalopatij (UL L 147, 31.5.2001, str. 1).
3. Uredba (ES) št. 1069/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. oktobra 2009 o določitvi zdravstvenih pravil za živalske stranske proizvode in pridobljene proizvode, ki niso namenjeni prehrani ljudi, ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1774/2002 (UL L 300, 14.11.2009, str. 1).
4. Uredba Komisije (EU) št. 142/2011 z dne 25. februarja 2011 o izvajanju Uredbe (ES) št. 1069/2009 Evropskega parlamenta in Sveta o določitvi zdravstvenih pravil za živalske stranske proizvode in pridobljene proizvode, ki niso namenjeni prehrani ljudi, ter o izvajanju Direktive Sveta 97/78/ES glede nekaterih vzorcev in predmetov, ki so izvzeti iz veterinarskih pregledov na meji v skladu z navedeno direktivo (UL L 54, 26.2.2011, str. 1).
5. Direktiva Sveta 2002/99/ES z dne 16. decembra 2002 o predpisih v zvezi z zdravstvenim varstvom živali, ki urejajo proizvodnjo, predelavo, distribucijo in uvoz proizvodov živalskega izvora, namenjenih prehrani ljudi (UL L 18, 23.1.2003, str. 11).
6. Direktiva Sveta 2006/88/ES z dne 24. oktobra 2006 o zahtevah za zdravstveno varstvo živali in proizvodov iz ribogojstva ter o preprečevanju in nadzoru nekaterih bolezni pri vodnih živalih (UL L 328, 24.11.2006, str. 14).

C. Drugi posebni ukrepi (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

1. Začasni sporazum o trgovini in carinski uniji med Evropsko gospodarsko skupnostjo in Republiko San Marino – Skupna izjava – Izjava Skupnosti (UL L 359, 9.12.1992, str. 14)
2. Sklep 94/1/ES, ESPJ Sveta in Komisije z dne 13. decembra 1993 o sklenitvi Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru med Evropskimi skupnostmi in njihovimi državami članicami na eni strani in Republiko Avstrijo, Republiko Finsko, Republiko Islandijo, Kneževino Lihtenštajn, Kraljevino Norveško, Kraljevino Švedsko in Švicarsko konfederacijo na drugi strani (UL L 1, 3.1.1994, str. 1).

3. Sklep Sveta 97/132/ES z dne 17. decembra 1996 o sklenitvi Sporazuma med Evropsko skupnostjo in Novo Zelandijo o sanitarnih ukrepih, ki veljajo za trgovino z živimi živalmi in živalskimi proizvodi (UL L 57, 26.2.1997, str. 4).
4. Sklep Sveta 97/345/ES z dne 17. februarja 1997 o sklenitvi Protokola o veterinarskih zadevah, s katerim se dopolni Sporazum v obliki izmenjave pisem med Evropsko gospodarsko skupnostjo in Kneževino Andoro (UL L 148, 6.6.1997, str. 15).
5. Sklep Sveta 98/258/ES z dne 16. marca 1998 o sklenitvi Sporazuma med Evropsko skupnostjo in Združenimi državami Amerike o sanitarnih ukrepih za varovanje javnega zdravja in zdravja živali v trgovini z živimi živalmi in živalskimi proizvodi (UL L 118, 21.4.1998, str. 1).
6. Sklep Sveta 98/504/ES z dne 29. junija 1998 o sklenitvi Začasnega trgovinskega sporazuma med Evropsko skupnostjo na eni strani in Združenimi mehiškimi državami na drugi strani (UL L 226, 13.8.1998, str. 24).
7. Sklep Sveta 1999/201/ES z dne 14. decembra 1998 o sklenitvi Sporazuma med Evropsko skupnostjo in vlado Kanade o sanitarnih ukrepih za varovanje zdravja ljudi in živali v zvezi s trgovino z živimi živalmi in živalskimi proizvodi (UL L 71, 18.3.1999, str. 1).
8. Sklep Sveta 1999/778/ES z dne 15. novembra 1999 o sklenitvi Protokola o veterinarskih zadevah, ki dopolnjuje Sporazum med Evropsko skupnostjo na eni strani in Vlado Danske in Lokalno vlado Ferskih otokov na drugi strani (UL L 305, 30.11.1999, str. 25).
9. Protokol 1999/1130/ES o veterinarskih zadevah, ki dopolnjuje Sporazum med Evropsko skupnostjo na eni strani in vlado Danske in lokalno vlado Ferskih otokov na drugi strani (UL L 305, 30.11.1999, str. 26).
10. Sklep Sveta 2002/979/ES z dne 18. novembra 2002 o podpisu in začasni uporabi nekaterih določb Sporazuma o pridružitvi med Evropsko skupnostjo in njenimi državami članicami na eni strani ter Republiko Čile na drugi (UL L 352, 30.12.2002, str. 1).

2. Švica – Zakonodaja (*)

(*) Če ni navedeno drugače, se sklicevanje na kateri koli akt razume kot sklicevanje na ta akt, kakor je bil spremenjen pred 31. decembrom 2014.

- A. Odlok z dne 18. aprila 2007 o uvozu, tranzitu in izvozu živali in živalskih proizvodov (OITE; RS 916.443.10).
- B. Odlok z dne 27. avgusta 2008 o uvozu in tranzitu živalskih proizvodov iz tretjih držav po zračni poti (OITPA; RS 916.443.13).

3. Izvedbene določbe

- A. Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve skupaj z državami članicami Evropske unije upošteva pogoje za uvoz iz aktov, navedenih v poglavju I tega dodatka, izvedbene ukrepe in sezname obratov, iz katerih je dovoljen ustrezen uvoz. Ta obveznost velja za vse ustrezne akte, ne glede na datum sprejetja.

Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve lahko sprejme strožje ukrepe in zahteva dodatna jamstva. V okviru Skupnega veterinarskega odbora se skličejo posvetovanja, da se poiščejo ustrezne rešitve.

Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve ter države članice Evropske unije se medsebojno obveščajo o posebnih dvostranskih pogojih za uvoz, ki niso predmet usklajevanja na ravni Unije.

- B. Mejne kontrolne točke držav članic Evropske unije iz točke 1 dela B poglavja III tega dodatka izvajajo preglede ob uvozu iz tretjih držav v Švico v skladu z določbami iz dela A poglavja III tega dodatka.
- C. Švicarske mejne kontrolne točke, navedene v točki 2 dela B poglavja III tega dodatka, opravljajo preglede ob uvozu iz tretjih držav v države članice Evropske unije v skladu z določbami iz dela A poglavja III tega dodatka.
- D. Švicarska konfederacija na podlagi določb Odloka z dne 27. avgusta 2008 o uvozu in tranzitu živalskih proizvodov iz tretjih držav po zračni poti (OITPA; RS 916.443.13) ohrani možnost uvoza govejega mesa goveda, ki je bilo morda izpostavljeno pospeševalcem rasti. Izvoz takega mesa v Evropsko unijo je prepovedan. Poleg tega Švicarska konfederacija:
- omeji uporabo takega mesa, ki je namenjeno izključno neposredni prodaji potrošnikom s strani prodajaln na drobno, pod pogojem, da je ustrezno označeno;
 - omeji njegov vnos na švicarske mejne kontrolne točke;
 - vzdržuje sistem sledljivosti in ustreznega usmerjanja, ki naj prepreči vsako možnost poznejšega vnosa na ozemlje držav članic Evropske unije;
 - letno predloži Komisiji poročilo o izvoru in namembnem kraju uvoza ter opis izvršenih pregledov, s katerimi se zagotavlja upoštevanje predhodno naštetih pogojev;
 - v primeru premislekov te določbe pregleda Skupni veterinarski odbor.

POGLAVJE VI

Pristojbine

1. Za veterinarske preglede za trgovanje med državami članicami Evropske unije in Švico se ne plačujejo nobene pristojbine.
2. Švicarski organi se obvežejo, da bodo za veterinarske preglede ob uvozu iz tretjih držav zaračunavali pristojbine, povezane z uradnim nadzorom, določenim v Uredbi (ES) št. 882/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o izvajanju uradnega nadzora, da se zagotovi preverjanje skladnosti z zakonodajo o krmi in živilih ter s pravili o zdravstvenem varstvu živali in zaščiti živali (UL L 165, 30.4.2004, str. 1).“

PRILOGA IX

Dodatek 11 k Prilogi 11 k Kmetijskemu sporazumu se nadomesti z naslednjim:

„Dodatek 11

Kontaktne točke

I. Za Evropsko unijo:

Direktor

Veterinarske in mednarodne zadeve

Generalni direktorat za zdravje in varnost hrane

Evropska komisija

1049 Bruselj, Belgija

II. Za Švico: Direktor

Direktor

Zvezni urad za prehransko varnost in veterinarske zadeve (Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires)

3003 Bern, Švica“.

ISSN 1977-0804 (elektronska različica)
ISSN 1725-5155 (tiskana različica)

Urad za publikacije Evropske unije
2985 Luxembourg
LUKSEMBURG

SL